

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№
76

Ένα θλιβερό μυθικό

ΤΗΣ ΜΑΓΚΑΛΙ

ΚΙΤΑΡΟΥΔΗΣ Α.Ε.

εὐτυχίας καὶ μὲ ἀκριβῆς χρήματα, ὅσα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἔλαμψαν ἐν ὑμῖν, ὡς ἐξελυχθήτε ἐκ κοσμικῆν κυρ-
αν καὶ θά διασπάρητε. Μεγάλη ἐ-
πιπολιότης. Ἐνέργεια τελείως

Περιμένετε να ολοκληρώσετε αληθι-
νά, πράγματα που θα συμβή άργό-

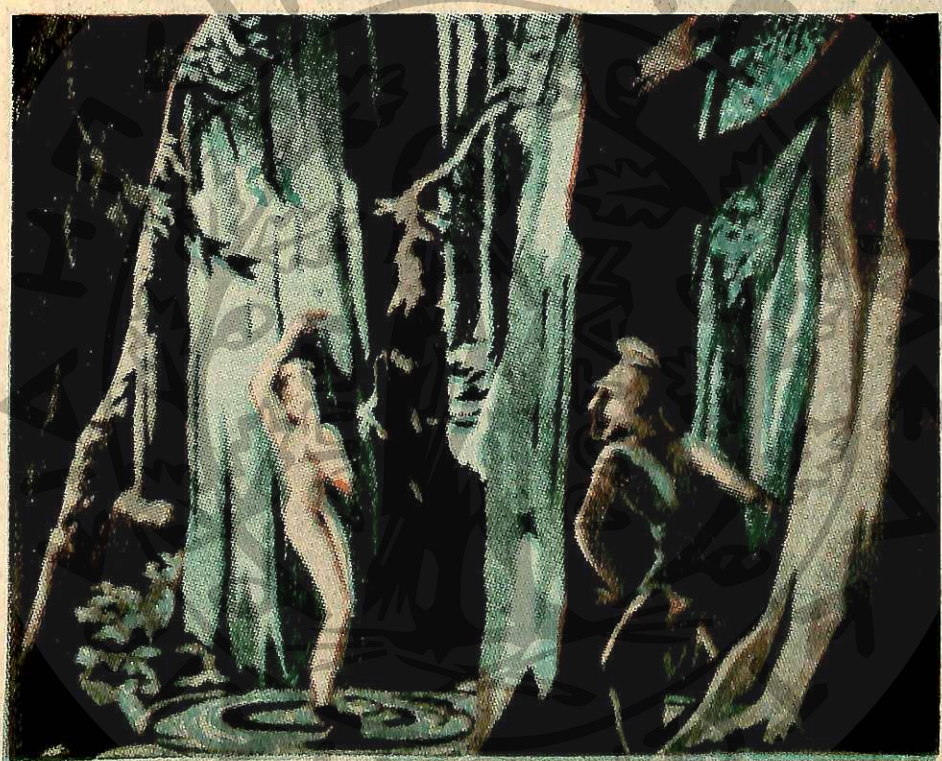
TI OEV EUGINELL
vo 56 paxmo.

100

• 70

✱ ✱ ✱

✱ Ο πόλεμος συνεχίζεται με τὸν
διο τεμπέλικο ρυθμό. Ούτε νεκροὺς ἔ-
χουν, οὔτε τραυματίες οὔτε καν συναγερ-
μούς. Πλακάει εἰνε πολέμου καθ' ὅλη.
γιόστατος. Λέτε νὰ ζήση καμμιὰ ἐκα-
τοστὴ χρόνια;

γέλια, τη στάσι της. Τούδευσε τους ά-
σύγκριτους φυσικούς θησαυρούς της, τόν
έκανε να μαντεύσει τις κρυφές όμορφίες
της και τούδωσε θάρρος για έρωτική έ-
ξομολόγησι.

Αργότερα —πάντοτε φρόντιζε να φαί-
νονται όλα τυχαία— ο 'Αθάμας βρέθηκε
μπροστά στο θείο όνειρο του γυναικού της
κορμιού, που τίποτα δεν τούκρυβε, καμιά
άπ' τις ουράνιες χάρες του: Κυνηγώντας
ο βασιλιάς βρέθηκε στη λίμνη όπου λου-
ζόταν η 'Ινώ, κι' έθαμπώθηκε κι' έλιπο-
ψύχησε άποθαρμάζοντας την παρθενική
γύμνια της νύμφης του Πόθου. 'Από κεί-
νη τήν ήμέρα τόν κατείχε μια άδίκαιη
ταραχή, κι' έβασάνιζε τη σκέψη του ή
ίδια θελκτική άνάμνησις της μελαχροίνης
σάφας που άναβε φλόγα και ζητούσε φι-
λήματα.

Η 'Ινώ γινότανε όλοένα και πιο τολ-
μηρή. Σιγά-σιγά, τόν φεγγοβόλημα της
μορφής κι' ή έλξης της άγάπης της Νε-
φέλης, ύποχωρούσαν μπροστά στα χαρί-
σματα της κόρης του Κάδμου, κι' ο 'Α-
θάμας βρέθηκε σιγά-σιγά ξετρελλαμένος
μαζί της.

Είδε με πόνο ή Νεφέλη την προτίμη-
σι του άγαπήμενου της, και με σπαργ-
μένη ψυχή, έκλειψε την εύτυχια της αού-
σθυνα, άλλ' όμως και δεν ζήτησε να τόν
στερήσει απ' εκείνα που τόσο ζωηρά πο-
θούσε. Καί μια μέρα, χωρίς να πη τίποτα,
χωρίς κανένα παράπονο και χωρίς κανείς
να την δη, έξηφανίσθη άφήνοντας σι' ά-
νάκτορα τού πατέρα του, τα δυό ξανθά
άγγελούδια της, τόν Φοίξον και την
'Ελλη.

Δέν είχε πη σέ κανέναν τούς σκοπούς
της. Οι άπλοικοι Βοιωτοί, που την θεω-
ρούσαν θεά —τόσο καλή και τόσο όμορ-
φή ήτανε— πίστεψαν πως την πήρε έ
Δίας μαζί του στόν 'Ολυμπο, μερικοί
μάλιστα θεοαίωνανε πως είδανε τόν έ-
ξαισιο θέαμα. 'Ο 'Αθάμας τόν παραδέχθη-
κε με τόσο περισσότερη ευχαρίστησι, γιατί
έμεινε έλεύθερος στη νέα προτίμησι της
καρδιάς του, και μια μέρα ή σαγγελνευ-
κή κόρη τού βασιλιά τών Θηβών, έγκα-
τεστάθηκε σι' άνάκτορα και στην άγκα-
λιά του, εύτυχισμένη για την περιλάμπη
νίκη της, στόν άγώνα έκείνον όπου ή ό-
μορφιά της θηριάμβευσε.

Μέσα στό μεθύσι τού έρωτός των τόν
λησμόνησαν όλα: τή Νεφέλη και τή παιδιά
της, τόν βασιλείο τους, τούς φίλους, τις
έλπίδες και τις καλίες των, αλλά μ' όλη
της τήν Ικανοποίησι ή καρδιά της 'Ι-
νώς δεν καθαρίσθηκε απ' τή ταπεινά έ-
λαττώματα που την πλημμύριζαν.

Η Νεφέλη είχε κάνει με τόν 'Αθά-
μαντα δυό παιδιά, τόν Φοίξον και την
'Ελλη. Αυτή έκανε άλλα μεταξύ τών ό-
ποιων, τόν Μελικέρτην και τόν Λέαρ-
χον. 'Ομορφα, έξυπνα, χαριτωμένα έκεί-
να, άσχημα τή δική της και άδοξοπα.
'Εκείνα ήτανε πάντοτε γελαστά, αυτά
διαρκώς συνωφρυνόμενα. 'Ο κόσμος έλά-
τρει τα παιδιά της Νεφέλης, κι' άντι-
παθούσε τή δική της. 'Ολοι έτρεχαν να
καμαφορυσουν τή πρώτα κι' άδιαφορούσαν
για τ' άλλα, κι' αυτό πλήγωνε βαθειά
την μητρική της καρδιά.

Η ταπεινή άρρώστεια τού φθόνου ξα-
νάναισε μέσα της, κι' οι κακές σκέψεις
την άπασχολούσαν διαρκώς. Πρίν ήλθει
τή μητέρα, τώρα τή παιδιά. Είχε έξο-
ντώσει έκείνην, ήθελε να κάνει τόν ίδιο και
γι' αυτά, αλλά τόν έπιχειρήμα ήτανε δύ-
σκολο: 'Ο 'Αθάμας τ' άγαπούσε πολύ.
'Η άγάπη πώς την γυναίκα ξεραϊώνεται,
άλλ' όχι όμως κι' ή στοργή τών παιδιών.
'Η σαγήνη της ήταν άνίσχυρη να πνίξη

τό πατρικό φίλτρο, κι' άπεφάσισε να με-
ταχειρισθί έγγλημα.

Με τή μέρα που διέθετε —την πειθώ,
και τή χρημα— κατώρθωσε να πείση τις
γυναίκες τού τόπου της, ή τρομερή μη-
τριιά, πως συμφέρουν τους ήταν να θρά-
σουνε τόν σπόρο τού σιταριού που θά
σπέρνανε, κι' έτσι τόν σιτάρι δεν φύτρωνε!

Τό πράγμα ήταν τρομακτικά καταπιη-
κτικό, πρωτοφανές, άπίστευτο και άκα-
τανόητο. Σ' όλη την έκτασι τού 'Αθα-
μαντίου πεδίου —όπως λεγότανε ο κάμ-
πος της Κοπαιδούς— δεν φύτρωνε ούτε
ένα στάχυ, κι' οι κάτοικοι είδαν έντρο-
μοι τή θεομηνία, που φανέρωνε την έ-
πικειμένη όλοσχερή καταστροφή. Τί εί-
χαν πράξει για να τούς μισήση τόσο ή
προσάτεια της γεωργίας, ή θεά Δήμη-
τρα; Και γιατί ο κάμπος δεν πρασίναζε,
όπως άλλοτε, και δεν ήθελε να τούς
θρέψη;

Ένώ την ψυχή του φλογίζανε ύπόνοιες
τρομερές, ο 'Αθάμας έστειλε στό Μαν-
τείον τών Δελφών να ζητήσει χρησμόν, τί
έπρεπε να κάνει για να σώση τούς ύπη-
κόους του άπό την άμειλικτή όργη τών
θεών, άλλ' ή 'Ινώ άγρυπνούσε. Κατώρ-
θωσε να πείση τούς Ιερείς τών Δελφών
—τίποτε δεν υπάρχε στόν κόσμο ικανό
ν' άντισταθί στό χρημα και στή γυναι-
κα— να στείλουν λανθασμένο χρησμό στό
βασιλιά. Καί τού παρήγγειλαν πως δεν
θά σταματούσε ή καταστροφή, παρά μο-
νάχα όταν θυσιαζόντανε στούς θεούς ο
Φοίξος και ή 'Ελλη. Η τρομερή μητριιά,
είχε έπινοήσει τρομερό σχέδιο...

Στό άκουσμα τού άποτροπήμου χρησμού
ο 'Αθάμας έβρίγησε. Νά θυσίαση τή δυό
του παιδιά, τή άγαπήμενα παιδιά που ή-
τανε τόν καύχημα, οι έλπίδες, ή ύπερη-
φάνεια του! Πως ήταν δυνατόν να συγ-
κατατεθί ή πατρική καρδιά σέ μια τέτοια
άπόλεια, και τί είχε κάνει για να ζητη-
θί απ' αυτόν μια τέτοια εξέλιξι; 'Η
σκέψις πως θά τή έχανε, τόν έτρέλλα-
νε. Κι' ήταν άδύνατο να δώση την συγ-
κατάθεσι του.

Ο λαός όμως θαρρογογούσε στή συμ-
φορά. Πεινασμένα γυναικόπαιδα ήταν μα-
ζωμένα μπροστά στά άνάκτορα, και γο-
νατισμένα σέ μια άφωνη Ικεσία, παρατη-
ρούσαν χωρίς να κινούνται, με τις σδυ-
σμένες ματιές, τις κατάνυκτες πόρτες
των, περιμένοντας τόν θάνατο, την άρρώ-
στεια, τή συμφορά που θάπαινε τώρα με-
γαλύτερη έξ αιτίας της άνυπακοής του
στά θεία προστάγματα.

Η χώρα έστέναζε. 'Ο φόβος έκανε τις
ψυχές να ριγούνε, οι θρήνοι ανέβαιναν
ώς τούς θεούς, σάν μια εύλαβική διαμαρ-
τυρία για κείνον που ήθελε πως ήταν πα-
τέρας κι' άδιαφορούσε αν ήταν ή βα-
σιλισσά.

Ο 'Αθάμας έλόγιζε. Η πατρική στορ-
γή πνίγηκε μέσα στόν πάνδημο θρήνο, ή
δική του άπελπισία υπεχώρησε στή γενι-
κή συμφορά. Λησμόνησε πως ήταν πατέ-
ρας, κι' ως βασιλιάς πιά, παρέδωσε τ'
άγαπήμενα παιδιά του στούς Ιερείς, οι
όποιοι, σύμφωνα με τόν χρησμό, πήγαν
και τή παρέδωσαν στούς μυστηριώδεις
Ιερείς τού ναού της Δήμητρας.

Η χώρα έμαθε πως θυσιασθήσαν, άλλ'
αργότερα έγνώσθηκε ότι σωθήκανε: Στό
ναό της Δήμητρας είχε καταφύγει ως Ιέ-
ρεια ή Νεφέλη κι' έφυγάδευσε τή παι-
διά της: οι πιστοί παρεδέρχονταν δι' ή
θεά αυτή τούς έδωσε ένα χρυσόμαλλο
κρίο που είχε φωνή ανθρώπου και μ' αυτό
τόν πέταξαν στόν αέρα κι' έφυγαν. 'Ο
πασθόλητος ή θυσία έγινε. 'Ο πατέρας έ-
χασε τή παιδιά του, άλλ' δεν αργότερα
μια πιστή δούλη τού άπειλάμψε την φρι-
κίτη σκευηρία της γυναίκας του, τρελλα-

μένος άπό τόν πόνο, συνέτριψε έπάνω σι
θράχο τόν πρωτότοκο γυιό τους Λέαρ-
χο κι' έπειτα όρμησε να σκοτώση και την
'Ινώ. 'Εκείνη που κρατούσε στην άγκαλιά
της τόν Μελικέρτην, τώβαλε στά πόδια
Κυνηγώντας την ό τρελλός 'Αθάμας την
είδε να πέφτη στή θάλασσα και να χάνε-
ται. Βέβαιος τότε πως έσκοτώθηκε, έ-
ξηκολούθησε τήν φυγή του για να μη γυ-
ρίση ποτέ πιά στην καταραμένη χώρα της
συμφοράς του.

Πήγε στό Μαντείο και τόν ρώτησε ποι
νά έγκατασταθί, κι' αυτό τού άπάντησε
πως έπρεπε να κατοικήση εκεί όπου θά
τόν φιλοξενούσανε τ' άγρια ζώα. 'Ανα-
ζητώντας τόν μέρος τού τόσον άόριστο ή
ποδείκνυε ο θεός, βρέθηκε σέ μια τοπο-
θεσία όπου κοπάδι λύκων άγωνίζονταν ν'
άρπάξη ο ένας άπ' τόν άλλον τή ύπο-
λείμματα τών προβάτων που σπάραν.
'Όταν τόν είδαν έτράπησαν εις φυγήν ή
φήνοντας τή κρέατα. Αυτό ο 'Αθάμας τόν
θεώρησε πως έξηγούσε τόν χρησμό, κι'
έγκατεστάθη εκεί, μεταξύ Φθιώτιδος και
Θεσσαλίας, στό μέρος που τ' ώνόμασε 'Α-
θαμανία.

Νομίζοντας πως στήν πρόσκαιρη τρέλλα
του σκότωσε την 'Ινώ, πήρε γυναίκα του
την Θεμιστή, τήν κόρη τού βασιλιά τών
Λαπιθών, 'Υψέως, κι' άπέκτησε μαζί της
τέσσερα παιδιά, την 'Ερθερία, τόν Λεύ-
κωνα, τόν Πτώον και τόν Σχουνέα.

Ο χρόνος σβύνει τις θλιβερές άναμνή-
σεις κι' έπουλώνει τις πληγές της ψυχής
όσο κι' αν είναι βαθιές. Στή νέα του εύ-
τυχία, στήν γυναίκα και στά παιδιά του,
ο 'Αθάμας λησμονήσε την τραγωδία που
τόν σφενδύλιζε έως εκεί, κι' έζούσε ή
συχος κι' έγυριζε ένα δελνιό απ' τόν κυ-
νήγι άμέριμνος, όταν βρέθηκε μπροστά
του, μια μορφή, ένα κορμί, δυό φλογερά
μάτια που τόσο τόν είχαν ταράξει κά-
ποια άλλη φορά, μια θαυμασία κομμοστα-
σιά που, σέ παλόν καιρό είχε άναποδογυ-
ρίσει μέσα του μια μεγάλη άγάπη κι' εί-
χε πυργώσει στά έρείπια της έναν άλ-
λον έρωτα, έκείνον που σώριασε φρικτές
συμφορές.

Έστάθη κι' ένύσταζε άφωνος.
'Ηταν δυνατόν νάβλεπε την 'Ινώ, την
πεθαμένη 'Ινώ, και τόσο όμορφη όπως
τότε, και τόσο θελκτική σάν τότε, να τόν
προκαλή και να τού φλογίση την ύπαρξί-
ν' άναταράσσει έτσι τόν σώμα του;

Κι' όμως ήταν κείνη.

Η κόρη τού Κάδμου έπεσε στή θάλασ-
σα αλλά δεν επέθανε. Έμαθε τώρα ποι
βασικόταν ο άντρας της, κι' έπήγε να τόν
βρεί. Ηξερε πως την είχε άγαπήσει μέ-
χρι τρέλλας και θά την συγχωρούσε. Είχε
πεποιθήσι στήν όμορφιά της που, μ' όλα
τά χρόνια που πέρασαν, δεν είχε χάσει
τίποτε απ' την παλαιά της λαμπράδα, ή-
τανε δέβαινη για την Ικανότητά της. Πα-
ρουσιάσθηκε ξαφνικά μπροστά του σ'
κείνο τόν ποιητικό περιβάλλον, και με την
άκατανίκητη γοητεία τών θεληγέτρων της,
τόν παρέσυρε έως τόν δάσος, όπου τόν έ-
κανε να θυμηθί κάθε τι που είχε ταφή
βαθεί στή μνήμη του, και να νοιώσθ
στήν καρδιά τή τρελλά σικρήματα που
τόν έσφηναν άλλοτε στήν άγκαλιά της ά-
νυπεράσπιστο.

Η σθαμένη φλόγα ζωήρεψε στή δη-
μιουργία μιας νέας πυρκαϊάς, κι' όταν ή
'Αθάμας γύρισε σπίτι του, δεν σκεπτό-
ταν παρά την 'Ινώ, δεν θυμότανε παρά τ'
λόγια της και δεν έβλεπε παρά τις συγ-
κλονιστικές γραμμές τού κορμιού της, έ-
νώ σι' αυτήν τόν έξακολουθούσαν τ'
μουρμουρητά τών έρωτικών της ψιθυρί-
σμων κι' οι ήχοι τών έρωτικών στεναγ-
μών της.

Τήν πρώτη συνάντησι την διαδέχθη

δεύτερη, έπειτα τρίτη, και άλλη κι' άλλη.
'Ο 'Αθάμας δεν έβλεπε την ώρα να τρέξη
στό δάσος, κι' ή 'Ινώ δεν ήτανε φορη
που να μη βρίσκειται εκεί και να τόν πε-
ριμένει.

Της πρότεινε να την πάρη σι' άνάκτο-
ρό του, την παρουσίασε ως άδελφή του,
και την έγκατέστησε εκεί με τή παιδιά
της, που ήταν και δική του παιδιά.

Ο 'Αθάμας ήταν πραγματικά εύτυχι-
σμένος αυτή τή φορά.

Όλα τών τή παιδιά ήταν εκεί κοντά
του, στήν άγάπη του και στή στοργή των
δυό γυναικών ή όμορφη Θεμιστή, άγα-
πημένη με την θελκτική 'Ινώ, κι' αυτός
που ήταν τόσο Ικανοποιημένος με τόν δι-
πλόν έρωτά του, καμαρώνοντας τις ό-
μορφες βασίλισσες της καρδιάς του, να-
νουριζότανε σ' εκείνο τόν όνειρο που ί-
κέτευε να μη σβύση ποτέ!

Οι μέρες περνούσαν κι' ή τόλμη της
'Ινώς έμεγάλωνε. Ήταν ή πρώτη γυ-
ναίκα του. Την είχε άγαπήσει τόσο ο Α-
θάμας, την άγάπαγε ακόμη πολύ και κα-
θόλου δεν ήθελε να παραδεχθί πως ήταν
δεύτερη μέσα στήν καρδιά τού βασιλιά
που κάποια άλλη φορά τόν είχε τρελ-
λάνει.

Γιατί τότε να κρύβεται, να ύποχωρή
ν' άρνείται τόν έρωτα και τή δικαιοσύνη
που είχε; Γιατί τή παιδιά της να μί-
λέγωνται βασιλόπουλα, κι' έκείνη βασί-
λισσα; Η άδυναμία τού 'Αθάμαντος την
έκανε τολμηρότερη κι' άρχισε να μην καί-
θεται πιά και ν' άδιαφορή για την τα-
ρινή γυναίκα τού άγαπήμενου της.

Η Θεμιστή ύποπτευότανε. Παραφύλα-
ξε, είδε, άκουσε, θεοαίωνε έντελώς. Η
έκραμβαστική άποκάλυψις την εξάλισε. Η
ζήλεια της έφερε τρέλλα, κι' ή σκληρη-
μένη καρδιά της ένεπνεύσθη φρικτή εκ-
δίκησι.

Ο 'Αθάμας την είχε εξαπατήσει. Η
'Ινώ της είχε πάρει την καρδιά έκείνου
που τόν ήθελε κτήμα της. Ήταν κι' οι
δυό ένοχοι, κι' έπρεπε να τιμωρηθούν και
οι δυό.

Ανεξήτησε τόν τρόπο της εκδίκησεως
κι' έσκέφθη πολλούς. Νά σκοτώση τόν
άνδρα της; Μ' αυτό έκείνον δεν θά θα-
συνίζοντανε. Νά καταστρέψη την όμορ-
φιά της αντίζήλου της; Θάμειναν τ'
παιδιά της, παντοτεινά και ζωντανή από
δειξι ότι ο 'Αθάμας είχε δώσει και σ'
άλλην την καρδιά του πρίν απ' αυτήν και
την άγάπησε τόσο, ώστε να την συγχω-
ρήσει μ' όλα τή κακογρήματα που έκανε.

Και τότε στό καινούργιο μυαλό της έ-
λαμψε ή άστραπή μιας φρενιστικής τι-
μωρίας: Νά σφάξη τή παιδιά τους, τόν
γεννήματα έκείνα της παλίας των άγάπης
και να παραδώση έτσι τις ψυχές και τών
δυό στό αιώνα μαρτύριο της άναμνήσε-
ως των. Νά σκάψη, μ' έκείνον τόν τε-
τραπλό φόνο ένα τεράστιο δάραθρο μετα-
ξύ των και να τούς ρίξη στήν άβυσσά τι-
μωρία που ταίριαζε σ' έκείνους που πλή-
γωναν την καρδιά της.

Στόν πυρετό της μαύρης ψυχής της έ-
κανόνισε τις λεπτομέρειες της άποτρό-
παις σφαγής, που θά την έκανε μόνι-
της, για ν' άπολαύση την άγρία χαρά ν'
άντικρύσει τόν σπαρταμό τών άθώων μι-
κρών πουδίζονταν την πατρική προδοσία.

Τή παιδιά της και τή παιδιά της μι-
σητής αντίζήλου κοιμόνταν στό ίδιο δω-
μάτιο τή δική της δίπλα σ' έκείνα και
στήν ίδια σειρά. Έπρεπε να μπη τή νύ-
χτα, όταν θάτανε θυσιάζοντα στόν ύπνο,
και να τή σφάξη και τή τέσσερα γρήγορα,
πρίν να ξυπνήσουν άπό τόν θόρυβο της ά-
γωνίας των και πρίν να θγάουν φωνή.
Για να τή κατορθώση, για να μη χάση

'Ανάμεσα στήν ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ τής αύριον

Η ΤΡΕΛΛΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ξαπλωμένος ο Τάν στό άναπαυτικό
κάθισμα της καμπίνας τού άναερίου
λεωφορείου, που διέσχισε με ήλιγγιώση
ταχύτητα τόν άπειρο, άναπολούσε τις
εύχάριστες στιγμές που είχε περάσει
την ήμέρα εκείνη κοντά στην όμορφη
'Αννί, την περιφιρότερη τηλεορατική χο-
ρεύτρια της εποχής.

Όταν τόν πρωί άποχαιρετούσε, φι-
λώντας την, την άγαπήμένη του γυναι-
κούλα, για να πάη να έποπτεύση, ό-
πως συνήθως τόν έρωσθήριο τεχνητών
τροφών που από καιρό διθύθυε, ποτέ
δεν έφαναζόταν ότι θά περνούσε την
περίπετεια από την όποιαν μόλις ξε-
μπερδεύε.

Δέν την είχε επιδιώξει, αλλά ούτε
και την απέκρουσε όταν τού παρουσιά-
στηκε ξαφνικά. Βρισκόταν στό γραφείο
του, με τούς τρεις μηχανικούς γραμμα-
τείς του, όταν ξαφνικά τόν ταμπλώ τού
τηλεορατικού τηλεφώνου έφωτίστηκε έ-
π'ό ένα άπαλό πορτοκαλί φώς, που
τούδωσε να καταλάβη ότι τόν ζητού-
σαν από μακρινή περιοχή. Έπείσε τόν
διακόπτη του και στό ταμπλώ έπάνω
έφανε με μιάς ξαπλωμένη με νωγέ-
λεια σ' ένα άναπαυτικό ντιβάν ντυμέ-
νη με μίαν άνάλαφρη γυαλομετάξινη
πυτζάμα, που άφηνε να φαίνονται οι ή-
πέροχες γραμμές τού κορμιού της, ή ό-
μορφη τηλεορατική χορεύτρια 'Αννί,
που τού χαμογέλουσε προκλητικά:

«Σήμερα, τού είπε με τή γλυκειά
φωνή της, είμαι έλεύθερη ως τόν δρόμο.
Έρχεσαι να περάσωμε μαζί την ήμέ-
ρα;...»

Λαχταρούσε τόσο πολύ τή συνάντησι
αυτήν ο Τάν, που από χρόνια έπιζητού-
σε, ώστε δεν άργησε καθόλου να πη τόν
«ναί».

Έδωσε διαστικά μερικές οδηγίες εις
τούς μηχανικούς γραμματείς του και δέ-
κα λεπτά αργότερα, με την άεροαυτο-
κούρσα του, βρισκόταν στόν σταθμό
τών άναερίων λεωφορείων, σ' ένα έπ'ό
τά όποια και έπιβιβάσθηκε άμέσως.

Πενήντα λεπτά αργότερα βρισκόταν
στην άγκαλιά της όμορφης 'Αννί. Έπέ-
ρασε όλο τόν πρωινό κοντά της, μέσα
στό κομψό της διαμέρισμα και τόν από-
γευμα δγήκε μαζί της. Στήν μακρινή
έκείνη πόλη, δεν υπήρχε φόβος να τόν
γνωρίση κανείς κι' έτσι έπέρασε μερι-
κές ακόμη εύχάριστες ώρες με την 'Αν-
νί που δεν την έφρασε παρά μόνο έμ-
πρός στή μεγαλοπρεπή είσοδο τού σπου-
ντίο της πόλεως, όπου ή περίφημη χο-

ρεύτρια θά παρουσιαζόταν έκείνο τόν
δρόμο για πρώτη φορά...

...Αυτά άναπολούσε τώρα ο Τάν και
μαζί τάβαζε κάπως με τόν έαυτο του
γι' αυτή την πρώτη άπιστία που έκαμε
στήν άγαπήμενη του γυναικούλα. που
θ' άντίκρυζε ύστερα από λίγη ώρα.

—Δέν θαρρεύσει όμως, έκαμε μετά,
σάν νάθελε να δικαιολογήσθ στόν έαυ-
τό του. Ήταν μιά τρελλή περιπέτεια,
χωρίς συνέχεια, για την όποια δεν θά
έμαθαινε ποτέ τίποτε ή Σωσώ...

—Λοιπόν, Τάν; Πως έπέρασε σή-
μερα; Τί άπέγινε με τόν νέο προϊόν τού
έργαστηριου σας, τόν ξυλόχμο; τόν
ρωτούσε μισή ώρα αργότερα ή γυναι-
κα του καθώς, καθισμένη άπέναντί του,
του έσπερδίζει διαφορών σχημάτων και
χρωμάτων ταμπλέτες.

—Καλά, Σωσώ. 'Ο ξυλόχμος φαί-
νεται πως θ' άποτελέσθ μίαν από τις
βασικότερες τρέφες τού ανθρώπου καί...
'ΕΗ περίφημη τηλεορατική χορεύτρια
'Αννί, άκούστηκε ξαφνικά μιά φωνή άπ'ό
τόν τηλεράδιο, θά παρουσιασθί άπίπε
για πρώτη φορά σέ μια νέα της δημι-
ουργία. Η χαριτωμένη καλλιτέχνης ένε-
φανίσθη σήμερα σέ πολλά κέντρα της
πόλεώς μας με μίαν ύπεροχη τσιναλέ-
τα από φυκοειδή, την όποιαν μπορείτε
να θαυμάσετε στις λίγες σκηνές που θά
προβάλωμε...

Κατάχλωμος, ο Τάν έστρεψε τόν δλέμ
μα του έπάνω στόν τηλεορατικό δέκτη
της γωνίας, στόν όποιον είχε προσηλω-
θή τώρα και ή γυναικά του.

Τόν μικρό τετραγωνικό ταμπλώ της
συσκευής άστραψε ξαφνικά και μαζί με
την ύπερκόμην 'Αννί, ο Τάν διέκρινε
τόν έαυτο του, που κρατώντας της τόν
μπράτσο άπεθαύμαζε μερικά σπάνια
άσθη, που πραγματικά είχε άποθαυμά-
σει πρίν κάμποσες ώρες...

Δαγκώνοντας τή χείλη του, άνεπή-
δισε από τόν κάθισμα του για να κλεί-
σθ τόν προδοτικό έκείνο μηχανήμα, άλ-
λα ή γυναικά του, που έτρεμε όλόκλη-
ρη, τόν έκάρφωσε με μια ματιά της στή
θέσι του:

—Εσύ, Τάν! Άθρρωσε με συγκίνησι.
'Εκείνος έσκυψε τόν κεφάλι του και
ζητώντας τή χείρα της, τή έφερε στή
χείλη του ψιθυρίζοντας:

—Συγχώρεσέ με, Σωσώ, ήταν μιά
τρελλή περιπέτεια και τίποτε περισσό-
τερο...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

καιρό ψάχνοντας να τή βρεί, έπρεπε να
έξω από πρίν που ήταν τή δική της.

Κάλεσε λοιπόν τις έμπιστες σκλάβες
της και τούς έδωσε κατάλληλες οδηγίες:
Τή δική της παιδιά θά τή σκέπαζαν με
λευκά σκεπάσματα, τή άλλα με μαύρα, και
θάφηναν την πόρτα τού θαλάμου άνοιχτή,
πράγμα τόν όποιον και έκαναν. Τή όκτώ
παιδιά, κοιμισμένα απ' τή τρέξιματα της
ημέρας, κοιμήθηκαν άμέσως κι' οι σκλά-
βες άποσύρθηκαν.

Αλλά σέ λίγο γλύστερησε μέσ' στό δω-
μάτιο ή 'Ινώ.

Η τρομερή γυναίκα που κατώρθωσε να
άλλοιώσει ακόμη και τούς χειρισμούς, εί-
χε μαντεύσει τις σκέψεις της αντίζήλου
της, κι' όταν είδε πως δεν έσκαπείσθησαν
τ'
τά μικρά όπως άλλοτε, κατάλαβε τόν σχέ-
διό της. Πήρε τότε κι' άλλαξε τή σχε-
πάσματα. Έπειτα έφυγε σιγά.

Όταν έκοιμήθηκαν όλοι, ή Θεμιστή
δγήκε άθρόβα απ' τόν κοιτώνά της, σφίγ-
νοντας ένα τεράστιο μαχαίρι, και μπήκε

στό δωμάτιο τών παιδιών. Και τή όκτώ
κοιμόνταν τόν βαθύ και άμέριμνο ήπνε
τους. Πλησίασε έκείνα που ήταν σκεπα-
σμένα με μαύρα, τή ξεσκέπασε, και με τή
μαγιά τού μίσους, και την άπνόνια της κα-
κούργας ψυχής της, τάσφαξε όλα.

Δέν πρόλαβαν να φωνάξουν. Τή άλλα
δεν ξύπνησαν. Τή σκέπασε και πάλι, γύ-
ρισε στό δωμάτιό της, κι' έξαπλώθη στό
κρεβάτι της, νοιώθοντας άγρια χαρά γι'
αυτή την εκδίκησι.

'Αλλ' όταν τόν πρωί έμαθε πως είχε
σκοτώσει τή παιδιά της, όταν άντίκρυσε
τόν φρικαλέο θέαμα που είχε παρασυνεί-
σει ή ίδια, τρελλή από τή φρενί, έφτια-
ξε μια θηλειά κι' έκρεμάσθηκε.

Ο 'Αθάμας, άπελπισμένος σφάγηκε
μοναχός τόν για να έξυλεύσθ τούς θε-
ούς, και ή 'Ινώ, έξακολουθώντας την πε-
ριπλανήσι της, έζησε μαρτυρική ζωή, τέ-
τοια που έγινε παροιμιώδης.

Αντιπροσώπευε στήν άβυσσά δυστυχία
και τή συμφορά της άγάπης...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

«'Αν-γκαρσόν»

—Τι λέτε, παιδιά, κάνουμε το Σαββατοβράδυ κανένα γλεντάκι «άν-γκαρσόν»; Επρότεινε κάποιος απ' την παρέα.
«Γιατί όχι;» «Εκκατα!» «Εγκρίνεται!», «Θα περάσουμε φινά!» προσέθεσαν καθένας με τη σειρά του οι υπόλοιποι, ενθουσιασμένοι από την πρόταση του φίλου των και θέσαιοι εκ των προτέρων περί της επιτυχίας του γλεντιού.

Και άρχισαν ν' αραδιάζουν τ' αγαθά του γλεντιού «άν-γκαρσόν»:
—Γλεντάει, έρε άδερφέ, πιδ έλεύθερα κανεις όταν δεν υπάρχουν γυναίκες στην παρέα!

—Βέβαια! Είν' όλο γκρίνια οι άφύλτες! —Αμ' η μισέρια τους!...

—Επειτα μπορούμε να πάμε όπου θέλουμε χωρίς περιορισμούς —Σίμφωνοι!

Την παρασκευή ανέλαβε ο Παναγιωτάκης, σάν πιδ ειδικός για την οργάνωση γλεντιού, να παραγγείλν το μεζέ και να είδονηση και την καταλληλή ταβέρνα, όπου η παρέα θα τήγαννε να μασήσν και να γλεντήσν.

Το Σάββατο το μεσημέρι έφαγαν όλοι από λίγο και ελαφρά, για νάχουν όρεξη το βράδυ. Έτσι άλλωστε συνέβηκε ο Δημητράκης που είχε και γαστρίτις.

Τόπος συγκεντρώσεως ώρισθηκε η συνθησμένη γωνία του Ζαχαράτου, όπου κάθε βράδυ τὰ λένε ο Δημητράκης, ο Παναγιωτάκης και η υπόλοιπη συντροφιά.

Στις ενέα εδóθηκε το σύνθημα της έκκλησεως από τον έχοντα τον λόγον Παναγιωτάκη, ο όποιος και θα ώδηγούσε την παρέα στην περιφημη αυτήν ταβέρνα με το εξαιρετο κρασί. Ήταν καιρός! Γιατί η σκέψν και μόνον του απολαυστικού μεζέ που τους έπεριμενε και πιδ θα τον έδοκιμαζαν για πρώτη φορά, είχε κάμει την κουλίσσα των παιδιών να διαμαρτύρεται.

«Ας αφήσουμε πιδ ήταν σχεδόν νηστικοί και από το προηγούμενο βράδυ, γιατί —όπως είπαμε— το μεσημέρι έπρσεξαν να φάνε πολύ λίγο. Έφθασαν στο Σ τα δύο —η ταβέρνα κατά τον Παναγιωτάκη ήταν εκεί— και μιά και δυό, προηγουμένου πάντοτε του Παναγιωτάκη, διευδύνθηκαν προς τον τόπο του μέλλοντος γλεντιού.

«Αλλά, φεύ! Η ταβέρνα ήταν θεοσκότεινη και κλειστή!»

—Περιέργη! Ψιθύρισε ο άναλασών την δραγώνισαν του γλεντιού ενδ' στο πρόσωπό του έωγραφίστηκε μορφασμός μεγάλης άπορίας. Είνε κλειστή!

—Κλειστή! Δεν είνε δυνατόν, έρε άδερφέ, άπήνησαν σχεδόν με μιά φωνή οι άλλοι πιδ δεν ήθελαν οι κακόμοιροι να πιστέψουν στα μάτια τους.

«Η προανακηρυγμένη, ώστόσο, όσο σκληρή και άν ήταν, ήταν αυτή. Η ταβέρνα είχε κλείσει τας πύλας της από δώ και δυό χρόνια. Από τότε πιδ είχε να ξαναπαή ο Παναγιωτάκης.

Περίλυπα και συντριμμένα τα παιδιά άγνοούσαν και την τύχη του απολαυστικού μεζέ έγύρισαν στα στίγματα τους, όπου περιωρίστηκαν σε κάτι μικρά ύπολειμματά φαγητού, πιδ υπήρχαν στο ψυγείο. Γιατί φυσικά, οι γυναίκες τους, ξέροντας ότι οι συζυγοί θα γλεντούσαν «άν-γκαρσόν» είχαν καλοφάει, έρω και μόνες.

Την άλλη μέρα ώστόσο, έθρήθηκε ο μεζές στο χασάπη και φαγώθηκε σε μιάν άλλη ταβέρνα.

Έπέπεσαν μετά μεγάλης βουλμίας, ήπιαν, έξοφισαν λίγο τη ζώνη του πανταλονιού, σταύρωσαν τὰ χέρια τους και τὸ γλέντι άναψε.

—Η άρις του νόμου περί ούδετερότητας στην Άμερική, θα δώσν νέαν προσην στην διεθνή κατάσταση.

—Ξέρω καλά ότι η Γερμανία έχει μυστική στρατιωτική συμμαχία με τη Ρωσία.

—Η Γερμανία μάχεσαι για τὰ δικαιά της —Οι σύμμαχοι άγωνίζονται για την επικράτησν του δικαίου.

—Ο Μουσσολίνι εργάζεται για μιά δικαία ειρήνη.

Τὸ γλέντι έτελειώσε!

Βγαίνοντας απ' την ταβέρνα, κάποιος μουρμούρισε:

—Τι τὰ θέλετε, έρε παιδιά, άν έχει γνύστο χωρίς γυναίκες!

—Ναί, βέβαια... άν λέμε, ψιθύρισαν οι άλλοι.

ΤΗΝ ΕΠΑΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Επίκαιρες σκέψεις υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Ο πόλεμος θα τελειώσν κάποτε. Ο άνατελιγ γρήγορα ή άργά ή αύγη της άνακαχής. Τὰ τηλεβόλα θα δουδαθούν. Τά άεροπλάνα θα κατεβούν στα χωράφια, όπου θ' άρχίσουν να φυτρώνουν τὰ χόρτα και τ' άγριοιούλουνά μιάς νέας ζωής.

Έχετε την όρεξη να μεταφερθούμε νοερώς στην ήμερα εκείνη; Είνε το μόνο παράθυρο παρηγορίας, πιδ μās επιτρέπει να δρασκετεύουμε από την σημερινή μαρτυροτοκασμένη πραγματικότητα. Λοιπόν, άς φαντασθούμε τι θα συμβαίην στον κόσμο την επαύριον του πολέμου.

★

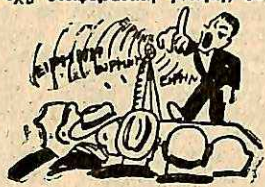
Ειρήνη, Χαρές και τραγούδια. Άγκαλιά σματα και φίλα.

—Επ' τέλους! Έτελειώσε η φρικτή αυτή δοκιμασία, θ' άνακράξν κάποιος.

—Ναί, άδελφέ! θὰ πιδ άπαντξ άλλος. Έχίσαμε μιά φοδερή τραγωδία.

—Δεν ύπάρχει μεγαλύτερο κακό για την ανθρωπότητα από τον πόλεμο.

—Επ' αυτού θα συμφωνούν όλοι. Κανείς δεν θα έχη διαφορετική γνώμη, ούτε αυτό!

πιδ θα γράφουν πολεμικές άναμνήσεις και θεατρικά έργα έμπνευσμένα από τον πόλεμο και θα ζούν απ' αυτή τη δουλειά. Κι' αυτοί και όλοι θα τον έρισουν τον πόλεμο και πιδ θα συμφωνούν ότι δεν έπρεπε να γίνη. Αυτό θα έινε το αίγουρο και τὸ μόνο συμπεράσμα πιδ θα προκύψη μετά τὸ τέλος της σημερινής άλληλοφαγής.

Δηλαδή ο σημερινός πόλεμος γίνεται μόνο και μόνο για να συμφωνήσουν στὸ τέλος οι άνθρωποι, ότι, δεν έπρεπε να γίνη. Αυτή είνε η απόδειξν της άνοησίας των Ιστορικών ανθρώπων πράξων.

★

Θα κοπάσουν τὰ πρώτα παραληρήματα της χαράς επί τη λήξει του πολέμου. Θα περάσν λίγος καιρός. Και θ' άρχίσουν οι μεγάλοι ιδεολογικοί άγώνες όπερ όριστικής κατοχυρώσεως της Ειρήνης. Θεέ μου, τι θα γίνεται! Τι έξάψεις, τί ένθουσιασμός, τί συναρπαστικοί λόγοι!

Ένας ρήτωρ θ' άγορεύη: Άνεσασμένους σε κάποιον έθιμα, θα όρνεύται, θα Ιδρώνη θα κινή τον γρόφον του και θα γουρλώνη τους όφθαλμούς. Άν θα τον έλέη κανείς από μακριά, θα νομίσν, μη άκούοντας καν λά τὰ λόγια του, ότι άπειλεί τὸ Σύνταγμα.

—Αυτὸ τὸ λέτε για τὸν έαυτό σας, θὰ άπαντήσουν οι δέ. Διότι έσείς μς έκλέψατε την ιδέαν της συνεργασίας των λαών.

Τος θα σκορπξ τὰ αγαθά του στους λαούς. Θα κυριαρχή μιά γενική εύτυχία επί της γης.

Οι ρήτορες, δημοσιογράφοι, κοινωνιολόγοι, πολιτικοί, θα συναγωνίζονται ποίος θα έξάρη καλύτερα την εύημερία της ανθρωπότητας.

—Ιδού, θα λένε, τ' αγαθά της Ειρήνης. Έπανήλθε η έμπιστοσύνη μεταξύ των λαών. Τὸ έμπόριον άναθεί. Οι έπιστήμες προσεύουν. Τὰ γράμματα και οι τέχνες άκμάζουν. Ζούμε σε μιά χρυσή περίοδο.

Και θα έρωτξ ο ρήτωρ:

—Τι μς λείπει;

—Ο... πόλεμος! θ' άπαντξ ένας άκροσής.

Και σὺτὸ θὰ έινε μιά αλήθεια. Πώς θὰ μπορή να έινε εύτυχισμένη η άήσυχη ανθρωπότης όταν της λείπν κάτι, έστω και η συμφορά του πολέμου;

★

Τὰ χρόνια θα περνούν. Η Ειρήνη θα κυριαρχή στην ανθρωπότητα. Άλλ' οι άνθρωποι δεν θα έννοούν να την αφήσουν ήσυχη. Κάθε τόσο θα έρισουν και νέους τρόπους, για να την ύποστηρίξουν και να της έξασφαλίσουν τὸ μέλλον.

Κάποτε, αίφνης, θ' άρχίσν να κατακτιέ έδαφος η ιδέα της συνεργασίας των λαών. Θ' άκούσθουν και θα γραφούν θερμοί λόγοι επ' αυτού του ζητήματος. Οί ήγεται ένός έθνους θα έγουν και θα πούν:

—Είμε πρώτοι έκαλέσαμε σε συνεργασία όλους τους γεγόνους μας και τους καλούμε σε μιάν άδελφική άλληλοδοήθεια και άλληλεγγύη.

Τὸ ίδιο όμως θα έχουν διακηρύξει και οι ήγεται άλλου έθνους, οι όποιοι θὰ πούν:

—Είμε πρώτοι έκαλέσαμε σε συνεργασία τους λαούς της γης. Και τὸς έδώσαμε την εύκαιρία να προσφάθουν τη συνδρομή τους στην κοινή προσπάθεια ύπέρ της ανθρωπίνης προόδου.

Άλλά οι ήγεται τὸ πρώτου έθνους θα θυγούν και θα ύποστηρίξουν ότι η ιδέα της συνεργασίας των λαών έινε δική τους.

—Οχι, δική μας είνε θ' άπαντήσουν οι άλλοι.

Και τότε θ' άρχίσουν να διατυπώνονται άπόψεις σε άλλον τόνο.

—Είνε ντροπή να οικειοποιούνται τις ιδέες άλλων και να τις παρουσιάζουν ως δικές των θὰ πούν οι μόν.

—Αυτὸ τὸ λέτε για τὸν έαυτό σας, θὰ άπαντήσουν οι δέ. Διότι έσείς μς έκλέψατε την ιδέαν της συνεργασίας των λαών.

—Σας την έκλέψαμε! Αυτός ο τρόπος

έκφράσεως είνε πρωτοφανής στα διπλωματικά χρονικά. Ζητούμε Ικανοποίησιν. Διακινώσεις θ' άνατταλαγούν. Βαρείες ύβρεις θ' άκούσθουν έκατέρωθεν. Και μίαν πρώϊαν, οι έφημερίδες θα γράφουν με τὰ μεγαλύτερα τυπογραφικά στοιχεία: «Κρίσιμος η κατάσταση. Τὸ ζήτημα, τὸ όποϊον έδημοιουργή εκ της ιδέας πνελ συνεργασίας των λαών θα λυθ... διά των διπλων».

Κινητοποιήσις δυνάμεων. Διακοπή διπλωματικών σχέσεων. Μπουμ! Η πρώτη κανονία του νέου προσέχουσ εύρωπαϊκού πολέμου.

★

Μιάν έρώτησις μπορεί μόνά να διατυπώσν κανείς επί του προκειμένου: Τι λέτε; άν θα ήταν καλύτερα, όταν θα τελειώσν τὸ σημερινὸ μακελειό ν' άρχίσουμε εύθως άμέσως να κάνουμε έκκλησεις ύπέρ του πολέμου και να φροντίζουμε ύπέρ της διασώσεως και κατοχυρώσεως του; Μ' αυτό τον τρόπο, φροντίζοντες δηλαδή με στοργήν για τὸν πόλεμο, ίσως, σώσωμε την Ειρήνη.

★

Θα διαρρεύσουν κι' άλλα ειρηνικά έτη. Η ζωή θα έινε ήρεμη και μακαρία. Κανείς δεν θα πρέμν για την άριαν. Ο πλός

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ Σ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ στα 4 στάδια ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΗΣ

Ξέρετε ποιές είναι οι εποχές πιδ η γυναίκα αλλάζει άντιλήψεις, σκέψεις και νοοτροπία;

Ο χρόνος είναι ο μεγαλύτερος μεταμορφωτής. Μας κάνει άγνωστους κι' από τον ίδιο τον έαυτό μας. Όλοι σας θα παρατηρήσατε ότι με τὸν καιρό αλλάζετε σκέψεις, έτσι δεν είναι;

Δεν πρόκειται έδώ περί της αλλαγής πιδ φέρνει τὸ πέρας του χρόνου στα έξωτερικά χαρακτηριστικά μας, πιδ άντικειμενικά τὸ χροσάφι των έαυθών μαλλιών μας ή τὸν έθνο των μαθρών μουνιζών μας με τὰ χιόνια του γήρατος, τὰ τριαντάφυλλα της νεότητος μας με τις ρυτίδες και τις πλεδαρότητες.

Άλλά πρόκειται περί της ψυχικής αλλαγής, πιδ συντελείται μέσα μας, όσο περνούν τὰ χρόνια. Και η αλλαγή αυτή είνε ριζική. Οι άντιλήψεις μας, οι σκέψεις μας, τὰ γούστα μας, όλη η νοοτροπία μας, αλλάζει. Τις δ-

με άβορίες στο φορτίο των όνειρων μας, μέχεις ότου φθάσμε σ' έναν σταθμό του βίου μας με έντελως άδειες βαλίτσες.

Γι' αυτό βλέπουμε και τόσο άπρόοπτα στη ζωή. Ένας πιδ ξεκινά με τὸν πόθο να γίνη γιατρός, καταντά σκιτζής.

Άλλος πιδ σκοπεύει να γίνη ποιητής, γίνεται μπακάλης. Εί- ναι ένα άτέλειωτο «καρνέ - ντε μπάλ», ή ζωή πιδ καθέναν προσδίδει, λίγο ή πολύ, την νεότητά του, και χάνει σιγά σιγά χωρίς να τὸ καταλάβη την νεανική του ψυχή και νοοτροπία.

Δεν πρόκειται όμως έδώ να πάρουμε τὸ ζήτημα από τη βαρειά, φιλοσοφική του πλευρά, αλλά από τη μονάχα πιδ αλλάζει με τὰ χρόνια η νοοτροπία της γυναίκας επί των καθημερινών ζητημάτων και των απολαύσεων της ζωής. Θα πάρουμε μερικά ζητήματα πιδ άπασχολούν όλο τον γυναικείο κόσμο και θα δάλωμε να μιλήσουν επ' αυτών τέσσερις γυναίκες. Η μιά 17 έτών, ή άλλη 25, ή τρίτη 35 και ή τετάρτη 50. Θα ίδιθε πόσο διασχεδαστική είνε η άντίθεσις των άντιλήψεών τους.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΠΡΩΤΗ: Τὸ ζήτημα των καθημερινών έξόδων πιδ άπαιτεί κάθε γυναίκα. Η νέα των 17 έτών λέει επ' αυτού:

—Δεκαπέντε δραχμές, ή μάλλον 16 θα μού άρκούσαν. Θα μπορούσα να πάω σ' ένα σινεμά 4 με 6.

Η γυναίκα των 25 έτών: «Με 50 δραχμές κάτι θα μπορούσε να γίνη».

Η γυναίκα των 35 έτών: «Μού χρειάζονται άπαραιτήτως 200 δραχμές».

Η γυναίκα των 50 έτών: «Η μιά δραχμή είνε μιά δραχμή. Πρόκει να την υπολογίζη κανείς».

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ: Τὸ ζήτημα της διαίτης. Σ' αυτό τὸ ζήτημα η νέα των 17 έτών λέει:

—Δεν άξίζει τὸν κόπο να καταβόδεύεται κανείς για να καλοτρώη.

Η γυναίκα των 25 έτών: «Δεν είναι τὸ πᾶν ή καλοφαγία. Έχει και άλλες άνάγκες και άνησυχίες ο άνθρωπος».

Η γυναίκα των 35 έτών: «Η καλοφαγία παχαίνει και καταστρέφει την σιλουέττα».

Η γυναίκα των 50 έτών: «Από ένα καλό φαγητὸ πιδ θα μαγειρευθί τὸ μεσημέρι, πάντα περισσεύει κάτι και για τὸ βράδυ. Και δεν έχει άνάγκη μιά νοικοκυρά να ξαναμαγειρεύσν».

Πάλι τὸ πνεύμα του ύπολογισμοῦ στα γηρατειά.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΤΡΙΤΗ: Τὸ ζήτημα των οίονοιματιών μοστών. Η γυναίκα των 17 έτών λέει: «Τὰ οίονοιματιών μοστών μού προκαλούν άπόδια».

Η γυναίκα των 25 έτών: «Πού και πού ένα λιμεράκι και κανένα τσιγαράκι δεν είναι άσχημα».

Η γυναίκα των 35 έτών: «Όταν είναι κανείς με συντροφία, πρέπει να πίνη και να καννίξη. Επιδάλλεται μάλισ- τα...»

Η γυναίκα των 50 έτών: «Τὸ ποτηράκι και τὸ τσιγαράκι είναι άπαραίτητα για να ξε- χνά κανείς».

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ: Τὸ περίφημο ζήτημα του έρωτος. Επ' του σπουδαιοτάτου αυτού ζητήματος η νέα των 17 έτών άποφαινεται:

—Μιά γυναίκα πρέπει να είναι άφραία για ν' άρέσν στον άνδρα.

Η γυναίκα των 25 έτών: «Μιά γυναίκα πρέπει να είναι κομψή και άφραία για ν' άρέσν στον άνδρα».

Η γυναίκα των 35 έτών: «Μιά γυναίκα πρέπει να έχη έξυπνάδα και πείρα για ν' άρέσν στον άνδρα».

Η γυναίκα των 50 έτών: «Ενα κρυολόγημα έχει την άξία του κατά τὸ ότι δέχεται (τὸ τέλος σὲ σελ. 30)

με άβορίες στο φορτίο των όνειρων μας, μέχεις ότου φθάσμε σ' έναν σταθμό του βίου μας με έντελως άδειες βαλίτσες.

Γι' αυτό βλέπουμε και τόσο άπρόοπτα στη ζωή. Ένας πιδ ξεκινά με τὸν πόθο να γίνη γιατρός, καταντά σκιτζής.

Άλλος πιδ σκοπεύει να γίνη ποιητής, γίνεται μπακάλης. Εί- ναι ένα άτέλειωτο «καρνέ - ντε μπάλ», ή ζωή πιδ καθέναν προσδίδει, λίγο ή πολύ, την νεότητά του, και χάνει σιγά σιγά χωρίς να τὸ καταλάβη την νεανική του ψυχή και νοο- τροπία.

Δεν πρόκειται όμως έδώ να πάρουμε τὸ ζήτημα από τη βα- ρειά, φιλοσοφική του πλευρά, αλλά από τη μονάχα πιδ αλλά- ζει με τὰ χρόνια η νοοτροπία της γυναίκας επί των καθη- ρινών ζητημάτων και των απολαύσεων της ζωής. Θα πάρ- ωμε μερικά ζητήματα πιδ ά- πασχολούν όλο τον γυναικεί- ο κόσμο και θα δάλωμε να μι- λήσουν επ' αυτών τέσσερις γυναίκες. Η μιά 17 έτών, ή άλλη 25, ή τρίτη 35 και ή τε- τάρτη 50. Θα ίδιθε πόσο δια- σχεδαστική είνε η άντίθεσις των άντιλήψεών τους.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΠΡΩΤΗ: Τὸ ζήτημα των καθημερινών έξό- δων πιδ άπαιτεί κάθε γυναι- κα. Η νέα των 17 έτών λέει επ' αυτού:

—Δεκαπέντε δραχμές, ή μάλλον 16 θα μού άρκούσαν. Θα μπορούσα να πάω σ' ένα σινεμά 4 με 6.

Η γυναίκα των 25 έτών: «Με 50 δραχμές κάτι θα μπο- ρούσε να γίνη».

Η γυναίκα των 35 έτών: «Μού χρειάζονται άπαραιτή- τως 200 δραχμές».

Η γυναίκα των 50 έτών: «Η μιά δραχμή είνε μιά δραχμή. Πρόκει να την υπο- λογίζη κανείς».

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ: Τὸ ζήτημα της διαίτης. Σ' αυτό τὸ ζήτημα η νέα των 17 έτών λέει:

—Δεν άξίζει τὸν κόπο να καταβόδεύεται κανείς για να καλοτρώη.

Η γυναίκα των 25 έτών: «Δεν είναι τὸ πᾶν ή καλοφαγία. Έχει και άλλες άνάγκες και άνησυχίες ο άνθρωπος».

Η γυναίκα των 35 έτών: «Η καλοφαγία παχαίνει και καταστρέφει την σιλουέττα».

Η γυναίκα των 50 έτών: «Από ένα καλό φαγητὸ πιδ θα μαγειρευθί τὸ μεσημέρι, πάντα περισσεύει κάτι και για τὸ βράδυ. Και δεν έχει άνάγκη μιά νοικοκυρά να ξαναμαγειρεύσν».

Πάλι τὸ πνεύμα του ύπολο- γισμοῦ στα γηρατειά.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΤΡΙΤΗ: Τὸ ζήτημα των οίονοιματιών μοστών. Η γυναίκα των 17 έτών λέει:

«Τὰ οίονοιματιών μοστών μού προκαλούν άπόδια».

Η γυναίκα των 25 έτών: «Πού και πού ένα λιμεράκι και κανένα τσιγαράκι δεν είναι άσχημα».

Η γυναίκα των 35 έτών: «Όταν είναι κανείς με συν- τροφία, πρέπει να πίνη και να καννίξη. Επιδάλλεται μάλι- στα...»

Η γυναίκα των 50 έτών: «Τὸ ποτηράκι και τὸ τσιγαράκι είναι άπαραίτητα για να ξε- χνά κανείς».

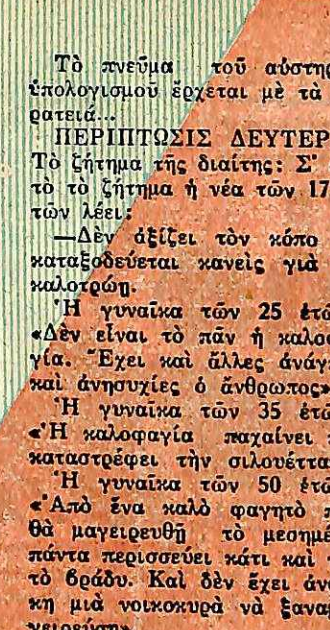
ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ: Τὸ περίφημο ζήτημα του έρω- τος. Επ' του σπουδαιοτάτου αυτού ζητήματος η νέα των 17 έτών άποφαινεται:

—Μιά γυναίκα πρέπει να είναι άφραία για ν' άρέσν στον άνδρα.

Η γυναίκα των 25 έτών: «Μιά γυναίκα πρέπει να είναι κομψή και άφραία για ν' άρέσν στον άνδρα».

Η γυναίκα των 35 έτών: «Μιά γυναίκα πρέπει να έχη έξυπνάδα και πείρα για ν' άρέσν στον άνδρα».

Η γυναίκα των 50 έτών: «Ενα κρυολόγημα έχει την ά- ξία του κατά τὸ ότι δέχεται (τὸ τέλος σὲ σελ. 30)

με άβορίες στο φορτίο των όνειρων μας, μέχεις ότου φθάσμε σ' έναν σταθμό του βίου μας με έντελως άδειες βαλίτσες.

Γι' αυτό βλέπουμε και τόσο άπρόοπτα στη ζωή. Ένας πιδ ξεκινά με τὸν πόθο να γίνη γιατρός, καταντά σκιτζής.

Άλλος πιδ σκοπεύει να γίνη ποιητής, γίνεται μπακάλης. Εί- ναι ένα άτέλειωτο «καρνέ - ντε μπάλ», ή ζωή πιδ καθέναν προσδίδει, λίγο ή πολύ, την νεότητά του, και χάνει σιγά σιγά χωρίς να τὸ καταλάβη την νεανική του ψυχή και νοο- τροπία.

Δεν πρόκειται όμως έδώ να πάρουμε τὸ ζήτημα από τη βα- ρειά, φιλοσοφική του πλευρά, αλλά από τη μονάχα πιδ αλλά- ζει με τὰ χρόνια η νοοτροπία της γυναίκας επί των καθη- ρινών ζητημάτων και των απολαύσεων της ζωής. Θα πάρ- ωμε μερικά ζητήματα πιδ ά- πασχολούν όλο τον γυναικεί- ο κόσμο και θα δάλωμε να μι- λήσουν επ' αυτών τέσσερις γυναίκες. Η μιά 17 έτών, ή άλλη 25, ή τρίτη 35 και ή τε- τάρτη 50. Θα ίδιθε πόσο δια- σχεδαστική είνε η άντίθεσις των άντιλήψεών τους.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΠΡΩΤΗ: Τὸ ζήτημα των καθημερινών έξό- δων πιδ άπαιτεί κάθε γυναι- κα. Η νέα των 17 έτών λέει επ' αυτού:

—Δεκαπέντε δραχμές, ή μάλλον 16 θα μού άρκούσαν. Θα μπορούσα να πάω σ' ένα σινεμά 4 με 6.

Η γυναίκα των 25 έτών: «Με 50 δραχμές κάτι θα μπο- ρούσε να γίνη».

Η γυναίκα των 35 έτών: «Μού χρειάζονται άπαραιτή- τως 200 δραχμές».

Η γυναίκα των 50 έτών: «Η μιά δραχμή είνε μιά δραχμή. Πρόκει να την υπο- λογίζη κανείς».

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ: Τὸ ζήτημα της διαίτης. Σ' αυτό τὸ ζήτημα η νέα των 17 έτών λέει:

—Δεν άξίζει τὸν κόπο να καταβόδεύεται κανείς για να καλοτρώη.

Η γυναίκα των 25 έτών: «Δεν είναι τὸ πᾶν ή καλοφαγία. Έχει και άλλες άνάγκες και άνησυχίες ο άνθρωπος».

Η γυναίκα των 35 έτών: «Η καλοφαγία παχαίνει και καταστρέφει την σιλουέττα».

Η γυναίκα των 50 έτών: «Από ένα καλό φαγητὸ πιδ θα μαγειρευθί τὸ μεσημέρι, πάντα περισσεύει κάτι και για τὸ βράδυ. Και δεν έχει άνάγκη μιά νοικοκυρά να ξαναμαγειρεύσν».

Πάλι τὸ πνεύμα του ύπολο- γισμοῦ στα γηρατειά.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΤΡΙΤΗ: Τὸ ζήτημα των οίονοιματιών μοστών. Η γυναίκα των 17 έτών λέει:

«Τὰ οίονοιματιών μοστών μού προκαλούν άπόδια».

Η γυναίκα των 25 έτών: «Πού και πού ένα λιμεράκι και κανένα τσιγαράκι δεν είναι άσχημα».

Η γυναίκα των 35 έτών: «Όταν είναι κανείς με συν- τροφία, πρέπει να πίνη και να καννίξη. Επιδάλλεται μάλι- στα...»

Η γυναίκα των 50 έτών: «Τὸ ποτηράκι και τὸ τσιγαράκι είναι άπαραίτητα για να ξε- χνά κανείς».

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ: Τὸ περίφημο ζήτημα του έρω- τος. Επ' του σπουδαιοτάτου αυτού ζητήματος η νέα των 17 έτών άποφαινεται:

—Μιά γυναίκα πρέπει να είναι άφραία για ν' άρέσν στον άνδρα.

Η γυναίκα των 25 έτών: «Μιά γυναίκα πρέπει να είναι κομψή και άφραία για ν' άρέσν στον άνδρα».

Η γυναίκα των 35 έτών: «Μιά γυναίκα πρέπει να έχη έξυπνάδα και πείρα για ν' άρέσν στον άνδρα

★ Η σαρκοφάγος που περιέχει το φέρετρο του Μ. Ναπολέοντος, στο Μέγαρο των Απομύχων, στο Παρίσι, είναι καμωμένη από μια κόκκινη πέτρα, που έχει την προέλευσή της από την Φινλανδία. Την είχε φέρει απ' εκεί το 1846, σταλείς επί τούτου, ο Γάλλος Λεοντόν—Λεοντόκ, που μετά την επιστροφή του, εξέδωσε πολλά συγγράμματα για την χώρα αυτήν του Βορρά με τις χιλιάδες λίμνες.

★ Οι κάτοικοι της Βαρσοβίας, έλλειψι τροφίμων, τρώγουν σκυλιάςιο κρέας! Σημειώτεον ότι υπάρχουν άνθρωποι ή μάλλον δολοκλήροι λαοί, που βρίσκουν εύγευστο το κρέας του σκύλου.

★ Οι Κινέζοι θάβουν ζωντανά σκυλιά και τα ξεθαίνουν ύστερα από λίγες μέρες για να φάνε το κρέας τους.

★ Στο Άμβουργο, πόλιν εξαιρετικά... λουκανικοφάγο, ή πατάτα αντικατέστησε τα λουκάνικα. Λόγω έλλειψης χοιρινού κρέατος δεν πωλούνται πιά ζεστά λουκάνικα στους σταθμούς και στους δρόμους από υπαίθριους πωλητές με λευκές στολές. Άντι για λουκάνικα πωλούνται πατατοκεφτέδες.

★ Η Ιαπωνία έχει την πιδό περιεργη γέφυρα του κόσμου. Είλε η γέφυρα Μίχαγκι, αποτελούμενη από τέσσερα τόξα, συνολικού μήκους 300 μέτρων. Η γέφυρα έχει κατασκευασθί μόνον με πέτρες, χωρίς να χρησιμοποιηθί ούτε ένα κομμάτι σιδήρου ή καρφί. Τά τόξα της είνε τόσο λεπτά, ώστε ονομάζεται «βαντελλένια γέφυρα». Παρ' όλα αυτά η γέφυρα αυτή που κατασκευασθί πρό 270 ετών, είνε τόσο στερεά, όσο και την πρώτη μέρα που εγίνε.

★ Ο περιεργότερος κατασκευατήρχης του κόσμου είνε ο Ρίτσαρντ Τζάτζ Γουάιλντ στο Μπίρμινγχαμ της Αυστραλίας. Παρήλξ, έχει αποτραβηχθί πιά από το ένεργον εμπόριο. Τά κατάστημά του είνε τελείως άδειαν από εμπόρευματα: Όσοτόσο τά κρατέι άνοικτό για λόγους... αίσθηματικούς. Σ' αυτό έσχημάτισε την περιουσία του, σ' αυτό έφθειρε τά χρόνια της ζωής του. Δέν τού πάει λοιπόν ή καρδιά του να κλείσθ τά κατάστημα!

ΘΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΑΤΕ;

ΤΟ «ΚΟΛΙΒΡΙΟ» ΕΙΝΕ Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Ο καλύτερος αεροπόρος του κόσμου είνε τά «κολίβριο», ή τρύχλος, τά μικροσκοπικότερα τών πουλιών. Ένας ορνιθολόγος βεβαιώνει ότι τά πουλάκι αυτό όχι μόνον αναπτύσσει σημαντική ταχύτητα, λαμβανόμενυ ύπ' όψη του μήκους τών πτερυγών του, άλλα πετά και πρός όλες τις διευθύνσεις: Πρός τά εμπρός, πρός τά πίσω, πρός τά πλάγια, επάνω, κάτω, χωρίς καμμία κλίσι ή στροφή του μικροσκοπικού του σώματος. Επί πλέον, κινώντας τις πτερυγές του, μπορεί να παραμείνη αρκετά λεπτά της ώρας στόν άέρα. Τέλος, εξημερώνεται εύκολα. Ο περί ού ο λόγος ορνιθολόγος έχει ένα «κολίβριο» που, ακίνητο μπροστά στο πρόσωπό του, παίρνει με τά μακρύ ράμφος του χαχαρίνη μέσα από έναν γυάλινον σωλήνα που δό έπιστήμων κρατέι στο στόμα του.

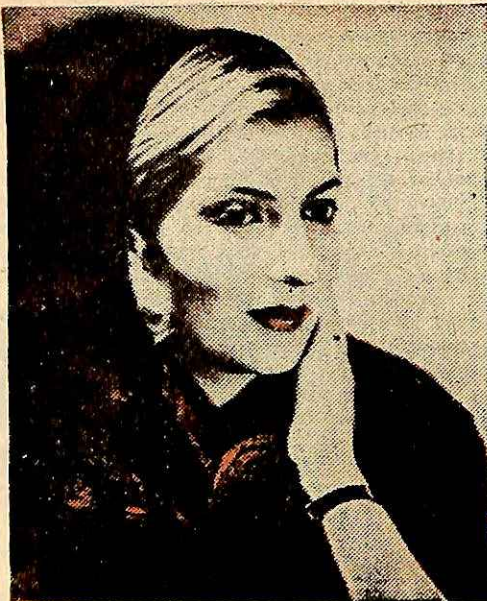
ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

★ Πατέρας της δόξας και της εύτυχίας είνε ή εργασία. Εύριπίδης

★ Εάν συνήθισθί να κάνη κανς στα ζωα, θά τά κάμης σέ λίγο και στους ανθρώπους. Βεν. Φρανκλίνος

★ Για να ενθαρρύνωμε τον εαυτό μας, πρέπει να λέμε κάθε πρωί, ότι μόνον τά καθήκον ένδιφερί και ότι τά άλλα δέν είνε τίποτε. Μισέλ

★ Τέσσερα πράγματα ζητούν οι άνδρες από την γυναίκα: Η άρετή να κατοικεί στην καρδιά της, ή σεμνότης να λάμπη στο μέτωπό της, ή γλυκύτης να τρέχη από τά χείλη της και ή εργασία να μη λείπει από τά χέρια της. Κα Νέκερ

KORIN ΛΥΣΑΙΡ

Η χειμερινή περίοδος 1939 — 40 μάς απέκλυσε πολλά νέα άστέρια, μεταξύ αυτών είνε ή Ντιάνα Ντάρμπιν, ή αδελφή Λέιν, για τις όποιες ώμυλήσαμε σέ προηγούμενα τεύχη μας. Η μεγάλη όμως αποκάλυψη της παρελθούσης χειμερινής περιόδου είνε ή Κορίν Λυσάιρ, ή οποία με την πρώτη της ταινία «Φυλακές χωρίς σίδερα» έπέδειλθί στο παγκόσμιο κινηματογραφόφιλο κοινό.

Ασφαλώς όλοι οι αναγνώσται μας θά ένθυμούνται τά ώραίο της παίξιμο στα δύο περυσινά της έργα: «Φυλακές χωρίς σίδερα» και «Καρδιά της μάνας». Η Κορίν όμως έχει γυρίσει άλλα τρία, τά όποια πρόκειται να θαυμάσουμε και έμείς στάς «Αθήνας», λίαν προσεχώς. Τά ένα, «Ο τελευταίος γύρος», προεβλήθη ήδη επί της οθόνης του Παλλάς. Ο ίδιος κινηματογράφος θά μάς παρουσιάσθ τόν «Λιποτάκτη», έργο στο όποιον ή Κορίν συμπρωταγωνιστεί με τόν Ζάν-Πιέρ-Όμόν. Υπάρχει όμως και μία τρίτη μεγάλη ταινία, «Η έποποιία έρωτος», στην όποιαν ή Κορίν συμπρωταγωνιστεί με την Σιμόν-Σιμόν.

ΠΩΣ ΑΝΕΔΕΙΧΘΗ

Και τώρα άς ρίξωμε ένα βλέμμα στη ζωή και ίδίως στα πρώτα χρόνια της τελευταίας αποκαλύψεως του γαλλικού κινηματογράφου. Η Κορίν δέν είνε δπως συμβαίνει συνήθως με τους ήθοποιους, καμιά νέα πτωχική οικογενείας ή της κατωτέρας κοινωνικής τάξεως, κάθε άλλο, άνήκει σέ μίαν οικογένεια ανθρώπων τών γραμμάτων και καλλιτεχνών. Ο πατέρας της είνε γνωστότατος πολιτικός δημοσιογράφος τών Παρισίων, ή μητέρα της είνε έρασιτέχνης ζωγράφος, άλλα με ταλέντο. Ο δέ παππούς της, Ζυλιέν Λυσάιρ ήταν άνώτερος υπάλληλος της Κοινωνίας τών Έθνών και γνωστότατος θεατρικός συγγραφέας. Ήταν λοιπόν φυσικό ή νεαρά Κορίν να κληρονομήσθ καλλιτεχνικές κλίσεις, μέσα στην ατμόσφαιρα την όποιαν έξούσε.

Μόλις έγινε δεκαπέντε έτών εξεδήλωσε την απόφασί της να άνεβή στο θέατρο και άρχισε να μελετά με την πεποίθησιν ότι ή εξάσκησης ήταν τόσο απαραίτητη για την έπιτυχία όσο και ή ίδιοφυία. Εργάσθηκε γερά και προάδευσε τόσο, ώστε ένα έτος άργότερα, ήταν τότε 16 έτών, ήταν έτοιμη να κάνει την πρώτη της έπιτυχή εμφάνισι στο θεατρικό έργο του παππού της Ζυλιέν Λυσάιρ «Κοντά στον Ουράνο».

Η Κορίν είνε ή πρωτότοκη της οικογενείας της, δ αδελφός της, νεώτερος από αυτήν κατά ένα χρόνο, έχει κλίσι προς την ζωγραφική, ή νεωτέσα της αδελφή ένεφανίσθη πρό δλίγους για πρώτη φορά σέ μία γαλλική ταινία που έγυρίσθηκε τελευταίως. Πιδ εργατική από την μεγάλη της αδελφή, ή μικρή, εξακολουθεί να μελετά ακούραστα για να φθάσθ την δόξα της Κορίν. Στην οικογένεια τών Λυσάιρ δ καθένας είνε έλεύθερος να κάνη ό,τι θέλει, και ίσως στο ό,τι ή Κορίν δέν συνήτησε κανένα εμπόδιο για να ακολουθήσθ το σταδίο της ήθοποιού, ίσως λέγα να όφείλεται σ' αυτό ή μεγάλη της έπιτυχία.

Τά τρία της πρώτα έργα ή Κορίν τά έγύρισε υπό την διεύθυνσιν του περιφημου Γάλλου σκηνοθέτου Λεονίντ Μογκύ, δ όποιος ήμπορεί να καυχθί για την ανακάλυψί του. Τά παίξιμό της στις «Φυλακές χωρίς σίδερα» ήταν καταπληκτικό, δυνατό και ειλικρινές. Η μεγάλη έπιτυχία του έργου αυτού παρεκίνησε τους Άγγλους παραγωγούς να γυρίσουν μία άγγλική έκδοση, με πρωταγωνίστρια την Κορίν Λυσάιρ, ή οποία εκτός τών άλλων όμυλει θαυμάσια την γλώσσα του Σαίξπηρ. Αργότερα, στην «Καρδιά της μάνας» έπαίξε έναν ρόλο τελείως διαφορετικό από τόν πρώτο. Τά τρίτο έργο που έγύρισε ή Κορίν Λυσάιρ είνε «Ο λιποτάκτης», στο όποιο παίζει τόν ρόλο μίας νέας του λαού που παραμείνει πιστή στον νέο τόν όποιον αγαπά και δ όποιος μάχεται στο μέτωπο. Τέταρτο φίλμ της ήταν «Ο τελευταίος γύρος», τó όποιο είδαν οι Αθηναίοι πρό ήμερών και στο όποιο παίζει τόν ρόλο της γυναίκας ενός ιδιοκτήτου γκαράζ, του Μισέλ Σιμόν που μένει σέ μία γραφική γωνία της Προβηγκίας. Τέλος, υπό την διεύθυνσιν του Ραιμόν-Μπερνάρ έγύρισε την «Έρωτική έποποιία» στην ταινία αυτή παίζει τόν ρόλο μίας υπερμοντέρνας νέας του 1939. Η τελευταία αυτή ταινία χωρίζεται σέ τρία μέρη, ή μάλλον σέ τρεις εποχές: 1639, 1839 και 1939.

Όλοι αυτοί οι ρόλοι της είνε τελείως διαφορετικοί δ ένας από τόν άλλο και της επιτρέπουν να εμφανίζεται κάθε φορά διαφορετική. Πάντως δέν έχουν τίποτε τó κοινό με τους ρόλους που θά ήθελε πράγματι να παίξθ. Πρό καιρού έδήλωσε έμπιστευτικώς σ' ένα φίλο της δημοσιογράφο: «Ότι ήθελε να πρωταγωνιστήσθ σέ μία κωμωδία άλλα σέ μία πραγματική και έκλεκτή κωμωδία. Θά ήθελε να παίξθ ρόλους σαν αυτούς που παίζει ή Τζίντζερ Ρότζερς, άς σημειωθί δέ ότι ή Τζίντζερ είνε ή μόνη ήθοποιός την όποία θαυμάζει. Δυστυχώς όμως στόν κινηματογράφο σπανίως λαμβάνουν ύπ' όψη οι παραγωγοί και οι σκηνοθέται τις προτιμήσεις και έπιθυμίες ενός ήθοποιού και πολύ πιθανόν ή Κορίν να περιμένη ακόμη πολλά μέχρις ότου της δοθί δ ρόλος τόν όποιο τόσο έπιθυμεί.

Αυτή είνε ή απλή ιστορία της σταδιοδρομίας της Κορίν Λυσάιρ. Η έπιτυχία της δέν όφείλεται καθώς βλέπετε, σέ καμμία εύνοια της τύχης. Είνε τó αποτέλεσμα μίας εξαιρετικής ιδιοφυίας, μίας εύσυνειδήτου μελέτης και δροσερής ώμορφίας. Γιατί ή νεαρά Κορίν είνε πράγματι ώραία και έλκυστική, εξακολουθεί δέ να παρουσιάζεται με τις ώρες βλεφαρίδες που της έχάραιεν ή φύσις, χωρίς να φιλοδοξεί, προς τó παρόν, τις άμερικανικές που αγοράζονται και ανταλλάσσονται με μεγάλη εύκολία.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Είνε περασμένα μεσάνυχτα και τó γραμμόφωνο τόν γείτονος εξακολουθεί να ξεκουφάει τόν κόσμο. Ξαφνικά, χτυπούν στην πόρτα του: είνε δ μικρός Πετράκης. —Η μαμά σας παρακαλεί, εάν βλέπετε, να μάς δανείσετε τó γραμμόφωνο. —Μά τί, θέλετε να χορέψετε τόσο άργά; —Όχι, άλλα... να κοιμηθούμε.

ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΗ ΑΥΓΗ

Η καλή μέρα, λέει ή λαϊκή παροιμία, φαίνεται από τó πρωί. Έτσι και ή ψυχική ζωή του ανθρώπου. Θά είνε ήρεμη και εύτυχισμένη αν ή έρωτική αύγη άντατείλη γλυκειά και αίσθη. Άλλοιώς, αν δ πρώτος έρωας σταθί φουρτουνιασμένος, όλος δ ύπλοιπος βίος θά περδάσθ μέσα σέ ψυχική συννεφιά και ταραχή.

Αυτά μου έλεγε πρό ήμερών ένας καλός ψυχίατρος της πόλεως μας. Και μου άνέφερε μία περίπλοκη συννεφιασμένης έρωτικής αύγης. Μου διηγήθηκε τη ζωή μίας μικρής τού άρρωστας, που δ έρωας την πρωτοεπισκέφθη, για να της άνοιξη μία βαθεία πληγή στην τρυφερή της ψυχή.

Την λένε Σάσα. Πρό τεσσάρων ετών ήταν έσωτερική σέ μία μεγάλη ιδιωτική σχολή της Αθήνας. Πατέρα δέν έχει. Πέθανε πρό πολλού. Ήταν αρκετά πλούσιος κι' άφησε σημαντικήν περιουσία σ' αυτήν και στην μητέρα της.

Η μητέρα της, πολύ νέα ακόμη και πολύ ζωηρή χήρα, έκανε μία ζωή έντονη και πολυδάπανη. Στους κοσμικούς κύκλους ήταν από τις πρώτες. Τό καλοκαίρι στις άριστοκρατικές λουτροπόλεις και τόν χειμώνα στα σαλόνια έγγνώριζε πολλές έπιτυχιές και γινόταν δ στόχος πολλών θαυμαστών. Ήταν αρκετά ώραία και πρό παντός πλούσια.

Έννοούμε, όπως λένε, να στραγγίση τó ποτήρι, πριν έρθουν τά γερατειά, και για νάχη περισσότερη έλευθερία στη ζωή της, έλκεισε την κόρη της έσωτερική. Αυτό όμως τó έκαμε και για τó καλό της μικρής Σάσας —για να σπουδάσθ και για να μορφωθί ήθικα χαρακτήρα μέσα στη σχολή. Διότι την αγαπούσε την κόρη της. Την αγαπούσε πολύ.

Ταίχια έπληγανε και την έβλεπε στη σχολή. Αυτές οι συναντήσεις μαμάς και κόρης ήταν γεμάτες τρυφερότητα. Διότι και ή Σάσα ελάτρευε την μητέρα της. Μία μέρα ή ώραία χήρα έπηγε πολύ διαστική και πολύ χαρούμενη να ιδθί την Σάσα. Όταν συναντήθηκαν, της ελεπε:

—Σάσα μου, δέν ξέρω τί έντύπωσι θά σου κάμη αυτό που θά σου πώ. Έλπίζω να χαρής κι' εσύ. Σου άναγγέλλω ότι παντρεύτηκα...

Η μικρή έννοιωσε ένα χαρούμενο ξάφνιασμα. Άγκάλιασε τη μητέρα της και την έφίλησε γλυκά:

—Σου εύχομαι, μαμά, της ελεπε, να είσαι πάντα εύτυχισμένη.

Και οι δύο γυναίκες εδάκρυσαν

ΤΟ ΑΤΑΚΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ

ΠΕΡΑΣΕ ένας μήνας και ή Σάσα έλαβε στη σχολή ένα γράμμα από τη μητέρα της. «Εγυρίσαμε από τη γαμήλιο ταξίδι, της έγραφε, και εγκαταστάθηκαν στην Κηφισιά. Πάρε μία μέρα έξοδο κι' έλα να μάς δής. Θά ήνωρίσθ τόν νέο σου πατέρα, που είνε ένας πολύ καλός νέος. Θά είσθι σχεδόν σαν αδελφά οί δύο σας». Στο τέλος της έπιστολής της έγραφε ή μαμά της την διεύθυνσι τόν σπιτιού στην Κηφισιά.

Ήταν Σάββατο άπόγευμα. Η Σάσα έζήτησε από την διεύθυνσι της σχολής να της έπιτραπί ή έξοδος έως τó βράδυ στις

όκτώ. Της εδόθηκε ή άδεια. Και βγήκε με χαρούμενη συγκίνησι για ν' άνεβή στην Κηφισιά. Έπέρασε προηγούμενως από μία φίλη της στο Κολωνάκι, ή όποία της έδωσε ένα χαριτωμένο σκυλάκι, που της τó είχε τάξει από καιρό. Θά τó έπληγανέ δώρο στους νεόνυμφους.

Πήρε τó λεωφορείο κι' έφθασε στην Κηφισιά. Μά σαν δρέθηκε στο πρόστειο, είδε πως δέν είχε μαζί της τó γράμμα που είχε την διεύθυνσι της μητέρας της. Και δέν την έθυμόταν. Τί να έκανε; Περιπλανήθηκε αρκετή ώρα με τó σκυλάκι, άσκοπα. Και στο τέλος άπεφάσισε να ξαναγυρίσθ στην Αθήνα. Μπήκε με λύπη πάλι στο λεωφορείο.

Έτυχε να καθήσθ δίπλα σ' έναν νέο. Κρατούσε τó σκυλάκι στα γόνατά της. Τό αυτοκίνητο έτρεχε. Ύστερα από αρκετήν ώρα άντελήσθη ότι τó σκυλάκι κάτι έμασούσε. Έπρόσεξε και είδε, ότι κρατούσε στα δόντια τόν ένα πέτινιο γάντι.

—Αί, έκαμε ξαφνιασμένη. Τίνος είνε αυτό τó γάντι;

Ο νέος, δ όποιος μέχρι τότε φαινόταν άφηρημένος, έγύρισε τó κεφάλι του:

—Δικό μου είνε, ελεπε.

Πώς δρέθηκε στα δόντια του σκύλου; Άπλούστατα, τó πονηρό ζώον τó τράβηξε με τρόπο από την τσέπη του κυρίου και άρχισε να τó μασά. Τό είχε καταξείσει.

Η Σάσα έζήτησε, κατακόνηνη, χίλιες φορές συγγνώμη από τόν νέο.

—Δέν πειράζει, άπάντησε με καλωσύνη εκείνος. Πάντως τó σκυλάκι σας δέν φέρεται καθόλου... με τó γάντι.

Έγέλασαν με τó άστείο. Και ελεπαν κι' άλλες μερικές, άσημαντες κουβέντες...

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

ΌΤΑΝ έφθασαν στην Αθήνα, ή Σάσα έζήτησε από τόν νέο, να πάνε μαζί σ' ένα κατάστημα, για να τού αγοράσθ ένα καινούργιο ζευγάρι γάντια. Έκείνος άρνήθηκε ζωηρά. Μά ή Σάσα έπέμενε. Έπέμενε με τόσο γλυκειά παρακλητικότητα, με τόσο ίκετευτικό βλέμμα και θερμή φωνή, ώστε δ νέος στο τέλος έδέχθηκε.

—Καλά, της ελεπε, άλλα πρέπει να δεχθίτε κι' από μένα ένα μικρό δώρο. Άσχολείσθ με τίποτε:

—Σπουδάξω.

Δέν τού ελεπε τίποτε άλλο για τη ζωή της. Ούτε τó πραγματικό της όνομα τού ελεπε στην αρχή, γιατί φοβόταν μήν ξεσπάσθ κανένα σκάνδαλο στην σχολή. Έπληγαν σ' ένα κατάστημα της οδού Σταδίου και ή Σάσα τού πήρε ένα ζευγάρι ώραία γάντια. Την ώρα που τού τάδινε, τόν έντύταξε κατάματα. Τό βλέμμα της έκαψε, τó μάγουλά της είχαν θαφή ρόδινα. Έκείνος έβγαλε από την τσέπη του ένα ώραίο στυλό και της τó έπρόσφερε... Έβγήκαν στο δρόμο. Έβάδιζαν χωρίς να μιλούν. Μία γαλανή πάχνη, σαν εκείνη που άπλώνεται στη φύσι τά άνοιξιάνικα πρώινα και είνε γεμάτη παλιούς κι' έρωτικούς μελαδισμούς, είχε τυλίξει την ψυχή της κοπέλας. Άνέτελλε μέσα της ή αύγη της άγάπης.

Πέρασαν έξω από έναν κινηματογράφο.

Είδαν τις εικόνες και σέ μία στιγμή άληλωντάθηκαν. Μέσα σ' εκείνη τη ματιά τους ύπληξε ή σωτηρή συμφωνία, να μπουν στο σινεμά. Άλλ' είχαν μαζί τους τó βάσανο τού σκυλιού. Έφροντισαν και τó άφησαν κάπου, σ' ένα γνωστό ραφείο τού νέου, εκεί κοντά, και μπήκαν στη σκοτεινή αίθουσα...

Η μικρή Σάσα είνε έρωτευμένη. Άρχίζει να νοιώθθ τη σχολή σαν φυλακή. Δέν βλέπει την ώρα και τη στιγμή, να πάρη πάλι έξοδο, για να τρέξθ να συναντήσθ τόν νέο. Είχαν δώσει ραντεβού την Πέμπτη. Είπε ότι ή μητέρα της ήταν άρρωστη και μ' αυτή την ψευτιά κατώρθωσε να πάρη άδεια έξόδου κι' εκείνο τó άπόγευμα.

Έτρεξε με χτυποκάρδι στο πρώτο της ραντεβού. Κι' όταν είδε τόν Διομήδη, —έτσι τόν έλεγαν τόν νέο— έννοιωσε κάτι σαν λιποθυμία από την πολλή εύτυχία. Έπέρασαν ένα τρυφερό άπόγευμα. Μά δ νέος φαινόταν μελαγχολικός. Κι' όταν, άργά τó βράδυ, λίγο προτού χωρισθούν, ή Σάσα έπέμενε να της πη γιατί ήταν λυπημένος, της άπάντησε:

—Κάνω έγλημα, μικρή μου, που έχωμαι μαζί σου. Μά σέ αγαπώ τόσο πολύ! Άν ήξερες τί σκληρές οικονομικές άνάγκες μ' έκαμαν να είμαι όσο είμαι έλεινός! Μά δ Θεός που βλέπει σίς καρδιές τών ανθρώπων, ξέρει πόσο σ' αγαπώ και ίσως με συγχωρήσθ.

Αυτά τά άκατάληπτα λόγια της ελεπε. Και δέν θέλησε να της δώσθ, παρ' όλη την έπιμονή της, περισσότερες εξηγήσεις. Μονάχα της ελεπε:

—Θά ήταν καλύτερο, να μην ξαναϊδωθούμε.

Μά ή Σάσα δέν τó έδέχθηκε αυτό.

—Όχι, έφώναξε. Δέν θέλω να χωρίσωμε. Ότι και να έχης κάμει, είμαι ικανή να σου τó συγχωρήσω.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

ΌΣΤΕΡΑ από δύο τρεις μέρες, ή Σάσα άποφάσισε να πάη να ιδθί τη μητέρα της. Μεταχειρίσθηκε και πάλι τó κόλπο της άρρώστειας της και πήρε πάλι άδεια έξόδου. Έφθασε στην Κηφισιά και σέ λίγο χτυπούσε τó κουδούνι μίας ώραίας δίλλας, στην όποιαν είχαν εγκατασταθί οι νεόνυμφοι.

Η μαμά της την ύποδέχθηκε με τρελλή χαρά. Την άγκάλιασε και την φιλούσε, ένφ στα μάτια της έστρεχαν δάκρυα.

—Έλα, της ελεπε, χρυσή μου. Έλα να γνωρίσθ και τόν σύγγό μου.

Και την ώδήγησε σ' ένα υπέροχο σαλόνι. Η Σάσα, μπαίνοντας, θρέθηκε άπέναντι στόν Διομήδη, στόν νέο που άναπούσε.

—Καταλαβαίνεις τά παρακάτω, μου ελεπε στο τέλος ο γιαντρός, που μου διηγήθηκε αυτή την ιστορία. Η άμοιρη νέα έπαθε έναν δυνατό ψυχικό κλονισμό. Έπεσε σέ μία μαύρη άπελπισία, μιλούσε μόνη της, δέν έτρωγε, καθήντισε άσθενήνητη. Την νοσηλεύω επί τρία χρόνια. Τώρα είνε κάπως καλύτερα. Μακάρι να μωρέσω να ξαναδώσθ τη χαρά της ζωής σ' ένα πλάσμα, που γκερμίσθηκε στην κόλασι της ψυχοπαθείας, γιατί έστάθηκε τόσο τραγικά άτυχη στόν πρώτο της έρωτα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Λευκή γλέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

33ον

«Αμέσως ή πόρτα άνοιξε κι' ένας χωροφύλακας εμφανίσθηκε. Καί πριν προλάβη νά ρωτήσει, εκείνος πού παρουσιάσταν σέ μιá τόσο προχωρημένη ώρα, μέ ύφος ταραγμένο και μέ ρούχα τσαλακωμένα, τού είπε:

—Ελάτε γρήγορα, σάς παρακαλώ. Έγινε ένα έγκλημα και είναι ένας πληγωμένος πού έχει ανάγκη βοήθειας.

—Πού; ρώτησε ό χωροφύλακας θγαίνοντας.

—Στήν έπαυλη...

—Στό Μεγάλο Δάσος; Μά αυτό είναι άδύνατο. Δέν υπάρχει κανένας στήν έπαυλη από τό πρωί, εκτός της τυφλής!

—Μπορείτε νά μέ πιστέψετε! άπάντησε ό έργάτης. Κι' έπειτα, γιατί θά έρχόμουνά εδώ τρεχάτος; Μήπως φαίνομαι γιά ψεύτης;

—Περιμένα τότε! έκαμε ό χωροφύλακας, ξανακλείνοντας την πόρτα πίσω του. Πάω νά ειδοποιήσω τόν ένωμοτάρχη.

Ξαναγύρισε ύστερα από λίγες στιγμές.

—Μπορούμε νά ξεκινήσουμε, είπε στόν Ζωζό.

—Άς πάρουμε τόν συντομώτερο δρόμο! Ικέτευσε ό έργάτης θγαίνοντας.

Μόλις βρέθηκαν στό δρόμο ό χωροφύλακας άρχισε τίς συζητήσεις. «Ήθελε νά πληροφορηθί τήν έπισημότητα στην έπαυλη.

—Ο ένωμοτάρχης θά μάς άκολουθήσει, πρόσθεσε, θά σ' άνακρίνη κι' αϊτός, γι αυτό καλά θά κάνης νά προσπαθήσης νά θυμηθής όλα όσα ξέρεις γιά τό έγκλημα. Κι' έπειτα, πρώτα—πρώτα πρέπει νά μάθωμε άν δέν γελάσθηκες. Κάθε μέρα συμβαίνει νά πληγώνονται άνθρωποι, χωρίς μ' αυτό νά υπάρχει καί έγκλημα.

—Ο Ζωζό τότε, χωρίς νά επιβραδύνη καθόλου τό διάδισμά του, άφηγήθηκε, μέ τή ζωφόρετα χρώματα, στόν χωροφύλακα όσα ήξερε:

—Ναι, κατέληξε, χειρονομώντας, ήθελάν οι άτιμοι ν' άτιμάσουν αυτό τό δυστυχισμένο κορίτσι...

—Τό θύμα, δηλαδή, όπως τό όνομάζεις έσύ τούλάχιστον;

—Ναι!...

—Πώς λέγεται αύτή;

—Είναι ένα τίμιο και έργατικό κορίτσι, πού δέν υπάρχει τιμώτερο στόν κόσμο και πού εργάζεται μέρα—νύχτα, γιά νά θρέψη τόν πατέρα της πού είναι σχεδόν σκιάτης. Τ' όνομά της, είπες; Λέγεται Τζέννη Μενιέ.

—Καί τό κορίτσι αυτό, τό τόσο τίμιο, ήρθε στην έπαυλη όλομόναχο; ρώτησε μέ κάποια δυσπιστία ό χωροφύλακας πού καθόλου δέν ήθελε νά πιστέψη ότι ό φίλος του έκατομμυριούχου Γκοντράν, ό Ντεζάνι, ήταν άπολύτως περιέργωθε ό Ζωζό.

—Εδώ άκριβώς είναι ή άτιμία... Τής είπαν ότι την είχαν ανάγκη γιά πολύ διαστειλή έργασία... Κι' άν αυτός ό Άρσιμπάλντ, πού σάς είπα, δέν είναι ό χειρότερος παληάνθρωπος τού κόσμου, θά σάς πη ότι ό ίδιος έφερε τή φωνή και την σαμπάνια πού θά παρέθεταν στό δείπνο πού προετοιμαζαν γιά τό κορίτσι...

—Καί τί αποδεικνύει αυτό;

—Τί αποδεικνύει; Έ, μάθετε λοιπόν, ότι ή σαμπάνια αύτή ήταν προετοιμασμέ-

νη επίτηδες...

—Πώς τό ξέρετε έσύ;

—Διάβολε! άφού ήπια κι' έγώ, και γι' αυτό άκριβώς άποκοιμήθηκα σάν πεθαμένος κι' έτσι μπόρεσαν νά κάμουν τό έγκλημα. Άλλοιώς, νά μή μέ λένε Ζωζό, άν δέν έστραγγάλιζα μέ τή χέλια μου τόν Άρσιμπάλντ αυτόν και τόν άφεντικό του... Κι' ό καυμένος ό μπάριπα Βισέτε, δέν θά πληγωνόταν, δέν θά σκοτωνόταν ίσως...

—Ο Ζωζό έσφόγγιζε τώρα τή δάκρυα πού έκύλισαν από τή βλέφαρά του.

—Ο χωροφύλακας δέν ήξερε τί νά ύπο θέση.

Ευτυχώς είχαν φθάσει στην κισσοσκεπασμένη κυκλίδα, πίσω από την όποιαν διέκριναν τό περίτερο μέσα στό όποιον κατοικούσε ή Φραγκίσκα Μπερέν.

—Ο χωροφύλακας έσήμανε.

—Όταν ή Διονυσία, ή νεαρή χωρική ύπηρέτρια, τούς άνοιξε την πόρτα, τό πρόσωπό της ήταν έξαιρετικά άλλοιωμένο.

—Περάστε νά δίτε την κ. Μπερέν! είπε μέ φωνή πούτρεμε. Η καυμένη είναι πολύ άνήσυχη.

—Ο χωροφύλακας άρπαξε τόν Ζωζό από τό μπράτσο και τόν τράβηξε στό έσωτερικό τού περιττέρου παρά τίς διαμαρτυρίες τού έργάτου πού φώναζε:

—Μά βλέπετε καλά πώς χάνομε πολύτιμον καιρό και ότι ό πληγωμένος, ένφ έμεις είμαστε εδώ, μπορεί νά πεθάνη!

—Η Φραγκίσκα Μπερέν ήταν στό έσωτερικό δωμάτιο, καθισμένη στην ίδια πολυθρόνα όπου την είχε τοποθετήσει ό γιατρός Βαλενύ γιά νά κάμη τό σχετικό μέ τή ύγία της περίθαλψη.

—Η δυστυχισμένη τυφλή, άκούοντας βήματα θέλησε ν' άνασκησθή. —Ο χωροφύλακας όμως την υπέκρινε νά καθήση πά-λι λέγοντάς της:

—Μην άνησυχίτε, κυρία Μπερέν, έρχόμουνά άπλάως γιά νά ρωτήσω τί συνέβη εδώ.

—Άλλά δέν ξέρω τίποτε, κύριε, άποκρίθηκε ή Φραγκίσκα, τρέμοντας όλοκλήρη από την ταραχή πού δοκίμαζε εδώ και λίγη ώρα.

—Καί θά ξέρετε, έπέμενε μέ σεβασμό ό χωροφύλακας. Λένε πώς κάποιο δυστύχημα έγινε στην έπαυλη.

—Όποτε ξέρω περί τίνος πρόκειται, κύριε.

—Μήπως άκούσατε, τούλάχιστον, τίποτε;

—Αυτό άκριβώς έτοιμαζόμουνά νά σάς πώ. Είμασταν εδώ πολλά πρόσωπα. —Ο γυιός μου, ό γιατρός Βαλενύ και ένας συνάδελφός του από τό Παρίσι. Τους κυρίους αυτούς τούς έφερε εδώ ό γυιός μου γιά νά κάνουν συμβούλιο. Είχαν άρχισεί νά εξετάζουν τή μάτια μου, όταν ξαφνικά άκούσαμε δυό πυροβολισμούς.

—Α! βλέπετε καλά, ότι είχα δίκιο, φώναξε ό Ζωζό.

—Ποιός είναι μαζί σας, λοιπόν; ρώτησε ή Φραγκίσκα τόν χωροφύλακα.

—Μην άνησυχίτε, κυρία Μπερέν, άποκρίθηκε αυτός, είναι κάποιος πού μέ συνοδεύει. Μπορείτε νά έξακολουθήσετε...

—Σάς έλεγα λοιπόν, κύριε, ότι οι δυό αυτοί πυροβολισμοί έπεσαν σνεδόν συγχρόνως... Στην άρχή ό γιατρός διέκοψαν τό περίσμά τους πού είχαν άρχισεί και

θέλησαν νά μάθουν τί συνέβαινε στό πάγκο. —Ο γυιός μου άντελήφθη άμέσως ότι οι πυροβολισμοί αυτοί προήρχοντο από τό μέρος της έπαύλεως κι' αυτοί και οι γιατροί βγήκαν άμέσως νά πάνουν στό πάγκο. —Αν έρχόσαστε από την μεγάλη δενδροστοιχία άσφαλώς θά τούς συναντούσατε...

—Άλλά, τέλος πάντων, κυρία Φραγκίσκα, τί λέτε νά ήταν οι πυροβολισμοί αυτοί; Μήπως προερχόνταν από κανένα λαθροθήρα;

—Θά ήταν ή πρώτη φορά πού τολμούν νά μπουρούν στό κτήμα άφ' όπου είμαι έδω... Τέλος πάντων, πιθανόν νά είναι κι' αυτό!

—Μήπως ξέρετε άν ό κ. ντ' Ωμόν είναι στην έπαυλη; ρώτησε ό χωροφύλακας.

—Άσφαλώς δέν θά είναι, γιατί θάρχόταν νά μέ δη όπως πάντοτε.

—Καί ό κ. Έδουάρδος Ντεζάνι;

—Θαρχόταν έπίσης νά μου πη καλή μέρα, γιατί δέν παραλείπει ποτέ νά τό κάμη, και ή καλωσύνη του αύτή μέ συγκινεί πολύ...

—Ξέρετε μήπως, κυρία Μπερέν, άν ήλθε ό Ιπποκόμος της δίδος Λευκής; συνέχισε ό χωροφύλακας.

—Ο Άρσιμπάλντ; —Ο! όσο γι' αυτόν είμαι βέβαια ότι όχι!

—Τήν φορά αύτή ό Ζωζό, μη μπουρώντας πιά νά συγκρατηθή, φώναξε μέ ύπερβολή κή ζωηρότητα:

—Βλέπετε καλά ότι ή κυρία άπ' εδώ δέν βλέπει και δέν μπορεί έπομένως νά ξέρη τί γίνεται στην έπαυλη. Καί σάς λέγω έγώ πώς κάποτε πολύ άσχημα νά μέ κρατάτε εδώ και νά μένετε κι' ό ίδιος, γιατί σάς τό έπαναλαμβάνω, έδολοφόντησαν έναν άνθρωπο στην έπαυλη...

—Έδολοφόντησαν! έκαμε ή τυφλή, συμπλέκοντας τή χέλια της.

—Μάλιστα, καλή μου κυρία, άποκρίθηκε ό Ζωζό. Είναι όπως σάς τό λέω. Είδα τόν πληγωμένο, τόν σήκωσα στά χέρια μου, και αύτή την στιγμή ίσως νά είναι νεκρός...

—Ο! Θεέ μου! Θεέ μου! φώναξε ή Φραγκίσκα Μπερέν, τί μου λέτε; Είναι μεγάλο εύτύχημα πού βρέθηκαν εδώ οι γιατροί, κι' έτσι θά μπουρέσουν τούλάχιστον νά περιποιηθούν τόν δυστυχισμένο αυτόν άνθρωπο. Άλλά... ποιός είναι ό πληγωμένος;

—Ενας τίμιος έργάτης, κυρία, άποκρίθηκε ό Ζωζό μέ συγκίνηση, είναι ό γεροτεχνίτης μου, ό μπάριπα Βισέτε, πού...

—Ο χωροφύλακας δέν τόν άφησε ν' άποτελειώση:

—Νά μάς συγχωρήτε, κυρία Μπερέν, είπε, πού σάς άνησυχίσαμε! Άλλά τώρα πού, ξέρω ότι ό κ. Μαρσιάλ είναι στην έπαυλη, θά πάω νά τόν βρώ και νά τρώ στή διάθεσί του.

Και πρόσθεσε:

—Ο ένωμοτάρχης δέν θαρχήση νάσ' ή, θαχέτε λοιπόν την καλωσύνη, κυρία Μπερέν, νά τού πητε πού θά μάς βρή.

—Εύχαρίστος, κύριε. Θά τόν οδηγήσ' ή Διονυσία.

—Ο χωροφύλακας, κρατώντας πάντοτε τόν Ζωζό από τό μπράτσο, κινήθηκε πρός την έξοδο, ένφ στό μεταξύ αυτό ή Διονυσία είχε έτοιμάσει ένα φανάρι πού τώδωσε λέγοντας:

—Είναι διαβολεμένο σκοτάδι έξω, και θά κάμετε καλά, κύριε χωροφύλακα, νά πάρετε αυτό τό φανάρι γιά νά μπουρέσει νά προχωρήσετε.

... ..

—Όπως είχε πη στόν χωροφύλακα ή Φραγκίσκα, οι δυό γιατροί κι' ό Μαρσιάλ, κρατώντας ένα φανάρι στό χέρι,

είχαν έγκαταλείψει διαστειλώς τό περίπτερο.

—Αυτό είναι πολύ περίεργο, έκαμε ό Βαλενύ, δέν συνηθίζουν νά κινηθούν τέτοια ώρα!...

—Καί μέ τέτοια νύχτα! πρόσθεσε ό Παρισινός γιατρός.

—Ίσως νάναι όμως κανένας λαθροθήρας! Έν τοιαύτη περίπτωση, άγαπητέ μου άνακριτά, αυτό πού κάνομε τώρα είναι άνώφελο. —Αν ύπάρχη λαθροθήρας, δέν φαντάζομαι νά ύποθέτετε, ότι θά περιμένη ήσυχά ώσπου νά τόν βρήτε και νά τόν άρπάξετε από τόν γυακά.

Και ό γιατρός άρχισε νά γελά.

—Ο Μαρσιάλ δέν άποκρίθηκε. Έδάδιζε πυρετωδώς σάν νά τόν έσπρωχνε κάποιο προαίσθημα.

—Καί έν πρώτοις πού πηγαίνομε; ρώτησε ό Βαλενύ.

—Μου φαίνεται πώς πιδ έπείγον είναι νά πάμε στην έπαυλη, τί λέτε και σείς, γιατρός;

—Πάμε στην έπαυλη. —Όστόσο άμφιδάλλω πολύ άν ό κύριος αυτός λαθροθήρας πήγε νά ξεκουραστή εκεί, περιμένοντας μάς.

Διεκόπη όμως ξαφνικά ό γιατρός γιά νά τεντώσ' ή αύτί του.

—Άλλά, έκαμε μέ κάποια άνησυχία, δέν σάς φαίνεται, κύριοι, πώς κάποιος φώναξε;

—Σταμάτησε γιά δεύτερη φορά, καί:

—Χωρίς άλλο, είπε, κάποιος φώναξε, είμαι άπολύτως βέβαιος.

Και τώρα ήταν αυτός πού προέτρεπε τούς συντερόφους του νά επιταχύνουν τό βήμα τους.

—Διάβολε!... διάβολε!... μασούσε άνάμεσα στά δόντια του. Τό πράγμα περιπλέκεται... Ίσως νάναι και κανένας πληγωμένος!...

Οι τρεις άνδρες, προσπαθώντας νά καταλάβουν τό μέρος από τό όποιον προήρχονταν οι φωνές πού άκούσθηκαν, έδίστασαν λίγο, πηγαίνοντες άδιάκοπα γιά νά πάρουν, τέλος, την διεύθυνσι τού μέρους τού πάγκου πού εξετεινόταν κατ' ή μήκος της άριστερας πτέρυγας της έπαύλεως.

Κι' αυτό άκριβώς τό φως τού φαναριού πού κρατούσε ό Μαρσιάλ, παρηγόρησε ό Γκοντράν ντ' Ωμόν κι' άπεφάνισε νά παρασύρη την κόρη του στό βάθος της λόγμης, την πρώτη φορά.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ

—Όταν ό Ζωζό, τρελλός από άπελπισία, έρίχτηκε πίσω από τό φως πού είδε, άναξήτωντας τόν Ντεζάνι και τόν Άρσιμπάλντ, μέ την πεποίθησι πώς αυτοί έτυροδόλησαν τόν μπάριπα Βισέτε, ή Τζέννη πού έμενε μόνη μέ τόν πληγωμένο, ξαναβρήκε λίγη δύναμη.

—Άρπαξε τή χέλια τού άκούσιου θύματος της και φιλώντας τή δακρυομένη:

—Ο! Θεέ μου! Θεέ μου! μουρουρίζε άνάμεσα στούς λυγμούς πού την έπινυαν, είναι δυνατό νά έπιτρέψης νά συβή τέτοιο δυστύχημα; Είμαι λοιπόν καταρσμένη!

—Επειτα, παραφευγμένη στή σκέψη ότι αύτή ήταν ή αίτια όλης της συμφοράς:

—Έσκότωσα!... έσκότωσα!... ψιθύριζε, έγώ έσκότωσα εκείνον πού άγαπούσα τόσο πολύ, εκείνον πού μ' έσωσε!...

Και τρελλή από λύπη, έληψαζε τό πρόσωπό της στό πρόσωπο τού πληγωμένου, μιλώντας του μέ γλυκύτητα, ίκετελοντάς τον ν' άνοίξη τή μάτια νά την κοιτάξ' ή...

Μετά, στήριζοντας τή γείλη της, πού έκαμαν από πυρετό, στό μέτωπο τού πληγωμένου:

—Μπάριπα Βισέτε, έλεγε, δέν θά πε-

θάνατε, όχι, ό Θεός δέν θά τό έπιτρέψη... Δέν θά τό θελήσ' ή... Δέν θά τό θελήσ' ή...

Κι' έγώ πού είμαι ή αίτία της συμφοράς αύτης, έγώ γιά την όποιαν ήλατε νά έκιτεθήτε, θά σάς περιποιηθώ, θά είμαι γιά σάς ή κόρη σας, δέν θά σάς έγκαταλείψω ούτε μιá στιγμή... Θά ζήσετε, μπάριπα Βισέτε κοντά μας, άνάμεσα στόν πατέρα μου και σ' έμένα, γιατί θά μέ συγχωρήσετε όταν μάθετε την αλήθεια...

Καί, χαμηλόφωνα τώρα, έπρόσθεσε:

—Δέν είμαι κακούργα έγώ! —Ήμουν τρελλή! Είχα χάσει την έλπίδα πώς θά μπουρούσα νά γλυτώσω από τόν άθλιον έκεϊνον πού είχε όρκισθή την καταστροφή μου... την άτιμία μου!... Ναι, σ' αυτόν ήθελα νά πληρώσω!

Και ή δύστυχη νέα έξακολουθούσε κλαίνοντας και δικαιολογούμενη όποτε ξαφνικά σταμάτησε στόν κρτό πού άκούσαν πολύ κοντά στό μέρος πού βρισκόταν.

★

Στρέφει τό κεφάλι της άπότομα και... μιá φωνή έκπληξως ξεφεύγει από τή χείλη της.

Μπροστά της στεκόταν ό Μαρσιάλ, πού μόλις συγκρατώντας κι' αυτός την κατάπληξή του, την ρώτησε διαστειλώς:

—Σείς εδώ; Πώς βρισκασθε εδώ, δεσποινίς;

—Η Τζέννη χωρίς ν' άποκοιθή στην έρώτησί του γονάτισε κοντά στούς δυό γιατρούς, πού στό μεταξύ είχαν σκύψει έπάνω από τόν πληγωμένο και τούς ρώτησε μέ συγκίνηση:

—Ζή... ό! πέστε μου, σάς καθικετέω, κύριοι!

—Άλλά, βέβαια, άνακρίθηκε ό γιατρός Βαλενύ. Ζή, ναι, μόνο πού έπλ τοις πρόνότος βρίσκεται σέ κατάστασι άφασίας.

—Ο συνάδελφος τού Βαλενύ άφού είχε άνοίξει τό γυλέκο και τό πουκάμισο και έξήταζε τό τραύμα, έδήλωσε ότι ύπρχε φόβος έσωτερικής αιμορραγίας, γιατί ό τραυματίας είχε χάσει πολύ αίμα και οι πληγές του άφηναν ν' άναβλύζη άκόμη λίγο.

... ..

Στό μεταξύ ό Μαρσιάλ, περιμένοντας άπάντη στήν έρώτησί του έμενε άκόμα σάν κεραυνόπληκτος άντικρύζοντας μπροστά του την Τζέννη.

—Αναταραχούσε τώρα νοερά, τή σκηνή πού θά συνέβη στό μέγαρο ντ' Ωμόν, μετά την άπότομη διακοπή πού ή Λευκή ντ' Ωμόν έπέφερε στην μετά της έργατίας συζητήσί του.

—Εκείνο πού συνέβη νόμιζε πές τό μάντενο. Θυμόταν ότι ή Τζέννη τού άμολόγησε ότι είχε δεχθή την έπισκεψή ενός άγνωστου πού τολμήσ' ή πού της έκαμε άνάμοστές προστάσεις.

Θυμόταν έπίσης ό δύστυχος ότι ό άδύδης Μουρριέ τόν συμβούλευε νά υή έκτελέση τούς περί γάμου σκοπούς του μέ την έργατρια και όλες αυτές οι άναμνήσεις πού περνούσαν σάν ταινία από τό αυγάλό του, έκαμαν τόν Μαρσιάλ νά ύποθέση ότι εκείνη πού είχε άγαπήσει, εκείνη πού ήθελε νά κάμη σύζυγό του, δέν ήταν πιά άξία του...

—Ότι δέ ένίσχυε τίς ιδέες του αυτές, πού βασάνιζαν την ψυχή του, ήταν άκριβώς ή παρουσία της Τζέννης, στό Μεγάλο Δάσος...

Τί ήθελε νά κάμη εκεί, τέτοια ώρα, άφού ό ντ' Ωμόν και ή Λευκή άπουσίαζαν;

—Πώς δέν παρουσιάσθηκε στην κυρά—Μπερέν, στην μητέρα του, πού άγνοούσε ότι ύπρχε ένας ξένος στό κτήμα;

—Είχε λοιπόν κάποιο κρυφό σκοτό; —Ερχόταν στό Μεγάλο Δάσος γιά νά συναντηθή εκεί μέ κάποιον πού της άοι-

σε συνέντευξι;

—Ποιό νά ήταν τό πρόσωπο αυτό; —Οίλος τού Γκοντράν ίσως;

Δέν μπουρούσε νά είναι παρ' ένας από τούς οικείους της έπαύλεως, και τότε ποιός άλλος περισσότερο από τόν Έδουάρδο Ντεζάνι είχε τό δικαίωμα νά παρουσιάζεται σέ κτήμα πού ήλθε στόν στενότερο του φίλο, στόν Γκοντράν ντ' Ωμόν;

—Όλες αυτές οι ύποθέσεις διαδέχονταν ταχύτατα ή μιá την άλλη στό μυαλό τού Μαρσιάλ και έπαιρναν τέτοιες διαστάσεις πού έκαμαν τόν δύστυχο νέο, νά θέλη νά βεβαιωθή γιά όλα αυτά, μιá ώρα γρηγορώτερα, από τό ίδιο στόμα της έννοχης...

... ..

Πλησίασε λοιπόν την Τζέννη, την στήμη άκριβώς πού ό γιατρός Βαλενύ ρωτούσε την νέα ποιός ήταν ό πληγωμένος αυτός γιά τόν όποιον φαίνόταν νά νοιώθη τόσο μεγάλη άγάπη.

—Είμαι ένας φίλος τού πατέρα μου, κύριε, άπάντησε ή νέα, ένας φίλος πού μ' άγαπούσε σάν κόρη του...

—Ο Μαρσιάλ, άρπαξε την άπάντησι αύτή στά πεταχτά.

—Ήθελε νά μπουρούσε ν' άμφιβάλλη, αλλά τό έπιχειρήματα παρουσιάζονταν σω-ηρόδον, γιά νά καταδικάσουν την νέα στό μάτια του.

—Εφθανε μάλιστα στην τρομερή σκέψη ότι ή Τζέννη ήταν ίσως ή άφορηή του έγκλήματος, εάν ύπρχε έγκλημα.

Και ελγίνοντας έξεταστικά βλέμματα έπλ τού έπαλωμένου σώματος πού οι δυό γιατροί έξακολουθούσαν νά εξετάζουν, άνακρινόντας χαμηλόφωνα ό ένας στόν άλλον την διάγνυσή του, ό Μαρσιάλ σκεπτόταν ότι ό δύστυχος αυτός, τόν όποιον άνεγνώριζε ότι είχε δη στό σπύτι των Μενιέ, ήταν φίλος πού ό άτυχος πατέρας θάστειλε σ' αναζήτησι την έργατριας.

Κι' αυτό, ήταν ένα πράγμα βέβαιο τώρα γιά τόν Μαρσιάλ, πού ένίσχυε την γνώμη πού είχε σχηματίσει γιά την Τζέννη.

—Υπολειπόν νά μάθ' άν έγινε έγκλημα, και ποιός διέπραξε την άπόπειρα άναποκτονίας.

—Ο ρόλος τού δικαστού έπρόκειτο ν' άρχισή.

★

—Ο Μαρσιάλ θά βρισκόταν τώρα στην ανάγκη νά ένεργήσ' άμεση άνακρίσι μ' όλη την άυστηρότητα πού τού επέβαλλε ή διπλή ιδιότης του ως δικαστικού και ως φίλου της οικογενείας ντ' Ωμόν.

Την στιγμή αύτή, άλλωστε, οι δυό γιατροί είχαν τελειώσει την πρώτη και γρήγορη εξέτασι τού τραυματιού.

Καί ό Βαλενύ, άνασηκωνόμενος, είπε στόν νέο πού τόν ρωτούσε μέ τό βλέμμα:

—Είναι άνάγκη επείγουσα νά μεταφερθή ό πληγωμένος κάπου, είτε στην έπαυλη, είτε στό περίπτερο πού κατοικεί ή κυρία μητέρα σας, άγαπητέ μου Μαρσιάλ, γιατί δέν είναι μέρος κατάλληλο εδώ, κα στό φως τού φαναριού νά παράσχωμε τίς αναγκαίες περιποιήσεις... —Ο' αναλάβουν λοιπόν έμεις οι δυό, ό συνάδελφός μου κι' έγώ, νά μεταφέρουμε τό σώμα σέ μέρος πού θά μάς δρίστετε...

—Στην έπαυλη, όπως σάς είπε ή υπέ-ρα μου, δέν ύπάρχει κανείς γιά νά μπουρέση νά μάς άνοίξη, άποκρίθηκε ό Μαρσιάλ. Νομίζω, λοιπόν, ότι είναι προτιμώτερο νά τόν μεταφέρουμε στό περίπτερο...

—Σύμφωνοι! έκαμε ό Βαλενύ.

Και χωρίς νά χάσουν στιγμή, οι δυό γιατροί άρχισαν άμέσως νά σηκώνουν τό σώμα, ένφ ό Μαρσιάλ, πού είχε πάρει τό

"Ερως παντού !!!
και πάντοτε —

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ

στο βασίλειο
των ζώων

"Ω, αν μπορούσαν να μιλήσουν τα ζώα, θα είχαν να μας διηγηθούν χίλια δυο πράγματα για την ιδιωτική τους ζωή, για τους ερωτές των, τη ζήλεια τους! 'Ο έρως των ζώων! Κωμωδία σε ένατο έπεισόδια. Γιατί οι αδελφοί μας οι λεγόμενοι υποδεδεμένοι, δεν ζουν μόνο για να τρώει, να πίνουν και να κοιμούνται, όπως έρωσ υποθέτουμε εμείς, οι καυμένοι άφελεις. Άγαθούν, καθένα με τον τρόπο του και η έρωτική τους τακτική είναι συχνά πολύ ανώτερη από την τακτική των πιο άσυναγωνίστων Δον Ζουάν.

Οι ισχυρότεροι έχουν τον λόγον. "Ας αρχίσουμε από το μεγαλύτερο: τον έλεφαντα. Πόσο άστείο είναι να τον φαντασθούμε στο ρόλο του γόητος, με το χονδρό του δέμα, το γεμάτο δίπλες, που θα χρειάζονταν ένα καλό σιδερωμα, τα μικροσκοπικά του μάτια, την άχαρη προσοσκίδα του! 'Οσο ας μην παρασυρόμεθα από την εξωτερική εμφάνισι: ο έλεφας είναι ένας από τους λεπτότερους έρωτιδείς!

'Ο διευθυντής ενός ζωολογικού κήπου έδωσε περιεργές λεπτομέρειες:

"Όλοι αυτοί οι μαστόδοντες φίλοι μας, είτε, είναι ευαίσθητοι στη μουσική και για να τους κάμουν να έρωτευθούν

και να μην ξεχνούν την διαίωσιν του είδους, τους παίζουν μουσική, κατά προτίμησιν αισθηματικές μελωδίες. Το απότέλεσμα δεν άργει να έρθη. Στους ήχους μιας τέτοιας μελωδίας τ' άρσενικά πλησιάζουν τα θηλυκά, τρέχουν τα ρύγχη τους, χαμογελούν (το χαμόγελο του έλεφαντος δεν είναι άστείο!) και αρχίζουν τις έρωτοτροπίες.

Οι έλεφαντες έρωτεύονται μετά μουσικής! Ποιός μπορούσε να το φαντασθή!

Στους λέοντες, τα πράγματα δεν γίνονται με τόσον ρωμαντισμό. Το πρελούτιο του έρωτος το παίζουν με τα δόντια, τα νύχια, το αίμα, τους θρυγθμούς!

Το θηλυκό γένος είναι σπάνιο σ' αυτούς και επομένως περιζήτητο. Τι γίνεται; Στα βάθη των σκιερών δασών, βλέπει κανείς πολλούς λέοντες —καμιά φορά έξη, οκτώ και δέκα μαζί— που έπιθυμούν πολύ να φτιάξουν νοικοκυριό, να μαλώσουν για την ίδια θηλυκιά. Έννοείται ότι καθένας ένεργει για τον εαυτό του και πάει να κάμει την τύχη του! Οι κύριοι λοιπόν αυτοί παραμονεύουν την ύποψια νύφη, την ακολουθούν και τις ρίχνουν τις έρωτικώτερες ματιές. "Όλα πάνε καλά, μέχρι της στιγμής που ένας από τους υποψηφίους πλησιάζει πολύ την «ωραία». Τότε! Το σύνθημα του μακελιού δίδεται. Οι έρωτευμένοι ξεχνούν τη βασιλική τους αξιοπρέπεια, επιτίπουν οι μὲν κατά των δέ, δαγκώνονται, άλλοιλο-ξεσχίζουν, συνοδεύοντας το μακελιό τους και με έρωτικές κραυγές «αφός τη λείαν» και φρεσκά καταλαβαίνει κανείς τις παραφωνίες που κάνουν! Οι ήττηθέντες άποσύρονται σε αξιολύπητη κατάστασι και ο νικητής του γαμήλιου αυτού τσίρκου, οδηγεί την κυρία λείαναν στο καταφύγιον όπου τους περιμένει η νυμφική παστάς.

"Αν και είναι καυγατζήδες μνηστήρες, οι λέοντες, αντίθετα, ως σύζυγοι και πατέρες, είναι υποδειγματικοί. Πιστοί και άφωσιωμένοι.

Οι τίγρεις, αυτοί οι έρασάτι της ζούγκλας με το άνησυχο βλέμμα, είναι ζηλιάρηδες, φοβερά ζηλιάρηδες... 'Αλλοίμονο στην τίγρη που θα παραβιάση τη συζυγική πίστι, που θα τολμούσε να αγλυκοκν-

τάξη» δεξιά ή αριστερά!

"Ένας διάσημος δαμαστής έλεγε:

—Την εποχή όπου οι τίγρεις είναι στους ερωτές των, αν από άπροσεξία έπλησίαζα πολύ κοντά στη θηλυκιά τους, μπορούσαν να με κατασπαράξουν».

Το δόντια ενός ζηλιάρη τίγρεως... είναι σαν το ρεβόλβερ ενός άπατηθέντος συζύγου...

"Ερωτα, έρωτα, πόσα εγκλήματα διαπράττονται εν όνόματί σου!

Οι πίθηκοι, εκτός από την φυσική ομοιότητα, έχουν και μιάν άλλη: τους άρεσει ή άλλαγή στον έρωτα! "Α! κύριοι σύζυγοι! Τι είπα; Με συγχωρείτε! Δεν άπευθύνομαι σ' έσάς τους πιστούς συζύγους, αλλά στον γείτονά σας. Ποιόν; Αυτό είναι μυστικό!

"Ας αφήσωμε όμως αυτά τα έπίγεια ζώα και ας πάμε να δούμε εκείνα που διαλέγουν τον ούρανό για να στεγάσουν τους ερωτές των. Μ' ένα έλαφρό πήδημα ας βρεθούμε στην κορυφή ενός όρους, εκεί, κοντά στα σύννεφα ή σε καμιά τρύπα ενός βράχου όπου ο αέτος έχει χτισμένη τη φωλιά του. Προτού φθάση στο γάμο, ο άρσενικός αέτος θέλει να δείξη στη μέλλουσα σύζυγό του τις ικανότητες του. Το μέσον για να το επιτύχη αυτό είν' ο καινός. Πάει λοιπόν γυρεύοντας. Θα βρή κανέναν γείτονα έπίσης έρωτευμένο και θα τον προκαλέση σε μονομαχία. 'Αρχίζει τότε άγρια μάχη μέχρις έξοντώσεως. Ράμφος άπειλητικό, νύχια άνοιχτά, φτερούγες διάπλετες. 'Ο ένας επιτίπτει κατά του άλλου με τόση μανία, που στο τέλος κάποιος από τους δυό —ό πιδ άδύνατος— εξηντλημένος, με το μάτι θγαλμένο, καταματωμένος, θα πέση κατρακυλώντας στα πόδια της κυρίας, ή όποια ένθουσιασμένη άπ' αυτό το παιχνίδι, είναι έτοιμη να υποδεχθή τον νικητή!

"Ας αφήσωμε όμως κι' αυτούς τους μαύρους λιπόπτες στη μοναξιά τους, και ας μεταφερθούμε στις έπικλινείς στέγες των σπιτιών της 'Αλασίας, της 'Αλασίας των ποιητών, όπου κατοικούν οι πελαργοί.

Στις φωλιές των μεγάλων αυτών πτηνών, που θεωρούνται ως σύμβολα ευτυχίας, γίνονται καμιά φορά, φοβερές σκηνές, έξ άφορηής και πάλιν της ζηλοτυπίας.

'Ορισμένοι άνθρωποι που τους άρέσει να πειράζουν τους άλλους, για να διασκεδάσουν, πετούν καμιά φορά στη φωλιά καμιάς πελαργίνας αυγά κόττας. Μαντέψτε το δράμα; 'Ο άρσενικός, όταν γυρίση στο σπιτικό του, του όποιου πιστεύει ότι είναι ο μόνος άρχων, άνακαλύπτει —φρίκη!— τα τεκμήρια της άπάτης της συμβίας του. Πώς να ύποπτευσή την καρία των ανθρώπων; Τότε, τρελλός από θυμό, σπάει ένα —ένα τα αυγά και καταπληγώνει με το μακρύ του ράμφος την ύποπτημένη ένοχον. Οι θηλικές από τις γειτονικές φωλιές που παραφύλανε και μυρίζονται την άπιστία τρέχουν στη φωλιά που γίνεται το μακελειό και ένθαρούν τον άρσενικό στο έργο της έκδικήσεως. Πόση έλλειψις άλληλεγγύης, αλήθεια!

Και τα περισσότερα με την τρυφερή καρδιά, οι γάτοι με τις έρωτικές περιπέτειες, οι πιστοί μας φίλοι τα σκυλιά και τα άλλα όντα, όλα τ' άλλα με τα τέσσερα ή τα δύο πόδια, πόσα θα είχαν να μας διηγηθούν, αν ξαφνικά τα έπροίκαζε ή φύσις με την όμιλία!

"Ίσως να φργάνωναν σχολές έρωτος για τους ανθρώπους!

ΜΕΛΙΝΑ

Η «ΠΛΕΡΕΖ»

'Ο καϋμός αυτός έχρονολογείται από πολλών ετών. Για την ακρίβειαν εξέδηλώθη για πρώτη φορά όταν ή Σουσου έλδε μια νέα χήρα, με τα μαύρα της, με τις πλερέζες της, με τους μεταλλικούς εκείνους τόνους της θλίψεως που έδιναν στο πρόσωπό της κάτι το τόσο ευγενικό. 'Η Σουσου είχε σταθή μπροστά της καταγοητευμένη. Βουτηγμένη καθώς ήταν στα μαύρα —το πένθος της φαίνεται πως ήταν πολύ φρέσκο— έκανε εξαιρετική έντύπωση στην άλλοτε πυργοδόσποινα του Βιόουλα. Έβαλε τα φασμαλιν της. Την ένύταξε από την κορυφή έως τα νύχια και άναστενάξε θαθεία.

Είναι τρομερό. 'Αλλά γεγονός. 'Από τότε ή Σουσου ένύταξε καμιά φορά τον Παναγιώτη με ένα βλέμμα τόσο σκοτεινό, τόσο μυστηριώδες, τόσο έπίμονο, ώστε ο άγαθός άνθρωπος άπορούσε:

—Τί κντάς έτσι;
—Τίποτε.
—Περίεργο πρᾶγμα.
—Σώπα, βλάξ!

'Ο άγαθός Παναγιωτάκης ήξερε τη βίδα της γυναίκας του και δεν τα παρεξηγούσε αυτά. 'Αλλά καμιά φορά ή Σουσου δεν περιωριζόταν μονάχα να τον κντάξη αλλά του ήπείβαλε και κάτι έρωτήσεις άκόμη μυστηριωδέστερες.

—Δεν μου λές Παναγιώτη...
—Τί θέλεις πάλι;
—Πόσων ετών είσαι;
—Γιατί;
—Ετσι. Ρωτώ.
—Σαράντα πέντε. 'Αφού το ξέρεις. Τί β.άλο έπαδες τώ-

—Θα πάμε στην κηδεία...
—Εμ' βέβαια και θα πάμε.
—Πότε είναι Παναγιώτη;
—Αύριο στις τέσσερις.
Σαν σίφουνας εξαπολύθηκε ή Σουσου στην γειτονιά. Στην καινούργια. Στην παλιά. Στους γνωστούς και φίλους. Σ' όποιον ήξερε και δεν ήξερε. Και στο τέλος θριάμβευσε. Την έπομένη από τις δυό ή ώρα ή Σουσου ήταν έτοιμη. Όταν έγύρισε ο Παναγιώτης άπ' το μαγαζί και την αντίκρυσε έμεινε κατάπληκτος.

Το θέαμα που παρουσίαζε ή Σουσου ήταν άπερίγραπτο. Ένα κατάμαυρο φουστάνι, κλειστό από το λαιμό μέχρι τις γόνατες. Μαύρες κάλτσες. Μαύρα παπούτσια. Μαύρα γάντια. Ένα καπέλλο κατάμαυρο τυλιγμένο σε μια πυκνή πλερέζα, που κατέβαινε μπρος πίσω, ως τα γόνατά της. Μαύρο μαντήλι στα χέρια της.

Δεν θή την άνεγνώριζε ο άντρας της αν δεν άκουγε την γοητευτική φωνή της:

—'Ετοιμος Παναγιώτη;
—'Ηταν άδύνατο να συνέλθη:
—'Εσύ είσαι μωρή ζαργάνα;

—'Απαθεστάτη εκείνη:
—'Εγώ. Γιατί;
—'Εξέσπασε ο Παναγιωτάκης:
—Μωρή, τί χάλια είν' αυτά μωρή; Τί φρετζέδες είν' αυτοί που μουδάλες, τί φουστάνια είν' αυτά, που στο διάολο τα ψώνιες μωρή; 'Ετσι θα πäs στην κηδεία;
—Σαχλές!

—'Εγώ είμαι σαχλός, μωρή;
—'Αλλά; 'Ανόητε! Πώς ήθελες να ντυθώ; Μήπως έπρόκειτο να πάμε σε καμιά χοροεσπερίδα; Κηδεία είναι και μάλιστα συγγενική. 'Ετσι ντύνεται ο κόσμος στις κηδείες, βλάξ! 'Ακοίνωνητε! 'Αμόρφωτε. 'Εμπρός! 'Ετοιμάσου και σύ! Βάλε τα μαύρα σου τα ρούχα!
—'Εγώ γά βγώ με σένα!

ΟΙ ΠΡΩΤΟΠΑΛΑΣΤΟΙ
'Α δ α μ: —Σπουδαίο πρᾶγμα, αλήθεια, ή έξοχή. Πεταει κανείς τα ρούχα του άφοβα και χαιρείται τον καθαρό άέρα!

—Γιατί, σαχλές; Συγγενής μας δεν ήταν ο καϋμένος ή Μανωλάκης; Τί ήθελες να βάλω; 'Η μήπως είμαστε τίποτις τσούλια! Γελούε!

'Εγινε ο συνήθης καυγας. 'Ο Παναγιώτης έδήλωσε ότι δεν έννοούσε να την συνοδεύση σ' αυτό το χάλι, ή Σουσου όμως με έπιχειρήματα αδιάσειστα τον έπεισε στο τέλος ότι μια κυρία καθώς πρέπει δεν μπορεί να πάη ντυμένη άλλωστε στην κηδεία του εξαδέλφου του άντρός της. Τέλος, έπειδή και ή ώρα είχε περάσει και έπειδή λυπημένος καθώς ήταν ο άνθρωπος δεν μπορούσε να κάνει περισσότερο καυγά υπεχώρησε.

"Ω, με τί ύφος έδωγες από το σπίτι της εκείνο το άπόγευμα ή Σουσου! Και με τί ύφος έμπήκε στην εκκλησία! 'Η πραγματική χήρα —που δεν έκλαιγε και πολύ γιατί, έδώ που τα λέμε, ο μακαρίτης Μανωλάκης ήταν ένα χαμένο κορμί— δεν έγινε αντίληπτη από κανένα. Μόλις όμως ο κόσμος είδε την Σουσου, χαμένη μέσα στα μαύρα και στις πλερέζες, έσπευσε να την κρατήσει, νομίζοντας πως αυτή ήταν ή χήρα. "Όλων τα μάτια έστρέφοντο σ' αυτήν και στο τέλος όλα τα συλλυπητήρια σ' αυτήν άπνυθόντο:

—Ζωή σε λόγου σας.
—Μερί.
—'Υπομονή να σäs δώση ο Θεός.

—Μερί, κύριε.
—Ζωή σε σäs.
—Μερί, μαντάμ.

'Η θέσις της πραγματικής χήρας ήταν τρομερά δύσκολη. Τί να πῇ; 'Εγώ είμαι ή χήρα και όχι αυτή; 'Αγαθή γυναικίλα καθώς ήταν τα είχε έντελώς χαμένα και έδωγχε άπαρατήρητη από την εκκλησία, ενώ τα κοράκια άτήγαγαν το χαμένο κορμί. Πολλοί έπιασαν την Σουσου από τα μπράτσα και προσπαθούσαν να την παρηγορήσουν προς μεγάλην κατάρληξιν και άγανάκτησιν του Παναγιώτη.

"Όταν έγύρισαν από την κηδεία εξέσπασε ο Παναγιώτης: —Μωρέ θεότρελλη τί ήταν αυτό που μουάλες σήμερα, μωρή; 'Εδέχτηκες όλα τα συλλυπητήρια για τον άντρα σου και δεν είπες κουθέντα, μωρή! 'Αλλά ή Σουσου έσήκωσε άπαθέατα την πλερέζα της, τον ένύταξε περιφρονητικώς και άπήντησε:

—Βλάξ! 'Αφού δεν έννοείς να με κάνης να βάλω την πλερέζ έσύ, τί θέs να κάνω;
Και προσέθεσε γυρίζοντας τις πλάτες:

—'Εγώ μια φορά δεν την βγάξω! Θα την φοράω ως που να την χορτάσω! Κανόνισε τη θέσι σου...

'Ο Παναγιωτάκης έμεινε επί μιας ώρα άπολιθωμένος...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΥ

Ένα κοινωνικό δραματάκι σε μοντέρνο στυλ

Η Μαίρη ήταν έτοιμη να σβύση το φως, όταν η υπηρέτρια έχτυπησε την πόρτα.

— Δεσποινίς, ήθελε ένας κομψός κύριος, με βραδυνο κοστούμι...

— Ποιος είναι; Τι θέλει; — Λέει πως ήθελε από το θέατρο που έπληξαν οι γονείς σας και πως η κυρία παρακαλεί να της πάω το παλτό γιατί κρυώνει.

— Περίεργο! Γιατί να έχω χλίσση αυτόν τον κύριο, ή μητέρα, ενώ μπορούσε να τηλεφωνήσει; Πάντως πήγαινε γρήγορα με το παλτό, γιατί σε λιγάκι η παράσταση τελειώνει...

Η Μαίρη, όταν έμεινε μόνη στη μεγάλη και σιωπηλή έπαυλη, ένοιωσε να την πνίγει ένα παράξενο αίσθημα φόβου. Έπειτα θυβίστηκε στις σκέψεις της, που την έκαναν να στενοχωρηθεί ακόμη πιο πολύ. Την έπομένη επρόκειτο να άρραβωνιασθεί και δεν εγγνώριζε καθόλου τον μνηστήρα της. Τό συνοικέσιο είχε γίνει παρά την θέλησή της από λόγους καθαρώς συμφεροντολογικούς.

— Ωστόσο, δεν θα μπορούσαν να με παντρεύουν δια της βίας!; έσκέφθηκε στο τέλος.

Έσβυσε το φως κι επέγραψε στο διπλανό δωμάτιο. Εκεί σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα και άρχισε να καταστρώνει δολιχόλοπο σχέδιο μάχης για την επομένη.

Έξαφνα, άκουσε βήματα στο διπλανό δωμάτιο. Η καρδιά

της άρχισε να χτυπά δυνατά, αλλά έκανε κουράγιο. Άνοιξε με προσοχή την πόρτα και άναψε το φως.

— Ποιος είναι; έρώτησε με φωνή που έτρεμε από την συγκίνησι.

Με μεγάλη της έκπληξη δρέθηκε μπροστά σ' έναν νέο με σμόκιν, που επρότεινε έναντι της ένα πιστόλι, το όποιον κρατούσε με το γαντωμένο του χέρι.

— Δεν πιστεύω να με υποχρεώσετε να πυροβολήσω; είπε ο κομψός άγνωστος.

Η Μαίρη είχε δουδαθεί από τον τρόμο. Αλλά όταν είδε ότι το χρηματοκιβώτιο ήταν ανοιχτό, κατόρθωσε να μουρμουρίσει:

— Δυστηθήτε με, μη με σκοτώνετε!

— Υπό τον όρον να μην κουνηθείτε!

— Δώστε μου και τα λεφτά που εκλέψατε!

— Λυπούμαι, αλλά δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω...

— Αυτά τα λεφτά είναι... αν τιποσωπεύουν την προίκα μου!...

— Ένα όμορφο κορίτσι σαν κι εσάς θα βρή εύκολα γαμπρό και χωρίς προίκα!

Παρατηρώντας καλά τον λωποδύτη, η Μαίρη άντελήφθηκε πως ήταν ένας συμπαθητικός νέος... Σχεδόν της άρεσε.

— Καλά... Δεν πειράζει... Κρατήστε την προίκα μου. Έτσι δεν θα άναγκασθώ να παντρευτώ...

— Ν' άναγκασθήτε; Γιατί;

— Άδριο πρόκειται να με άρραβωνιάσουν με έναν άνθρωπο τον όποιον δεν είδα ποτέ ούτε σε φωτογραφία. Όταν μάθω ότι δεν έχω προίκα, δεν θα επιμείνι βέβαια να με πάρει...

— Βλέπετε, λοιπόν; Έτσι σάς κάνω καλό... Σας έσωσα από έναν ανεπιθύμητο γάμο!... — Έχετε δικηρο...

Οι δυο νέοι εκνττάχθηκαν λίγο σιωπηλοί και μετά έβαλαν τα γέλια. Ύστερα από μερικά λεπτά συζητούσαν σαν καλοί φίλοι...

— Τώρα θα σας επιστρέψω τα χρήματά σας, είπε εκείνος. Έάν τα έπαιρνα, θα ήμουν ένας κοινός προικιστής. Είμαι τρελλά έρωτευμένος μαζί σας...

Η Μαίρη ένοιωσε τον έαυτό της ευτυχισμένη.

— Είσατε ο πρώτος άνδρας

που μου άρέσει πραγματικά; έφώναξε με είλικρινή παραφορά.

— Τότε, λοιπόν, είμαστε απόλυτως σύμφωνοι. Πού είναι το τηλέφωνο;

— Τι το θέλετε;

— Θα μάθετε άμέσως... Έπληξε το άκουστικό, ενώ η Μαίρη τον κυτούσε χωρίς να καταλαβαίνει.

— Έμπρός! Νέον Θέατρον; Δώστε μου, σάς παρακαλώ, το πέμπτο θεωρείο της πρώτης σειράς.

— Θέλετε να μιλήσετε με τον πατέρα μου;

— Βέβαια...

— Μα ποιός είσατε, τέλος πάντων;

— Λίγη ύπομονή, αγαπητή μου... Έμπρός! Ναί, εγώ είμαι. Καλησπέρα σας... Λοιπόν, ή φάρσα έπέτυχε θαυμάσια! Η κόρη σας έπίστεψε πως είμαι λωποδύτης... Βέβαια, έδειξε μια τάση προς τον ρωμαντισμό, προς την περιπέτεια... Άς έλλισουμε πως έγινε καλά. Πώς είπατε; Τα χρήματά; Θα τα πάρω μαζί μου, όπως έχομε συμφωνήσει, και αύριο τα ξαναφέρνω. Καλή νύχτα σας...

— Όστε, λοιπόν, είσατε ο μέλλον άρραβωνιαστικός μου; έφώναξε ή Μαίρη κατάπληκτη.

— Μαράβιο, το μαντέψατε! Άναγκάσθηκα να παίξω όλην αυτή την κωμωδία για να κατακτήσω τη συμπάθειά σας. Δεν ήθελα να με παντρευθήτε χωρίς τουλάχιστον να νοιώσετε για μένα λίγη συμπάθεια. Η Μαίρη ήταν καταχαρούμενη τώρα.

— Σας παρακαλώ, δώστε μου την προίκα σας. Άύριο σάς την ξαναφέρνω.

— Πάρτε την, αφού άλλωστε σάς ανήκει...

— Χρυσή μου!

— Χρυσή μου!

Ένα παθητικό φιλή έσφράγισε έτσι την αγάπη τους.

— Καλέ, τι μάς λές! Δεν καταλαβαίνω!

Οι γονείς της έμειναν κατάπληκτοι. Τα μάτια τους δεν μπορούσαν να ξεκολλήσουν από το άδειαν χρηματοκιβώτιο. Η Μαίρη όμως δεν μπόρεσε να κρατήσει τη γέλια.

— Ελάτε, δεν αφήνετε τ' άστεία; Άφού έσείς τον έστείλατε για να με γιαιτρέψει από το πάθος του ρωμαντισμού.

— Καλέ, τρελλάθηκες; — Άφού τον άκουσα που σάς τηλεφωνούσε.

— Μας έτηλεφώνησε; Άδύνατον! Δεν ξέρεις ότι από το πρωί το τηλέφωνό μας δεν λειτουργεί;

Με μια κραυγή άπελπισίας, ή Μαίρη σωριάστηκε επάνω σ' ένα ντιβάνι.

— Χριστέ και Παναγιά! Καί μ' εφίλησε τόσες φορές, ο άλιτήριος!...

ΝΤΟΡΑ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ «ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΦΙΔΙΟΥ»

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ο νεαρός κόμης Ραούλ ντε Γκοντράν, μαζί με τον μικρότερο άδελφό του Άνδρέα, έρχονται στο Παρίσι για να κατασχθούν στους σωματοφύλακες του βασιλέως. Πέφτουν όμως σε ένεδρα από την όποιαν σώζεται μόνον ο Ραούλ. Τραυματισμένος καταφεύγει στο δωμάτιο μιας μικρής ραπτρίας όνόματι Σεσίλ Ρομπέρ και πέφτει λιπόθυμος. Τη ράπτρια αυτή την άποκαλούσαν σ' όλη τη συνοικία, 5, που έμεινε, «Μικρή Παναγία» για την άμορφία και την ήθικη της. Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 15ος την είχε λή μιά μέρα στο δώκος του Μαριού και είχε τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Ένας επιδέξιος πράκτορας της αστυνομίας, όνόματι Φρονσάκ, κατορθώνει να την άγει και άφού την έξαπατά ότι είναι άναδελφή του βασιλέως την φέρνει στα άνάκτορα των Βερσαλλιών. Η περίσχυρος ένοουμένη του Λουδοβίκου μαρκησία ντε Πουαντινούρ, πληροφορείται το γεγονός και καλεί έναν νεαρό άκόλουθο, όνόματι Νοέλ, στον όποιον λέγει ότι ε άνδρας, που θα κατόρθωνε να εξαφανισθεί η νέα, αυτή από τις Βερσαλλίες δεν θα είχε να φοβηθεί τίποτε, γιατί αυτή θα έφροντιζε να τον έγάλη από την Βαστίλλη).

5ον

— Α! Τότε το πράγμα διαφέρει.

— Πρέπει λοιπόν να δοούμε αυτόν τον άνθρωπο, Νοέλ...

— Τον έχετε μπροστά σας, κυρία, άπνητσε ο άκόλουθος με ένα χαμόγελο.

Η μαρκησία έθροιάβευε.

— Και νομίζεις ότι θα το κατορθώσης αυτό, Νοέλ; έρώτησε.

— Όταν είμαι βέβαιος ότι δεν πρόκειται να πάθω τίποτε...

— Σου έγγυώμαι γι' αυτό!

— Και έχω σάς υπόσχομαι τότε ότι ή νέα αυτή θα εξαφανισθεί κατά ένα τρόπον πολύ μυστηριώδη από τις Βερσαλλίες.

— Εύχομαι να το επιτύχης, Νοέλ. Έν τώ μεταξύ θα δώσω έντολή στον θησαυροφύλακά μου να πληρώση όλα τα χρέή σου...

Η καλωσύνη σας είναι άπέραντη, κυρία, έλεν ο άκόλουθος, μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Θα έπρεπε όμως να με βοηθήσετε να μην άναγκασθώ να δημιουργήσω νέα...

Η μαρκησία, χωρίς να του δώση καμιά άπάντηση, του έπέταξε ένα μικρό σακουλάκι, γεμάτο χρυσά σκούδα...

Η συμφωνία είχε πιά κλεισθεί και ο νεαρός άκόλουθος έγκατέλειψε γεμάτος χαρά το μπουντούάρ της.

Στο διάστημα αυτό, ο Λεμπέλ είχε άδηγήσει την άνύποπτη Σεσίλ στο λιλό δωμάτιο.

Οι τοίχοι του δωματίου αυτού ήταν

σκεπασμένοι με ένα ύφασμα, που είχε το χρώμα αυτό, και τα έπιπλα ήταν από κίτρινο ξύλο.

Η Σεσίλ εκύτταζε έκπληκτη όλη αυτή την πολυτελή διακόσμηση, την όποιαν ποτέ ως τότε δεν θα μπορούσε να φαντασθή.

Ο Λεμπέλ της έφερε έπειτα ένα πλουσιο δελτίο, απέθεσε μερικά άναψυκτικά και φαγητά πλάι εις το κρεβάτι της και άπεσύρθη λέγοντας:

— Άπόψε θα μέινετε μόνη, δεσποινίς Σεσίλ. Πρέπει άλλωστε να συνέλθετε και να ξεκουρασθήτε από τους κόπους και τις συγκινήσεις αυτής της ήμέρας.

Όταν ο αλύκτος άπειρακρόνηθ, ή νέα εκάθησε στην άκρη ενός ντιβανιού και άρχισε να σκέπτεται.

Ήταν άσφαλώς εύτυχισημένη στη μικρή σοφία όπου έζουσε. Άλλ' άφού ή τύχη ήθελε να της χαμογέλαση γιατί δεν θα έπρεπε να έπωφεληθή από την εύκαιρία που της παρουσιαζόταν;

Ός τη στιγμή εκείνη, καμιά ύποψια δεν είχε περάσει από το μυαλό της.

Όλα αυτά της έφαιναντο πολύ φυσικά και δεν έβλεπε για πού λόγιο θα έπρεπε να δυσπιστή προς τα λόγια του Λεμπέλ.

Έπλησίασε τότε στο τραπέζι με τα πολυτελή έδέσματα, έδοκίμασε μερικά και έπειτα έπεσε εις το κρεβάτι και άπεκοιμήθη.

Όταν έξύπνησε το άλλο πρωί, οι άκτινες του ήλιου είχαν πλημυρίσει το δω-

μάτιο.

Η Σεσίλ ετινάχθηκε μ' ένα πήδημα από το κρεβάτι της.

Τα λόγια του Λεμπέλ έξαναγύρισαν στο μυαλό της.

«Ο βασιλεύς θα σάς έπισκεφθή αύριο μόλις ξυπνήση», της είχε πη.

Η Σεσίλ έκαμε τότε την τουαλέττα της και έπερίμενε με ένα αίσθημα άγωνίας στην ψυχή.

Θα έμάθαινε τέλος από το στόμα του ίδιου του βασιλέως που ώφείλετο όλο αυτό το ενδιαφέρον που έδειχνε άπέναντί της.

Η άναμονή της δεν διήρκεσε επί πολύ. Σε μιά στιγμή, ή πόρτα άνοιχθηκε και ένας άνθρωπος έμπηκε μέσα στο δωμάτιο.

Είχε μιά μεγαλοπρεπή όψη, αλλά το πρόσωπό του φαινόταν κουρασμένο και γερασμένο σχεδόν, μολονότι ήταν άκόμη άρκετά νέος.

Έφορούσε έναν γκιζό επενδύτη και στο λαιμό του έλαμπε το παράσημο του Άγίου Πνεύματος. Διαμάντια έστόλιζαν τον επενδύτη του και τα κομψά ύποδήματά του είχαν δυο μεγάλα μαργαριτάρια στις άκρες.

Τό ξίφος που εκρέμετο από τον δυνό του ήταν όλόχρυσο και στολισμένο με σμαράγδια και ρουμπίνια.

Ο άνθρωπος αυτός έκλεισε την πόρτα πίσω του και ήλθε κοντά στη Σεσίλ.

— Καλημέρα, παιδί μου!, έλεε κυτά-

«Ο βασιλεύς πλησίασε κρατώντας γυμνό το ξίφος»

ζοντάς την με προσοχή.

«Η νέα είχε απομείνει έκστατική.
—Α! Θεέ μου, έκαμε με αφέλεια, ελ-
ναι ο βασιλεύς!

Πραγματικά, αυτός ήταν.
Την έπηρε τότε από το χέρι την ώδη-
γηση σε μια πολυθρόνα, έκαθησε πρώτος
και θέλησε να την βάλει να καθήσει στα
γόνατά του.

«Αλλ' η νέα αποτραβήχθηκε μ' ένα βί-
αιο κίνημα και έστάθηκε όρθια κοντά του.

—«Ω! είσαι πραγματικά ωραία, παιδί
μου, είπε.

Και άρχισε να της φιλή με παραφορά
τα χέρια.

«Η Σεσίλ δεν μπορούσε να αντίληφθ
τίποτε από τη διάχυσι αυτή με την όποια
της έφέρετο ο βασιλεύς και είπε δειλά:

—«Ο κ. Φρονάσι μου είπε ότι είσθε ά-
νάδοχος μου... Είναι αλήθεια αυτό;

—«Θ! Ναι! Ναι! απήντησε ο Λουδο-
βίκος. Μου το είπε και μένα... Είσαι η
ωραιότερη γυναίκα του βασιλείου μου...

Και τραβώντας την κοντά του την έ-
φίλησε στο λαιμό.

«Η Σεσίλ άφησε μια μικρή κραυγή.
Τί έσήμαιναν όλα αυτά;

Μήπως λοιπόν την είχαν παρσάσει σε
παγίδα;

—«Ω! είπε, κάνοντας ένα βήμα προς τα
πίσω, με εξαπατήσατε...

—Ποιός, μικρή μου;

—«Εσείς. Δεν είσθε ο βασιλεύς.

—Τί άστείο! Έκανε ο Λουδοβίκος.

—«Αν είσατε ο βασιλεύς, πού είναι ά-
νάδοχος μου, δεν θα μου έφερονόσατε
κατ' αυτόν τον τρόπο.

—Παιδί! Κάνεις λάθος, γιατί είμαι ο
βασιλεύς. Αλλά σε βρίσκω τόσο ωραία!

«Ο συνήθως τόσο νοθερός Λουδοβίκος
είχε ξαναβρεί τη ζωηρότητα των νεανικών
του χρόνων. Άρχισε τότε να καταδιώκει
την Σεσίλ μέσα στο δωμάτιο, θεωρώντας
ότι ήταν περιττό πιά να κρατήσει περισ-
σότερο τα προσχήματα.

«Αλλά τη στιγμή που επήγαινε να την
πιάσει, μια φωνή αντίχρησε μέσα στο δω-
μάτιο.

«Η φωνή αυτή φαινόταν να προέρχεται
από το μέρος της αλκόβας και έλεγε:

«Η όργη του Θεού πλήττει τους βασι-
λείς όπως και τους κοινούς θνητούς».

«Ο βασιλεύς ένόμιζε ότι κάποιος ήταν
κρυμμένος πίσω από τα παραπέτασματα
του κρεββατιού, και πλησίασε κρατών-
τας γυμνό το ξέφρος του στα χέρια.

«Αλλά δεν εύρησε κανένα.

«Η φωνή ακούσθηκε τότε και πάλι.

«Αλλ' αυτή τη φορά, αντί να έρχεται
από την αλκόβα, έφθανε από το ύψος της
όροφης.

«Η φωνή έλεγε:

«Εάν δεν θέλεις να προκαλέσης τρο-
μακτικές καταστροφές σ' αυτή τη νέα και
στον ίδιο τον εαυτό σου, θα σεβασθής αυ-
τή τη νέα και θα την στείλεις πίσω στον
πατέρα της».

«Ο Λουδοβίκος είχε γίνει έξω φρενών.
—Λεμπέλ! εφώναζε. Λεμπέλ!

«Αλλά κανείς δεν απήντησε στην πρόσ-
κλησί του.

Γιατί το λιλά δωμάτιο βρισκόταν σε μια
απόμικρη γωνία των ανατορών, όπου κα-
νείς δεν είχε το δικαίωμα να πλησιάσει.

«Ο βασιλεύς έτρεξε τότε και άνοιξε την
πόρτα.

«Αλλ' ούτε στον διάδρομο υπήρχε κα-
νείς.

Για μία στιγμή σκέφθηκε να φύγει, για
να πάει να καλέσει τους θαλαμηπόλους του.

«Αλλ' εφοβήθηκε μήπως η νέα έτοιμε-
ληθί απ' αυτή την ευκαιρία και φύγει.

Γι' αυτό έγύρισε και πάλι στο δωμάτιο,

κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

«Αλλ' η Σεσίλ δεν σκεπτόταν καθόλου
να φύγει. Ο τρόμος την είχε παραλύσει.

—Διάβολε! έκαμε ο Λουδοβίκος κτυ-
ώντας με λύσσα το πόδι. Κάποιος ά-
χρεϊός θα θέλει να άστειευθί μαζί μου.

«Αλλά πού μπορεί να πάη; Θα τον βρω
στο τέλος.

«Η σκέψις αυτή του ξανάδωσε το θάρ-
ρος του και ώρμησε και πάλι προς το μέ-
ρος της Σεσίλ Ρομπέρ. Την έπηρε στην
άγκυλιά του και, όπως εκείνη ήταν αντί-
καγη πιά ν' αντίσταθι, την έφίλησε στο
στόμα.

«Αλλ' η φωνή αντίχρησε και πάλι.

—Πρόσεξε βασιλιά! έλεγε. Μια μεγάλη
δυστυχία σε άπειλεί! Πρόσεξε...

«Ο βασιλεύς άφησε την Σεσίλ, αλλ' αυ-
τή τη φορά ο θυμός του δεν ένγνώριζε πιά
όρια.

«Ετραβήξε ένα κορδόνι που έκρέμετο
δίπλα στην αλκόβα και άμέσως ένας δυ-
νατός κουδουνισμός αντίχρησε.

Δύο λεπτά αργότερα, εμφανίσθηκε ο
Λεμπέλ.

—Λεμπέλ! εφώναζε ο Λουδοβίκος.
Ποιός λοιπόν έχει το δικαίωμα να μπαί-
νι στο λιλά δωμάτιο έκτός από μένα;

Και καθώς ο αρχιθαλαμηπόλος παρέμε-
νε έκστατικός, μην ξέροντας τί έπρεπε να
άπαντήσθ, ο βασιλεύς του διηγήθηκε τί
είχε συμβή.

—Μεγαλειότατε, είπεν ο Λεμπέλ, τρέ-
χω άμέσως να είδοποιήσω τους άσματο-
φύλακες να έρευνήσουν όλο το άνάκτορο.

«Αλλ' ο Λουδοβίκος τον συνεκράτησε.

—«Όχι, εφώναζε, δεν θέλω να γελά-
σουν εις βάρος μου. Δεν θα πής λέξι σε
κανένα. Θα καλέσω εγώ τον διευθυντή
της άστυνομίας μου και θα του άναθέσω
να διαλευκάνη αυτό το μυστήριο. Εν τώ
μεταξύ επαγρύπνησε επ' αυτής της νέας».

Λέγοντας αυτά, ο βασιλεύς έδωκε από
το λιλά δωμάτιο.

«Ο Λεμπέλ τόν άκολούθησε έπειτα από
λίγα λεπτά, άφου προηγουμένως έκαμε
δριμύτατες παρατηρήσεις στην έκκλητική
Σεσίλ, σάν αυτή να ήταν υπεύθυνη για
ό,τι είχε συμβή.

«Η νέα, όταν είδε την πόρτα να κλείνε-
ται πίσω τους, έπεσε σ' ένα νιβάι και
εξέλασε σε λυγμούς.

«Αλλά τότε η φωνή ακούσθηκε και
πάλι.

«Δεν ήταν όμως άγρια και σκληρή, ό-
πως πριν. Ήταν τούναντιόν γλυκειά και
επιπετική.

—Μην άτελνίζεσθε, έλεγε. Υπάρχουν
άνθρωποι που εας προστατεύουν και πού
λά σας σώσουν!

... ..

Μερικές ώρες αργότερα, το άμάξι το
διευθυντού της άστυνομίας έμπαινε στην
αίλη του άνακτορου των Βερσαλλιών.

«Ο κ. ντε Σικτίλ ανέβηκε τρέχοντας τίς
σκάλες και δεν έσταμάτησε παρά μόνον
όταν έφθασε έμπρός στον βασιλέα.

«Ο Λουδοβίκος 15ος άφηνήθη άμέσως
τα πάντα στον διευθυντή της άστυνομίας,
χωρίς να του άποκρύψη ότι τη νέα την
είχε φέρει ένας από τους ανθρώπους του.

Στο τέλος είπε:

—«Αν θέλετε να διατηρήσετ' τη θέσι
σας, πρέπει ως αύριο το πρωί να μου βρή-
τε τον ένοχο.

—Τόν ένοχο τόν ξέρω, Μεγαλειότατε,
είπε.

—Και ποιός είναι;

—«Ο άνθρωπος που σας έφερε εδώ τη
νέα. Ίσως υπελόγισε σε κάποια όνταμοί-
βη και έπειδή δεν του την έδώσατε θέλη-
σε να έκδικηθί.

—«Α! Τόν άθλιο! έκαμε ο Λουδοβί-
κος 15ος.

—Θά διατάξω να συλληφθί άμέσως.

Μεγαλειότατε, απήντησε ο κόμης ντε
Σαρτίβ.

—Συλλάβετέ τον, Σαρτίβ, και ρίξατέ
τον στη Βασίλλη.

«Ο διευθυντής της άστυνομίας δεν έπε-
ρίμενε περισσότερα για να έκδικηθί τόν
Φρονάσι, πού, έκείνη τη στιγμή, έπερί-
μενε σε μια από τις αίθουσες του άνα-
κτορου, με την έλπίδα ότι ο βασιλεύς θα
τόν έθυμόταν και θα τόν καλούσε για να
του δώσθ την άνταμοιβή του.

Γι' αυτό και η έκκλητική του ήταν με-
γάλη όταν είδε να τόν συλλαμβάνουν και
να τόν ρίχνουν σε ένα άμάξι πού τόν με-
τέφερε στο Σατελέ.

Την ίδια στιγμή, συνεκροτείτο με από-
λυτη μυστικότητα ένα μικρό διαβόλαιο
μέσα στο μπουντουάρ της μαρκησίας ντε
Πομπαδούρ.

Δύο πρόσωπα ήταν μαζί με την έννοου-
μένη: η κόμισσα ντε Μπελλαμύ και ο ά-
κόλουθος Νοέλ.

«Η μαρκησία είχε ξεκαρδισθί στα γέ-
λια.

—Θέλω να μου άφηγηθής με όλες τίς
λεπτομέρειες, Νοέλ, έλεγε, πώς κατώρ-
θωσες να άπομακρύνθς τόν βασιλέα απ'
αυτή τη νέα.

—Τό πράγμα είναι πολύ άπλο, απήντη-
σε ο Νοέλ. Είμαι ένγασταίμυθος. Με ήλ-
λα λόγια μπορώ να μιλά με την κοιλιά
και να κάνω την φωνή μου να άντηχί
όπου εγώ θέλω. Όλοι στην οικονομία
μας έχουμε αυτό το χάρισμα. «Η ιδιότης
αυτή μου επέτρεψε να μιλήσω έν όνόματι
της θείας Προνοίας.

—«Αλλά, πού ήσουν κρυμμένος; έρώτη-
σε η μαρκησία.

—Δεν ήμουν πουθενά κρυμμένος. «Η-
μουν, άπόλυτα, μέσα στο δωμάτιό μου.
Είμαι άκριβώς επάνω από το λιλά δωμά-
τιο.

—Και η φωνή σου διεπέρασε το τα-
βάνι;

—«Όχι άκριβώς. Αλλά μεταξύ του δι-
κού μου πατώματος και της όροφής του
λιλά δωματίου υπάρχει ένα κενόν. «Ε-
βγαλα λοιπόν μια από τίς σανίδες του
πατώματος και έγλύστρησα κάτω. «Επει-
τα με ένα τρυπάνι έκαμα μια μικρή όπή
στη γωνιά της αλκόβας. «Η φωνή μου
έπερνούσε απ' αυτή την όπή και την δι-
ηύθυννα όπου ήθελα.

—Ναι, αλλά θα μπορέσης να έπανα-
λάβης το ίδιο πράγμα και αύριο; Γιατί
θέβαια ο βασιλεύς δεν θα παρατηρήθί τό-
σο εύκολα από το σκοπό του...

—Δεν θα υπάρχη αύριο, κυρία. Γιατί
σκοπεύω να άπαγάω τη μικρή την ώρα
του δείπνου.

—Και θα το επιτύχης;

—«Εχω το σχέδιό μου.

—Είσαι άξιοθαύμαστος, Νοέλ, είπε η
μαρκησία. «Η μικρή αυτή, είνε αλήθεια,
ότι δεν με πολυάσχολεϊ, γιατί ο βασι-
λεύς θα την βαρεθί πολύ σύντομα, άν δεν
την έχει βαρεθί κιόλας. «Όπωσδήποτε,
καλό είναι να άπαλλάσσεται κανείς το
συντομώτερο από έναν αντίπαλο, όσοδή-
ποτε άσημαντος και να είναι. Σου εύχο-
μαι καλή τύχη, Νοέλ...

«Ο άκόλουθος έφίλησε το χέρι της
μαρκησίας και άνεχώρησε.

Κ ε φ α λ α ι ο ν 9 ο ν

Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

«Η Σεσίλ Ρομπέρ είχε απομείνει κλει-
μένη πν την κίνησε μέσα στο λιλά δω-
μάτιο. «Ο μόνος άνθρωπος που είχαν ιδί-
στην ο Λεμπέλ.

«Ο αρχιθαλαμηπόλος της είχε φέρει ένα

πολύστο γεύμα, όπως και την προηγου-
μένη.

«Αλλ' όταν έπέστρεψε κατά το βράδυ
κοντά στη Σεσίλ παρατήρησε ότι το γεύ-
μα αυτό ήταν έντελώς άθικτο.

—«Αγαπητό μου παιδί, είπε τότε, δεν
κάνετε καθόλου καλά να στενοχωρησθε.

«Ο άθλιος ο οποίος έτόλμησε να έμπαίξη
τόν βασιλέα συνελήφθη και ο βασιλεύς
είναι βέβαιος ότι δεν είσθε συνένοχος
του. Με έπεφόρτισε να σας πώ ότι σας
άγαπά πάντα και ότι θα σας επισκεφθί
και πάλι. «Ελπίζω ότι αυτή τη φορά θα
του κάμετε καλή υποδοχή και ότι δεν θα
θελήσετε να τόν δυσχερατίσετε όπως την
προηγουμένη. Το μέλλον σας έξαρτάται
από την υποδοχή αυτή που θα του κά-
μετε. Εάν φερθήτε όπως πρέπει, θα πά-
ρετε μια άξιολογή προίκα, με την όποιαν
θα μπορέσετε να παντρευθήτε τόν μνη-
στήρα σας, άν φυσικά είσατε μνηστευ-
μένη.

Λέγοντας αυτά, ο Λεμπέλ έδωκε.

«Η Σεσίλ από όλα τα λόγια του δεν εί-
χε αντίληφθί παρά ένα μόνον πράγμα,
ότι έκείνος που την είχε σώσει συνελή-
φθη. Από τη στιγμή λοιπόν έκείνη έ-
χασε κάθε έλπίδα και ανέλθη εις δάκρυα.

«Αλλά, μερικά λεπτά αργότερα, μια μυσ-
τηριώδης φωνή ακούσθηκε πλάι της.

«Η φωνή αυτή έλεγε:

—«Ο Λεμπέλ σας είπε ψέματα. Έκεί-
νος που θέλει να σας σώσθ δεν συνελή-
φθη καθόλου, γιατί ο άνθρωπος αυτός εί-
μαι εγώ. Σε λίγο θα είμαι κοντά σας...
Μην τρεμάξετε... Μή φωνάξετε καθόλου...
«Η σωτηρία σας έξαρτάται από τη σιωπή
σας.

«Η καρδιά της Σεσίλ έκτυπούσε τόσο
δυνατά, πού επήγαινε να σπάσθ.

«Επλησίασε τότε στο παράθυρο και έ-
στήριξε επάνω στο τζάμι το φλεγόμενό
μέτωπό της.

«Η νύκτα δεν ήταν φωτεινή, ήπως η
προηγουμένη, αλλά μαύρη και βροχερή
και μια άπόλυτη σιωπή ήταν άπλωμένη
σ' όλο το άνάκτορο.

«Σαφηνικά, η Σεσίλ έτραβήχθηκε προς το
πίσω.

«Έμπρός της είχε περάσει μια μαύρη
σκιά, πού είχε το σχήμα ενός ανθρώπινου
όντος. Και η σκιά αυτή έκινείτο στο κε-
νόν, κρεμιασμένη από ένα χροινί.

«Η Σεσίλ θέλησε να φωνάξθ, αλλά θυ-
μήθηκε τότε τίς συστάσεις πού της είχε
δώσει η μυστηριώδης φωνή και κανείς
ήχος δεν έβγήκ' από το στόμα της.

«Ενας ξηρός κρύτος ακούσθηκε σε λί-
γο. «Ο κρύτος αυτός προήλθε από το σπά-
σιμο του τζαμιού του παραθύρου. Κατό-
πιν ένα χέρι έτέρωσε από μέσα και έ-
τραβήξε το σύρτη.

«Ενας άνθρωπος επήδησε τότε μέσα στο
δωμάτιο.

«Ήταν ο Νοέλ.

—Εμπιστεύητε σε μένα, είπα σιγά,
τρέχοντας προς τη Σεσίλ. Έρχομαι για
να σας σώσω.

—Ποιος είσθε; έρώτησε η νέα.

—Θα σας τώ αργότερα. Τώρα δεν
έχομε ούτε λεπτό να γάνουμε. Εάν μείνε-
τε μια ώρα άκούη εδώ, είσατε χαμένη
και δεν θα μπορέσω να κάμω πιά τίποτε
για σας. Έγχετε έμπιστοσύνη σε μένα;

—Ναι, απήντησε χωρίς δισταγμό η
Σεσίλ.

—Τότε, άφήστε με να σας πάρω στην
άγκυλιά μου και μνη φοβήσθε καθόλου.

Και, χωρίς να περιμένη περισσότερο,
την άρπαξε με τα στιβαρά μπράτσα του,
άνέβηκε και πάλι στο παράθυρο και έπι-
σθηκε από τη σκηνίνη η σκάλα, πού έ-
κρέμετο κατά μήκος του τοίχου.

—Εάν φοβήσθε, είπε στη Σεσίλ, κλει-

στε τα μάτια σας.

Πραγματικά, κάτω έξετεινετο ένα κε-
νόν σαράντα έως πενήντα ποδών.

«Η ανάβασις δεν διήρκεσε περισσότε-
ρο από μερικά λεπτά. «Ο Νοέλ εύρέθηκε
σε λίγο μέσα στο δωμάτιό του, πού εύ-
ρίσκοτο άκριβώς από πάνω και άπόθεσε
τη Σεσίλ στο κρεβάτιό του.

«Επειτα έτραβήξε επάνω τη σκάλα, την
έκρυψε κάτω από το κρεβάτι του και,
άφου έκλεισε το παράθυρο, είπε στη
Σεσίλ:

—Δεσποίνις, έσωθήκατε!

Τότε μόνον η νέα είδε τόν σωτήρα της.

«Ο Νοέλ ήταν ένας πολύ ωραίος νέος,
αλλ' η Σεσίλ δεν το έπρόσεξε καθόλου.

Γιατί την σκέψις της άπασχολούσε από
καιρό τώρα ο Ραούλ ντε Γκοντράν, ο νέος
που υπό τόσο περίεργες συνθήκες είχε
βρεθί πληγωμένος μέσα στο δωμάτιό
της.

—«Ακούστε με, είπε, δεν πρέπει να γά-
νωμε άδίκως τόν καιρό μας. Δεν είσθε
πιά στο λιλά δωμάτιο, αλλά δεν είσθε
πολύ μακριά απ' αυτό και πρέπει να μνη
ξαναγυρίσετε ποτέ εκεί.

Λέγοντας αυτά, ο Νοέλ έπλησίασε τη
Σεσίλ και άκούμησε τόν ώμο του στον
δικό της.

—Θαυμάσια, είπε, έχετε το ίδιο ανά-
στημα με μένα.

«Η νέα τόν έκτύταξε έκπληκτη.

—Κατακαβαίνετε, βέβαια, είπεν ο ά-
κόλουθος, ότι δεν μπορείτε να βγήτε από
δώ με αυτά τα ρούχα.

—Γιατί; έρώτησε η Σεσίλ.

—«Ο πρώτος φρουρός που θα σας συ-
ναντούσε θα σας συνέλαβαν. Ένψ με
τη μεταμφιεσι πού σας προτείνω θα μπο-
ρέσωμε να βγούμε έλεύθερα από το άνά-
κτορο.

«Συγχρόνως ο Νοέλ άνοιξε ένα άρμαρί
και έβγαλε απ' αυτό ένα μπλε και κόκκι-
νο ένδυμα, πού αποτελούσε την μικρή
στολήν τόν άκολούθον του βασιλέως.

—Πρέπει να φορέσετε αυτή τη στολή,
είπε προς τη νέα.

Και, δια να της δώσθ το θάρρος να
κάμθ, έπιχώρησε πρδς το παράθυρο και
έγύρισε τη ράχη στη Σεσίλ.

Το ένστικτο του κινδύνου έκαμε τη νέα
να ύπακούσθ. Και έπειτα από μερικά λε-
πτά είχε τελείως μεταμορφωθί.

«Ο Νοέλ έγύρισε τότε και έδωκε το τε-
λευταίο χέρι στην τυχαίεττα και την όλη
εμφάνισί της. Έβρεσε τα μαλλιά της με
τρόπο πού να φαίνονται κοντά, έβαλε ένψ
τελίκωμο με γαλόνια επάνω στο κεφάλι
της, της έτέρωσε από τόν ώμο ένα ώραίο
ξέφρος και της είπε:

—Τώρα μόνον ο Λεμπέλ και ο βασι-
λεύς θα μπορούσαν να σας άναγνώρισθ,
άν σας συναντούσαν. Αλλά δεν πρόκει-
ται να σας συναντήσουν. Έλάτε.

Και έπηρε τη νέα από το χέρι.

«Αλλά, καθώς επήγαιναν ν' άνοίξουν
την πόρτα του δωματίου, μετενόησε.

—Πρέπει να τα προβλέψωμε όλα, είπε.

«Ο φρουράρχος των άνακτορών θα κάμθ
ίσως καμιά νέα έρευνα. Περιμένετε λίγο.

Λέγοντας αυτά, έγνότασε, έβγαλε ένα
μικρό μαχαράκι από την τσέπη του και
με την αλκή του άνεσώκωσε μια από τίς
σανίδες του πατώματος.

Τότε η Σεσίλ είδε ν' άνοίγεται ένα
μεγάλο χάσμα κάτω από τα πόδια της.

«Ήταν το κενόν πού σχηματιζόταν μετα-
ξύ του δαπέδου και της όροφής του λι-
λά δωματίου, για το όποιο ο Νοέλ εί-
χε μιλήσει στην κυρία Πομπαδούρ.

«Ο άκόλουθος έβρεξε εκεί τα ρούχα πού
είχε βγάλει η νέα.

(Άκολουθεί)

16—11—14: Το κρύο χθες έσημειώσε
το πρώτο σπάνιο ρεκόρ. Τέσσερα υπέρ το
μυθέν. Εάν εξακολουθήσθ ο καιρός αυ-
τός σύντομα θα έχουμε την επίσκεψι της
λευκής νύμφης του Βορρά, κατά τους
ποητές.

«Προς την Α. Μ. τόν Βασίλεα, την
Κυβέρνησιν και τόν ναύαρχον Κουντου-
ριώτην, έστάλησαν πολλά τηλεγράμματα
έκ μέρους των άρχων και των κοπιών
της Χίου, επ' εύκαιρία της έπετειού της
άπελευθερώσεώς της.

17—11—14: Τα γαλλικά φύλλα γρά-
φου, ότι 3 000 άναγνώσται των «Χρονι-
κών» άπεφάσαν να μετενοήσουν το
«Υδωρ της Κολωνίας» εις «Υδωρ του
Λουβαίν» ένεκα, ο πόλεμος.

«Οι άγωνιστάι της «Παρίου, οι «Ανα-
τάρται», έπέστρεψαν όλοι έκείθεν δια να
επανέλθουν εις τα ίδια. Έκπληρώσαντες
πλέον το καθήκον των. Οι περισσότεροι
έξ αυτών φέρουν άδωκην την έσλη» στο-
λη τους και τόν δικέφαλον άσιν από τη
λήκη.

«Οι «Ινδοί κατά τα γραφόμενα του
ξένου τυπου, πολεμούν εις το Δυτικόν Μέ-
τωπον με πρωτότυπον έντελώς τρόπον.
Από μέρους ένα χαρακωμα όπου εύρίσκον
ται «Αγγλοι, στην περιφέρεια του «Υπρ
ύψιστοτο συνεχής αφνιδισμός απ' το
γεγονικό γεωμικτό δόρυμα. Πραγμα-
τικώς, δεν μπορούσαν να βρούν ούτε στι-
γμήν ήσυχίας. Οι «Ινδοί άπεφάσαν να
τακτοποιήσουν την κατάστασι. Μόλις ένέ-
χτωσε, άκοσποδότην έθνηκαν απ' τα δι-
κρί. Σάν σκίε, έρποντας, προχωρούσαν
μέσα στο σκοτάδι, ώπλισμένοι μονάχα με
μαχαίρια, τα όποια κρατούσαν στα δόν-
τια για να έχουν όπολυτη έλευθερία στις
κινήσεις τους. Απαράτητοι έπλησίασαν
τους σκοπούς. Λίγες μοχαίρες ήρκεσαν
για να άπολλάξουν από τους ένοχλητικούς
αυτούς παρατηρητάς κι' έπειτα, με άγρυ-
πες φωνές, ώρμησαν στο όδυμμα όπου
έπηκολούθησε άγριο μακελειό. «Υπολογί-
ζεται ότι οι Γερμανοί έχασαν περί τους
1000 άνδρας, ενώ οι «Ινδοί μόνον τρεις
τραυματίες είχαν. Σημειώτεον ότι έλη
αυτή η φασαρία διήρκεσε μόλις ένα τε-
ταρο.

18—11—14: Οι καταστροφές εκ των
ορισμών στην Λευκόβα φαίνεται ότι είνε
τρομερά. «Αγγέλιον από τόν Διήμον «Α-
πολλωνίου ότι όλόκληρη η άκτή του «Α-
πολλωνίου Λευκάτα παρεμφωθή. Όλοι
οι λάφοι έγιναν άγνώριστοι απ' τίς καθί-
έσεις. Το χάος Νικολί κατεστράφη τε-
λείως. Στο «Αθών, όλα τα σπίατα κα-
τέστησαν άκατοίκητα έπικινδυνα δε θη-
ματα άνελύθησαν στο έδαφος. Οι κάτοι-
και εύρίσκονται στο ύπαιθρο.

«Κατά τας πληροφορίες της γαλλι-
κής «Ματέν» το γεωμικτό δρέβιντ «Εου-
λιέλμος ο Μέγας» και το καταβροχθόν
«Ερβω» έεύθισθησαν εις την Βαλτικήν
προχωρούσαντα επί ναρκών.

«Αγγέλλεται εκ Βερολίνου ότι έκεί
καιτα η πτώσις του Βελγίου

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

κι' οί πατέρες των

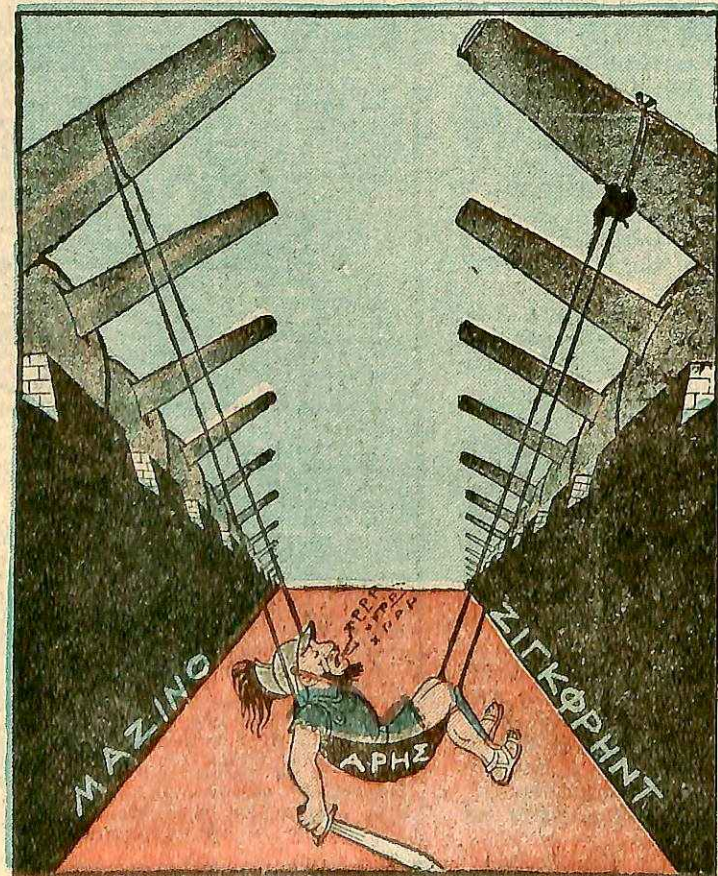
τινέα. 25 'Αρσέν Λουπέν. 26 Μίκυ - Μάους.

ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

1. Σουίφτ : «Τα ταξίδια του Γκιούλιβερ» (Αγγλικό). 2. Αδ-β-β-β-β-β : «Μανόν Λεσκώ» (Γαλλικό). 3. Ντανιέλ Ντεφόε : «Ροβινσών Κρούσος» (Αγγλ.). 4. Μιχαήλ Θερσάντες : «Δόν Κιχώτης» (Ισπαν.). 5. Σαρλ Περρόν : «Η κοκκινούσκουφίτσα» (Γαλλικό). 6. Βίκτωρ Ουγκώ : «Η Παναγία των Παρισίων» (Γαλλ.). 7. Προσπέρ Μερίμε : «Κάρμεν» (Γαλλ.). 8. 'Αλέξανδρος Δουμάς : «Οι Τρεις Σωματοφύλακες». 9. 'Ομήρος : «Οδύσεια» (Ελλην.). 10. Μπερνάρντεν ντε Σαιν Πιέρ : «Πάυλος και Βιργινία» (Γαλλ.). 11. 'Αλ. Δουμάς (υιός) : «Η κυρία με τās καμελίας» (Γαλλ.). 12. Γκαίτε : «Βέρθερος» (Γερμ.). 13. 'Ιούλιος Βέρν : «Μιχαήλ Στρογγκόφ» (Γαλλ.). 14. Γκαίτε : «Φάουστ» (Γερμ.). 15. Ουάλτερ Σκωτ : «'Ιθανός» (Αγγλ.). 16. Μπωμαρσέ : «Κουρέας της Σεβίλλης» (Γαλλ.). 17. 'Εδμόνδος Ροσάν : «Σαντεκλέρ» (Γαλλ.). 18. Τολστόι : «Αννα Καρενίν» (Ρωσ.). 19. Γουσταύος Φλωμπέρ : «Μαντάμ Μπωθάρ» (Γαλλ.). 20. Φρανσουά Ραμπέλαι : «Η ανεκτίμητη ζωή του Γαρραντούα» (Γαλλ.). 21. 'Αδελφοί Γκρίμ : «Η Χιονάτη και οι επτά νάνοι» (Γερμ.). 22. Ουίλλιαμ Σαίξπηρ : «Ρωμίος και 'Ιουλιέττα» (Αγγλ.). 23. 'Αλφρέντ ντε Μυσσέ : «Μιμή Πενσόν» (Γαλλ.). 24. Πέρσ Μπενουά : «Η 'Ατλαντίς» (Γαλλ.). 25. Μωρίς Λεμπλάν : «Σειρά αστυνομικών μυθιστορημάτων» (Γαλλ.). 26. Ουόλτ Ντάνιελ : «Σειρά μικρών κινηματογραφικών ταινιών» (Αμερ.).

'Ιδού μερικά πρόσωπα δι-
θνώς γνωστά. Μπορείτε να
βρείτε ποιός συγγραφέας τους
έκαμε γνωστούς και σε ποιά
διθλίο έδιδάσκατε την Ιστο-
ρία τους :

1. Γκιούλιβερ. 2. Μανόν Λε-
σκώ. 3. Ροβινσών Κρούσος. 4.
Δόν Κιχώτης. 5. Κοκκινούσκου-
φίτσα. 6. Κουσιμόδος. 7. Κάρ-
μεν. 8. 'Αρτανιάν. 9. 'Οδύσειος.
10. Πάυλος και Βιργινία. 11.
'Η κυρία με τās καμελίας. 12.
Βέρθερος. 13. Μιχαήλ Στρογ-
γκόφ. 14. Φάουστ. 15. 'Ιθανός.
16. Φιγγαρό. 17. Σαντεκλέρ. 18.
'Αννα Καρενίν. 19. Κα Μπωθα-
ρό. 20. Γαρραντούας. 21. Χιο-
νάτη. 22. Ρωμίος και 'Ιουλιέτ-
τα. 23. Μιμή - Πενσόν. 24. 'Αν-

ΑΠΟ τὸ σινεμά ἔρχεσθε-
δεσποινίς; Ὡ, φαντά-
ζομαι! Θὰ ἐκάρματε ἀρ-
κετὴν προμήθεια ὕλικου,
γιὰ νὰ πλάσετε ἀπόψε ὡ-
ραία ὄνειρα. Ἀρὰ γε θὰ
εἶναι ἀδιακρίσια μου, ἂν
κάμω μερικὲς ὀνειροπολή-
σεις ἐπὶ... τῶν ὀνειροπολη-
μάτων σας;

Νά, θάθελα νὰ φαντασθῶ
τί θὰ εἴσθε ἀπόψε στ' ὄνει-
ρό σας; Θὰ εἴσθε μήπως
ἡ μικρὴ δακτυλογράφος,
ποὺ ἀγαπήθηκε παράφορα,
τρελλά, ἀπελπιστικά, ἀπὸ
ἐκείνον τὸν ὁμορφὸ ἀξίω-
ματικὸ τοῦ ναυτικοῦ; Αὐ-
τόν, βέβαια, τὸν ρόλο τὸν
εἶχε στὸ φιλμ ποὺ εἶδατε ἡ
Κορίν Λυσαίρ, ἀλλὰ στὸ ὄ-
νειρό σας θὰ τὸν ἔχετε ἑ-
σεῖς. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἔχε-
τε μεγαλύτερη ἐπιτυχία ὡς
ἐρωτευμένη.

Ἡ καρδιά σας θὰ πάλλῃ
ἀληθινά. Τὰ μάγουλά σας
θὰ φλογίζονται. Καὶ στίς
πολύ συγκινητικές σκηνές
τοῦ εἰδυλλίου σας ἴσως ἔ-
να δάκρυ θερμὸ ρέσῃ στὸ
μαξιλάρι σας. Καὶ θὰ εἴ-
ναι ἕνα δάκρυ ἀληθινό. Γι'
αὐτὸ λέω πὼς θὰ εἴσθε κα-
λύτερη ἀπὸ τὴν Κορίν Λυ-
σαίρ. Αὕτη εἶναι ἡθοποιός.
'Ενῷ γιὰ σας τὸ ὄνειρο, τίς
ὥρες ἐκείνες τοῦ γλυκοῦ

ὕπνου, θὰ εἶναι πραγματι-
κότης.

Καλὰ τὸ εἶπε ὁ σοφός,
ὅτι ἡ οὐσία ἀπὸ τὴν ὁποίαν
γίνονται τὰ ὄνειρα εἶναι
τόσο ἀληθινή, ὅσο ἡ πραγ-
ματικὴ ζωὴ. Ποιὸς μπορεῖ
ν' ἀντικρούσῃ αὐτὴ τὴν
γνώμη; Ποιὸς μπορεῖ νὰ
ξέρῃ θετικά, ἂν ὅλα δσα
θεωροῦμε πραγματικά δὲν
εἶναι ἀπατηλά φαινόμενα,
ἂν τὰ πάντα ποὺ βλέπομε
κι' ἀκούμε, κι' αἰσθανόμα-
στε δὲν εἶναι τὰ ἀντικατο-
πρίσιμα κάποιου ἄλλου
κόσμου;

Τὸ ὄνειρο, πιστέψτε με,
δὲν ὑστερεῖ κατὰ τίποτε ἀ-
πὸ τὴν πραγματικότητα.
Μᾶλλον τὸ ἀντίθετο συμ-
βαίνει: Ἡ πραγματικότης
ὕστερεῖ ἀπὸ τὸ ὄνειρο, διό-
τι εἶναι πάντοτε χειρότερη
τοῦ. Ἀφήστε, λοιπόν, τὸν
ὀρθολογισμό στοὺς ξηροὺς
τῷ πνεύματι καὶ τὴν καρ-
διάν. Κι' ἐσεῖς, δεσποινίς,
ποὺ τὸ αἶσθημα σας ἔχει
διαποτίσει καὶ σὰς ἔχει κά-
μει τὴν ὑπαρξὶ ἀπαλή καὶ
γλυκεῖα, μὴν παραλείπετε
τίς εὐκαιρίες τῶν συχνῶν
ταξιδιῶν στὴν ἀχνογάλαξη
χώρα τῆς χιμαίρας.

Ἡ ὁθὼν μὰς δίνει πλεῖ-
στες τέτοιες εὐκαιρίες. Εἴ-
ναι σὰν ἕνας μεγάλος, τε-

τράγωνος φεγγίτης, ἀπὸ ὅ-
που εὐκόλα δραπετεύομε
μακριὰ ἀπὸ τὴν πεζότητα.
Ὁ γοητευτικὸς κόσμος τῆς
οὐτοπίας μὰς περιμένει.
'Εκεῖ ἀνθοῦν τὰ ὠραία ἰ-
δανικά: Οἱ μεγάλοι ἔρω-
τες, οἱ διάπυρες λατρεῖες,
οἱ αἰώνιες ἀφοσιώσεις. Μο-
νάχα στὸν κόσμῳ τῆς ὁθό-
νης καὶ γενικὰ τῆς τέχνης
εἰσκόπονται ὅλ' αὐτὰ σὲ ὅ-
λη τους τὴν ἀγίλη. Ὅταν
ἔλθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὴ ζωὴ,
λερώνονται.

Αὐτὸ τὸ διαισθάνονται οἱ
ψυχές μας κι' ἐπειδὴ διψοῦν
πάντα γιὰ ἀγνὰ ἰδανικά,
ἀπλώνουν φτερά γιὰ τίς
σφαίρες τῶν ὀνειρῶν. Κα-
τακλύζομε τοὺς κινηματο-
γράφους. Καὶ θὰ προσέξω-
τε ἴσως ἕνα πράγμα: Ὅ-
σο περισσότερο πεζὴ καὶ
ἀθλία εἶναι ἡ ζωὴ, τόσο
πικρότερη εἶναι ἡ πελατεία
τὸν σινεμά. Ζητοῦμε στίς
σκοτεινὲς αἴθουσες νὰ ἰ-
δοῦμε ἐκπληρωμένους κά-
ποιους μὰς πόθους, ποὺ ἀρ-
νήθηκε νὰ μὰς τοὺς ἱκανο-
ποιήσῃ ἡ ζωὴ.

'Εκεῖ πλουτίζει ὁ φτω-
χὸς ἥρωας τοῦ φιλμ ἀπὸ τὴν
μιὰ ὥρα στὴν ἄλλη. Ἐκεῖ
πλέκονται τὰ γλυκύτερα
καὶ ποιητικότερα εἰδυλλία.

Ἐκεῖ κυλᾷ ἡ ζωὴ μέσα σὲ
λάμπεις διαμαντιῶν καὶ
σελαγιμοὺς πλοῦτου. Ἐ-
κεῖ μονάχα βλέπετε, δε-
σποινίς, τὸν ἔρωτα ν' ἀπο-
θεώνεται μέσα σ' ἕνα ἔξω-
τικὸ, ἀπίθανο φῶς, στεφα-
νωμένος μὲ τίς μεθυστικὲς
γιρλάντες τῶν ἡχῶν τῆς
μουσικῆς.

Καὶ ἡ ψυχὴ σας τρεμου-
λιάζει, σὰν σταγόνα πρωί-
νης δροσιάς, ποὺ τὴν δια-
περνοῦν οἱ ἀκτίνες ἀνοιξι-
τικοῦ ἡλίου. Ἀπορροφᾷ ὅ-
λην αὐτὴ τὴν ὁμορφίαν τοῦ
ιδανικοῦ, τοῦ μὴ πραγμα-
τικοῦ, καὶ τὴν μετουσιώνει
ἀργότερα σὲ ὄνειρα εὐτυ-
χίας. Μὴ μοὺ κρύψετε, ὅτι
ἔχετε χρηματίσει, στὸν ὕ-
πνο σας καὶ 'Ιουλιέττα καὶ
Μαρία Βαλέσκα, καὶ βα-
σίλισσα καὶ καμαριέρα,
καὶ πριγκίπισσα καὶ νοσο-
κόμος, καὶ μοιραία γυναί-
κα καὶ ἀπλοϊκὴ κοπέλλα
τοῦ λαοῦ. Σ' ὅλες αὐτὲς τίς
ὀνειρώδεις μεταμορφώσεις
σας, ἀγαποῦσατε ἀληθινά,
ἥσαστε μιὰ τρελλὴ ἐρωτευ-
μένη...

Προσέξτε ἐπίσης, μὴ-
πως ξεχασθῇτε κάποτε καὶ
μοὺ πῆτε, ὅτι ἀγαπᾶτε ἕ-
ναν νέο, ποὺ τὸν ἔχετε ζων-
τανὸν στὸ πλευρὸ σας καὶ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΡΠΙΛΛΗΣ

ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ

Δεν περνᾷ ἡμέρα ποὺ νὰ μὴν
ἀναφέρουν οἱ ἐφημερίδες τὸν
τορπιλλισμό ἑνὸς ἢ περισσο-
τέρων πλοίων. Στὸν σημερινὸ
πόλεμο, ἡ τορπίλλη ἔχει δημι-
ουργήσει μέχρι στιγμῆς τὰ πε-
ρισσότερα θύματα ἀπὸ οἰονδή-
ποτε ἄλλο φονικὸ ὄπλο. Ὅπως
ὁμως ὅλα σχεδὸν τὰ χρησιμο-
ποιούμενα σήμερα φονικά μέ-
σα, ἔτσι καὶ ἡ τορπίλλη ἔχει
τοὺς... προγόνους της.

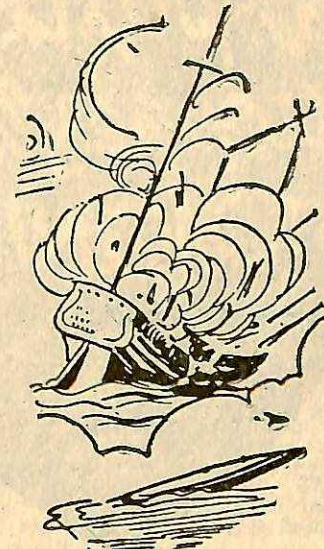
Οἱ ἥρωες τοῦ Ὀμήρου, π.χ.,
ἐρριχναν κατὰ τῶν ἐχθρικών
πλοίων πακέτα φλεγόμενων
στοιπιῶν, ἀλειμμένων μὲ πίσ-
σα, λάδι ἢ ρετσίνη.

Ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα,
ἐνεφανίσθη στὸν κατὰ θάλασ-
σαν πόλεμον τὸ «μπουλό»
(μπουρλότο), ἕνα πλοίαριο δη-
λαδὴ ἀχρηστο καὶ γεμάτο ἀπὸ
εὐφλεκτες ὕλες ποὺ ἐξαπεστέλ-
λετο φλεγόμενο στὸ μέσον τοῦ
ἐχθρικοῦ στόλου.

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανά-
στασι τοῦ 1821, ὁ Κωνσταν-
τίνος Κανάρης, μ' ἕνα πλοίαριο
μετρίων διαστάσεων, γεμάτο
ἀπὸ πυρίτιδα, κατῳρῶσε νὰ
δυθίσῃ ἀρχετὰ τουρκικὰ πο-
λεμικά ὡς ἑξῆς: Ἐπλησίαζε τὴ
νύχτα ὅσο μπορούσε περισσό-
τερο τὸ ἐχθρικό σκάφος ποὺ ἡ-
θελε νὰ «τορπιλλίσῃ». Ἄν τὸ
κατάφερνε χωρὶς νὰ τὸν ἀντι-
ληφθοῦν, ἔθετε πῦρ στὸ φυτίλι
ποὺ ἐρχόταν σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν
πυρίτιδα κι' ἀμέσως αὐτὸς καὶ
οἱ ἄνδρες τοῦ πηδοῦσαν στίς
δάγκες κι' ἀπομακρύνονταν,
ἐνῷ τὸ «μπουρλότο» τινάζονταν
στὸν ἀέρα καὶ μαζί μ' αὐτὸ καὶ
τὸ ἐχθρικό πλοῖο.

Ἐπίσης οἱ ἱστορικοὶ τοῦ κα-
τὰ θάλασσαν πολέμου ἀναφέ-
ρουν καὶ τὰ «πλοῖα κεραυνῶδ»,
πραγματικὲς ὑποθόνιες μηχανή-
νικες ἀποτελοῦν, ποὺ ἐρρί-
φθησαν κατὰ τοῦ Σαῖν - Μαλό
καὶ τῆς Ἀμβέρσας.

Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ πραγμα-
τικὸς πεδρωμοὸς τῆς τορπίλ-
λης, τοῦ ἐρηγνυομένου δηλα-
δὴ διὰ προσκρούσεως μηχανή-

ματος, ἐνεφανίσθη τὸ 1624, κα-
τασκευασθεῖς ἀπὸ τὸν Ὀλ-
λανδὸν Κορνήλιον Βὰν Ντρέμ-
πελ. Ἀργότερα ὁ Φούλτον καὶ
ἄλλοι προσεπάθησαν νὰ παρου-
σιάσουν χρησιμοποίησιμο ὑπο-
θόνιο μηχανήμα, δὲν κατῳρ-
θῶσαν ὁμως νὰ τοῦ δώσουν ἰ-
δίαν κίνησιν, ὥστε νὰ μπορῇ
νὰ πλέῃ πρὸς τὸν στόχον του.

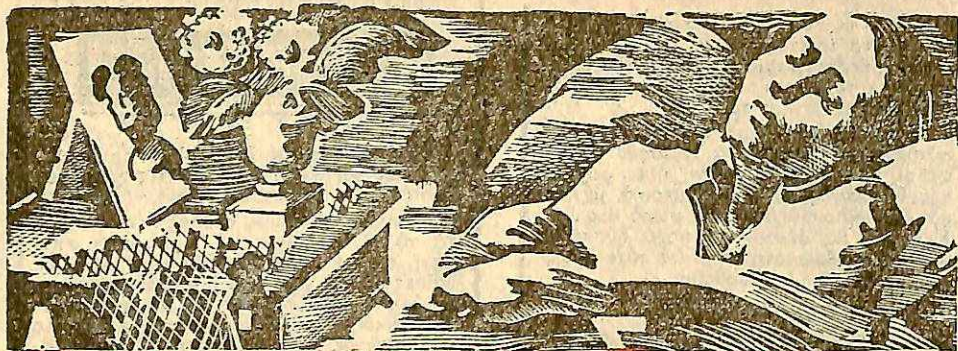
Τὸ 1868 καὶ 1877 ἐνεφανίσθη
σαν νέες αὐτοκίνητες τορπίλ-
λες ποὺ ἐγιναν παραδεκτὲς
πρῶτα ἀπὸ τὴν Αὐστρία καὶ
μετὰ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, τὴ Γαλ-
λία, τὴν Ἰταλία καὶ τίς λοι-
πὲς ναυτικὲς χώρες. Πρῶτη
χρησιμοποίησις πραγματικῆς
τορπίλλης ἐγίνε κατὰ τὸν ἐμφύ-
λιο πόλεμο τῆς Χιλῆς (1891)
ὅτε τὸ ἐπαναστατικὸ πλοῖο
«Μπάλο» Ἐνκαλάντα, ἐκτο-
πίσματος 3.500 τόννων, προσ-
βλήθη ἀπὸ δύο τορπίλλες, ἐ-
δυθίσθη.

Ἐκτοτε οἱ τορπίλλες ἀπέτε-
λεσαν σημαντικὸ ὄπλο τοῦ κα-
τὰ θάλασσαν πολέμου, σήμε-
ρα δὲ ἀποτελοῦν τὸ κύριο ὄπλο
τῶν ὑποβρυχίων, εἰπτόνται δὲ
ἐπίσης ἀπὸ ἀντιτορπιλικὰ,
τορπιλλοδόλα, τορπιλλοκάτους
καὶ τορπιλλοπλάνα, καθὼς καὶ
ἀπὸ μεγάλα πλοῖα καὶ ἀμυντι-
κάς ὁχυρώσεις τῆς ξηρᾶς.

ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος
σας ἔρω. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ
νὰ τὸ πῇ καμμιὰ νέα σήμε-
ρα. Διότι ὅλες σας, πρὶν
ἀγαπήσετε τὸν «συμπαθη-
τικὸν νέο» ποὺ θὰ γνωρί-
σετε σὲ κάποιο χορὸ ἢ ὀ-
πουδήποτε ἄλλου, θὰ ἔχετε
ἐρωτευθῇ πολλὰς φορές μὲ
τὰ εἰδωλά τῆς τέχνης. Θὰ
ἔχετε ἀγαπήσει τὸν Ρω-
μαῖο, τὸν Βέρθερο, τὸν τολ-
μηρὸ ἀεροπόρο, τὸν ἀτρό-
μητο κάου — μπῶύ ἢ καὶ
γκάγκτερ, τὸν πριγκίπα,
ποὺ ταξιδεύει ἱνκόγνιτο, ἢ
τὸν νεαρὸ ἐπιστήμονα ποὺ

μοχθεῖ γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀν-
θρωπότητος.

Καὶ ποιὸς ξέρει πόσους
τέτοιους ἱδανικοὺς ἔρωτες
θὰ γνωρίσετε ἀκόμη! Αὐ-
τοὶ οἱ ἔρωτες, ποὺ θὰ πε-
ράσουν σιωπηλοὶ κάτω ἀπὸ
τὸ γαλανὸ φῶς τοῦ ὀνει-
ρου καὶ θὰ φιλήσουν ἀδρά
τὰ κλεισμένα βλέφαρά σας,
θὰ εἶναι οἱ πιὸ ὠραῖοι ἔρω-
τες ποὺ θὰ γνωρίσετε στὴ
ζωὴ σας καὶ θὰ περάσουν
χωρὶς ν' ἀφήσουν καμμιὰ
κηλίδαν στὴν ψυχὴ σας, γιὰ-
τί εἶναι ἔρωτες ἱδανικοί...
ΑΣΗΜΟΣ

ΛΙΟΥΜΠΑ ΣΤΑΝΙΝ

Δραματικό άριστούργημα του Γάλλου
συγγραφέως **ΑΝΤΡΕ ΣΑΛΜΟΝ**

Στή μικρή σέρα που έρχοσήμενε για μπουντοναρ, αναπαυόταν, ακουμπισμένη σε παχειά μαξιλάρια, η πριγκίπισσα Γκολιούπωφ, ή πασίγνωστη στο κοινόν με το ψευδώνυμο Λιούμπα Στανίν, ή μεγαλότερη τραγουδίστρια έπειτα από την εποχή της Μαλιμπρέν.

Γυρίζοντας το ώραίο κεφάλι της προς τόν κόμητα Ουαλλίς, τόν πρεσβευτή, τόν πιδ άκούραστο θαυμαστή της, ποιητήν, στρατιώτη, διπλωμάτη, καθώς και ήρωα της Αναγεννήσεως, ή Λιούμπα Στανίν είπε ήρεμα:

—Αναίσθητη! Εγώ; Μά, αγαπητέ μου, πώς θέλετε να με καταλάβετε άφου με γνωρίζετε τόσο λίγο! Τί φταίω σάν είναι δύσκολο να με συγκινήσετε; Ώστόσο, αυτή ή καρδιά χτυπούσε κάποτε άρκετά και ύπεφερε πολύ συχνά. Αυτή ή καρδιά, παρ' όλη την πείρα, παρ' όλη την κόρησιν άλλά και την άηδία που έννοιωθε για τόν κόσμο, συγκινήθηκε έν τούτοις ζωηρά, και μάλιστα όταν έγώ ένδymiζα ότι μου ήταν άπηγορευμένο αυτό. Μάλιστα μπορώ να καυχηθώ πώς πολύ λίγες γυναίκες νοιώθουν την ικανοποίησιν ότι ένέντευσαν έναν τόσο σπάνιο έρωτα... Άλλά αυτή είναι μια άρκετά μεγάλη ιστορία...

—Διηγηθήτε μου την. Θάχω την εύτυχία έτσι να καθίσω λίγο κοντά σας.

Η Λιούμπα Στανίν έπέταξε το τσιγάρο της, που μόλις τότε τελείωσε, για ν' άνάψη ένα άλλο από το άσημένιο σαμντάνι όπου άναβαν άρωματισμένα κάρβουνα και άνάμεσα από τις γκριζογάλλανες τολύπες του καπνού, είπε:

—Πρέπει πριν άπ' όλα να μάθετε ότι, δσάνις ή Λιούμπα Στανίν δεν ήταν πολύ κουρασμένη, ή πριγκίπισσα Γκολιούπωφ θυμόταν πώς έπρεπε να χρησιμοποιήσιν ένα μέρος απ την άνάπανσιν για έργα φιλανθρωπίας. Έπεσκέφθηκα, λοιπόν, στην άρχή εκείνου του χειμώνα, μια φτωχή οικογένεια που κατοικούσε στο ψηλότερο σημείο του προαστείου Μπελβίλ, στην όδον "Ανδιέρζ". Άλλά πού να ξέρετε έσεις αυτό το δρόμο! Έκει, ή δυστυχία ήταν τρομερή τότε, τρομερή! Καθένας έκει είχε συνηθίσει, θάλεγε κανείς, στη δυστυχία από την παιδική του ήλικία...

»Ο πατέρας της οικογενείας των προστατευμένων μου είχε πεθάνει. Η μητέρα, σκαταμένη από τούς πολλούς τοκετούς, μετά βίας κατάρθανε να φέρη βόλτα το νοικοκυριό. Ένας νέος μόλις έκοσι χρόνων, συντηρούσε μητέρα, αδελφούς και άδελφές. Από δύο όμως μηνών ή άρρώστεια τόν είχε τσακίσει κι' αυτόν.

Βγήκε από το νοσοκομείο, μισοπεθαμένος από έναν τρομερό τυφοειδή πυρετό και για πολλές ακόμη έβδομάδες, κοιόταν σ' ένα παλιονκρέββατο, μέσα σ' ένα άπαισιο δωμάτιο...

»Από μια βαθύτερη ψυχική ανάγκη, έννοιωσα την ύποχρεωσιν να παρηγορήσω τούς φτωχούς αυτούς ανθρώπους. Όταν μπήκα στο σπίτι, ή μητέρα, με δάκρυα στα μάτια, με εύχαρίστησε μ' έναν τρέπο δικό της και με ώδήγησε στο προσκέφαλο του άρρώστου. Κοιμόταν... Κάτω από το κλεισμένα βλέφαρα με τις μακρυές βλεφαρίδες, έμάντευσα ένα βλέμμα γεμάτο άγνόητα. Ένα λεπτό ύπόξανθο μουστάκι επάνω από δυο κάτωχρα χείλη, ύπογράμμιζε την νοσηλεία της νύχτης του...

»Επάνω από τη σκούρα μάλλινη κουβέρτα, κρεμόταν το δεξί χέρι του άρρώστου και τα δάχτυλά του έσφιγγαν, χωρίς να την σκεπάζουν όλόκληρη —γιατί το χέρι ήταν λεπτό και αδύνατο— τη φωτογραφία μιας γυναίκας, μιας ήθσοιού, καθώς κατάλαβα. Περιεργη, έσκυφα... και ξέρετε ποιάν άνεγνώρισα;

—Νοί, άλλά προτιμώ να σάς άκούσω να το πείτε, έκαμε ό κόμης Ουαλλίς.

—Μαντεύσατε σωστά; Την Λιούμπα Στανίν, την ίδια! Η πριγκίπισσα Γκολιούπωφ δεν μπορούσε να πιστέψη στα μάτια της. «Σας προξενεί κατάλληλη αυτή ή φωτογραφία, κυρία;» μ' έρώτησε ή μητέρα. «Είναι μια όλόκληρη ιστορία!...»

»Καθώς την παρακάλεσα να μου την διηγηθί όλη, μου έξηγήσε πώς ό γυιός της πήγαινε πολύ συχνά άλλοτε στο μελόδραμα. Ο μικρός αυτός εργάτης της Μπελβίλ έννοιωθε μεγάλη άγάπη για το τραγούδι και είχε αγοράσει ένα βιολί.

»Κάθε Κυριακή, ή εύχαρίστησίς του ήταν να παίξη στο βιολί τα τραγούδια που χε άκούσει την προηγούμενη. Κάθε έβδομάδα αφαιρούσε από το μισθό του ένα φράγκο για ν' αγοράση ένα εισιτήριο ύπερδρόμης της "Όπερα Κομίκ". Αυτή ή πράξι άντιπροσώπωνε θυσίες, φαι λιγώτερο, άλλά εις αντίλλαγμα είχε τη χαρά για μια έβδομάδα σκληρής δουλειάς.

—Εύτυχισμένο παιδί της Μπελβίλ! Ίσως ή εύτυχία να ύπάρχη μόνον στα πρόσταια, παρετήρησε ζωηρά ό κόμης Ουαλλίς.

—Μην το λέτε σ' άστεία!

—Και τη φωτογραφία; Έκαμε άπότομα ό πρεσβευτής.

—Την άγόρασε μετά την εμφάνισίς μου στον "Όρφέα". Του στοίχισε πιδ άκριθά από το εισιτήριο της "Όπερας!

»Η μητέρα του που έμειλε ιδιαιτέρως για τη χαρά του παιδιού της όταν άπέκτησε αυτή τη φωτογραφία. Την ήθελε στο δωμάτιό του, στην καλύτερη θέσι. Με το βιολί του, μου έλεγε ή γρηά γυναίκα, έπαιζε όλα τα τραγούδια του βόλου του "Όρφέως". Μου διηγήθηκε και όλη την ύπόθεσιν του έργου, προσπαθώντας να με κάμη να καταλάβω. «Εγώ δεν ξέρω τίποτε άπ' αυτά, μου έπρόσθεσε, μα φαίνεται πώς το παιδί μου ξέρει τόσο καλά να μιλά για μουσική! Έκείνο το βράδυ, που πρωτοπαίχθηκε ό "Όρφεύς", γυρίζοντας από την "Όπερα, τόν είδα έντελώς άλλιώτικο! Όλο μιλούσε γι' αυτή την όμορφη τραγουδίστρια!»

»Μέσα στο παραλήρημά του ό νεαρός έφώναζε: «Όρφέα!» χωρίς ώστόσο ποτέ να πη Λιούμπα. Έπειτα ζήτησε από τη μητέρα του να του πάη στο νοσοκομείο τη φωτογραφία μου.

»Στην άνάγκησιν του επάνω δεν ήθελε διόλου να την άποχωρισθί και την κυτούσε άτέλειωτες ώρες σιωπηλός...

»Ενφ ή μητέρα μιλούσε, ό νέος που κοιμόταν πάντα, έτράβηξε λίγο τ' άδύνατα δάχτυλά του. Η φωτογραφία τότε έφάνηκε όλόκληρη. Η γρηά γυναίκα μου είπε: «Δεν είναι, αλήθεια, όμορφη, κυρία; Σας μοιάζει λίγο, με συγχωρείτε όμως γι' αυτό που είπα». Ο άρρώστος άνοιξε τα μάτια του και έξεπλάγη βλέποντας μια ξένη στο προσκέφαλό του. Τόν έλθροφόρησαν για το σκοπό της έπισκέψης μου και βρήκε κι' εκείνος μερικά άπλά λόγια για να μ' εύχαρίστηση...

»Εκείνο που φοβόμουν εύτυχώς δεν έγινε. Δεν με άνεγνώρισε!

»Καταλαβαίνετε, αγαπητέ μου, ότι στην πόλη, κάτω από τη σπηνή, ή Λιούμπα δεν ήταν δέβαινα τόσο όμορφη, τόσο δροσερή. Φορούσα μια βουαλέττα, ένα ταγιέρ τόσο κοινό, ένφ στο θέατρο... ά, το θέατρο είναι κάτι άλλο, είναι όνειρο!...

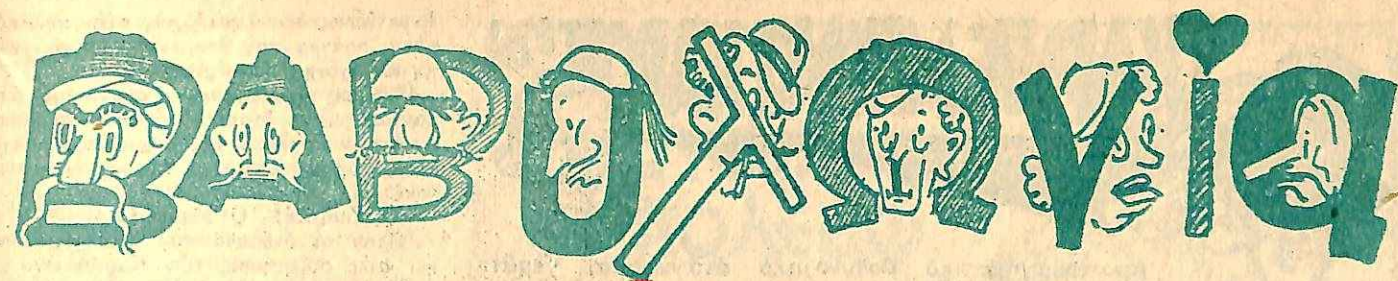
»Τότε άρχισα να του μιλώ έγώ για τη Λιούμπα Στανίν, σάν νάταν δρθεν μια στενή φίλη μου. Έκείνος; παρεκάλεσε μ' εύγενεία:

—Ω, κυρία, προς Θεού, μην της πείτε ποτέ τίποτε!.. Άν και δεν με γνωρίζη, θα γελάση μαζί μου! «Απατάσαι, μικρούλη μου, του είπα. Δεν θα της πώ ώστόσο τίποτε. Θα της ζητήσω μόνο εισιτήρια και θα σου τα στείλω όταν θα γίνης καλά».

»Ενφ με συνώδεσε στην πόρτα ή μητέρα, άπετόλημψε μια τελευταία έμυστήρευσιν: «Δεν νομίζετε, κυρία, πώς αυτός ό άστειος έρωτας, άν είναι έρωτας, θα τόν έμποδίσιν να παντρευθί την εξαδέλφη του, που μ' έβοήθησε ή καμμενούλα με τόσο καλωσύνη να τόν περιποιηθώ σ' όλο το διάστημα της άρρώστειας του; Θάθελα τόσο πολύ να γίνη αυτός ό γάμος, και ή μικρή άγαπή τόσο δυνατά το παιδί μου!»

—Και πώς έτελείωσε, αγαπητή πριγκίπισσα, αυτό το αισθηματικό ρομάντισσ; ερώτησε υ' ένδιαφέρον ό κόμης.

—Η πριγκίπισσα εκράτησε το λόγο της και ή Λιούμπα Στανίν δεν παρέλειψε διόλου να στείλη εισιτήρια στον μικρό της έρωτευμένο της Μπελβίλ, καθώς και στην όμορφη εξαδέλφη. Ξέρετε, αγαπητέ μου, τί βρήκα λίγον καιρό άργότερα, ένα βράδυ στο θέατρο της ή Λιούμπα Στανίν; Ένα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια διαλεγμένα με γούστο, τυλιγμένα σ' ένα χοντρό χαρτί. Στο σπίτι της πριγκίπισσας είχαν αφήσει την ίδια μέρα μια τυπωμένη κάρτα: «Η χίρα κυρία Ντενιζ έχει την τιμήν να σάς προσκαλέσιν στο γάμο του γιου της Άντριεν με

Κουβέντες της Σμυρνιας ΤΑ ΖΩΤΑΝΑ

Η Ζαμφώ δεν μπόρεσε να κλείση μάτι όλη τη νύχτα. Πρωί-πρωί έφώναξε την άντικρυνή της τη Στάσα του Μπαρδάκα.

—Καλέ Στάσα μου, τί φωνές ήταν εκείνες ούλη τη νύχτα! Δεν ήσφάλισα μάτι. Πότε μου φαίνονταν πώς ήκράζανε πετεινοί, πότε άκουα γουρούνια να δογκούνε, πότε περιστερία να φωνάζουνε. Ήθόπι! Δεν ξέρω τί όνειρο ήταν αυτό!

—Καθμένη Ζαμφώ, τί ζοθή που είσαι! Κρίμα σ' έσένα! Δεν ξέρεις πώς στο διπλανό σου σπίτι ήκουβάλησε από τα χτες ή νύφη της Μανωλαίνας από τη Νέα Σμύρνη;

—Ε, λοιπόν; —Λοιπόν αυτό εινε. Ήφερε ματζί τη ούλα τα ζωντανά της παράδες. Περιστεριάνες, όρνιθες, πετεινοί, λαγοί και δυο γουρουνακια!

—Καλέ, τί μου λές; Και τί θα το κάνει το σπίτι της, καλέ; Κιβατό του Νόε; —Δεν ξέρω. Εκείνο που είδα με τα μάτια μου σου λέω. Τώρα άν θα κοιμάσαι έσύ καλά, δεν την νοιάζει αυτή.

Η Ζαμφώ άγρίεψε.

—Καλέ, τρομάρα να τηρήθη και τί θα γίνω που είμαι μωρομένα και πρέπει ούλη τη μέρα νάμαι στο ποδάρι για τη λατρά του σπιτιού! Ά! θα τη τα πώ άπ' την καλή.

—Μην πιαστής μαζί της, το καλό που σου θέλω, Ζαμφώ μου, γιατί εινε μο'πανε μια γλωσσού, που δεν έχει ταίρι. Σουρουνοί τηνή κανανε από τη Νέα Σμύρνη και μās κουβαλήθηκε στον Ποδονίφτη για να μās κάψη.

Η Ζαμφώ σκέφθηκε λίγο κι' ύστερα είπε:

—Καλά, θα δής. Δε θα τη το χαριτώσω έγώ, να μ' έχει άγρυπνη με τα ζωντανά της ή άγριοραδίκια. Είμαι καλή να τη δγάλω το μαλλί της τρίχα, τρίχα.

Το βράδυ τα έζησε στον άντρα της.

—Θά συνθίσωμε, είπε ό καμμένος. Ζαμφώ μου, τώρα ούλος ό ντουινιάς γέμισε το

την δεσποινίδα Μαρι Ντυράν, την άνεψιά της.

»Η κάρτα συνωδεύονταν από ένα συγκινητικό δώρο: Αυτήν έδω τη μικρή κασσετίνα που θλέπετε. Είναι από κοινό μέταλλο, μα είναι ένα άριστούργημα ύπομονης, δουλεμένο στο χέρι, που θα χρειάστηκε πολλούς μήνες για να γίνη».

—Μπορώ να τ' άνοιξω; ερώτησε ξαφνικά ό κόμης Ουαλλίς.

—Άν έχετε την περιέργεια...

Ο πρεσβευτής, κάνοντας χρήσιν της άδειας, το άνοιξε και είδε στο βάθος του κιβωτίου τα γράμματά του, όλα του τα γράμματα που του είχε άπαγορεύσει να τα γράψη ό μεγάλος του έρως προς την πριγκίπισσα.

Η Λιούμπα Στανίν, χαμογελώντας, του έτεινε το χέρι της. Ο κόμης Ουαλλίς έφερε σ' αυτό τα χείλη του, ένφ ένα έλαφρό ρίγος διέτρεχε όλο το κορμί του.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΛΜΟΝ

σπίτι του ζωντανά. Δωσανε άδεια γλέπεις. Η Ζαμφώ όμως δεν τώβαλε κάτω. Και την άλλη νύχτα δεν μπόρεσε να κλείση μάτι άπ' τις φωνές του γουρουνού και του πετεινού.

Η άπελπισία την έκανε να φρενιάση. Ήταν έτοιμη να τα πη, όταν είδε να φεύγουν από το σπίτι ή Μανωλαίνα με τη νύφη της, για να πάνε στη Νέα Σμύρνη.

Την ώρα που κλειδώνανε την πόρτα, ή Μανωλαίνα είπε:

—Ζαμφώ μου, πάω κομμάτι να πάρω τόν άγέρα μου σήμερα. Από δώ ή νύφη μου με πείει στη μητέρα της να τη δούμε πουνάι άνημπορη. Έχε το νου σου να μη μās γυρέψη κανείς.

—Στο καλό. Έννοια σου, κοκώνα σου. Θάχω το νου μου.

Άφου φύγανε, ή Ζαμφώ έβαλε μια σκάλα και κατέβηκε από τόν μαντρότοχο στο πλανόδιον περιβολάκι, άνοιξε το κοττέσι, το άλλο που είχαν τα δυο γουρούνια και μ' ένα ξύλο άνοιξε και το κλουβί τών περιστεριών, ύστερα τάδιωσε όλα και άνοιξε ένα μικρό πορτί του κήπου και τα έβγαλε στο δρόμο. Άφου έτελείωσε τη δουλειά της, άνέβηκε πάλι τόν τοίχο και πήγε σπίτι της.

Τα παιδιά στο δρόμο χαλούσαν τόν κόσμο κυνηγώντας τα γουρουνοπούλα και τις κόττες, τα περισσότερά πέτασαν έδω κι' έκει.

—Έτσι θάχω την ήσυχία μου, είπε ή Ζαμφώ από μέσα της.

Μόλις βράδυσε, έφάνηκαν οι δυο γειτόνισες:

—Καλή σπέρα, Ζαμφώ μου;

—Καλή σπέρα σας. Πώς ήπεράστε, κόνα Μανωλαίνα;

—Όρα! Ήσυχια και καλά. Μās γύρεψε κανείς;

—Όχι, κανείς. Έγώ δά ήλειπα κιόλας, είπε ή Ζαμφώ με τρόπο.

Σε λίγο, άκουσε ένα μονοφώνι στο πλανόδιον σπίτι μεγάλο. Άνακάλυψαν το χαμό τών πουλερικών και τών ζωντανών και δγχαναν στην πόρτα.

—Μας ήκλέψανε! μέρα-μεσημέρι!, φώναζε ή Μανωλαίνα.

—Πάνε οι όρνιθες, πάνε τα περιστέρια, πάνε τα γουρουνακια! Ξεφώνιζε ή νύφη της. Ίσα-λά να τα φάνε στο κρεβάτι!

Μαζεύτηκαν οι γειτόνισες, τρέσανε να συνενφέρουν τη Μανωλαίνα που τηνή πιάσανε τα νύρα της και να πούνε λόγια παρηγορίας.

Η Ζαμφώ ούτε ξεμύτισε.

—Καλέ, ποιός να μου το κάνει αυτό; Και τόχω και γρουσουζιά! Έλεγε ή Μανωλαίνα.

Μια άπ' όλες βρήκε ένα πλεχτό σαλάκι κόκκινο κοντά στο κοττέσι.

—Δεν εινε δικό μας, είπε ή Φωτεινή ή νύφη της Μανωλαίνας. Μητέρα, δικό σου είν' αυτό.

Η Μανωλαίνα το κύτταξε.

—Όχι, όχι.

Η Στάσα όμως του Μπαρδάκα το γνώρισε:

—Εινε της Ζαμφώς, είπε. Θα το τηρε ό άγέρας και τάρριξε από το ντουάρι.

Η Μανωλαίνα δεν γελάστηκε. Άνοιξε τα μάτια της τέσσερα:

—Ηθό! Έχει γούστο να κατέβηκε αυτή από το ντουβάρκι, είπε.

Μια γειτόνισσα άλλη διηγήθηκε πώς είδε τα παιδιά να κυνηγούνε τα ζωντανά στο δρόμο.

—Που να ξέρω πώς εινε δικά σας, να τα συμματίζω.

—Μορή, δεν ήντράπηκες να πές να μ' άνοιξης το κουμπί και να μου ξεπορτίσης τα ζωντανά; φώναξε.

Η Ζαμφώ βγήκε στην πόρτα σάν άθώα Μαγδαληνή.

—Ηλωάθηκες, Μανωλαίνα; είπε. Άν

σου στρίψανε, να σε δάλωμε στα σπιτάκια. Τί θα τα κάνω έγώ τα γουρούνια σας και τσοί πετεινοί σας; Τσίρκουλο θα κάνω, μωρή, το σπίτι μου, για το ζωολογικό του Παγκρατίου; Νά! φωτιά να σας κάψη! Κι' άνοιξε τις παλάμες της σάν σημαδι της άθωότητάς της.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Έβραϊκές Ιστορίες ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Μέσα στο σιδηρόδρομο Άθηνών—Θεσσαλονίκης, ό κοντρολέρ έξελέγχει τα εισιτήρια τών έπιβατών.

—Ο Χαίμ δεν έχει εισιτήριο.

—Άκουσε να σε μωό, τελεμπεή, λέει. Μά τη Φεό σό λέω ντέν έκω παράντες πιά. Γιαντρεώ το κόρη μου το Σαρλόττα και το ντινω όλα το προίκας. Άσε να πάω χωρίς εισιτήριο στο γάμο, και άμα τα έρτης στο Σαλονικά, τα σε κεράσω ρετσέλι.

Ο κοντρολέρ γέλασε και ρώτησε έναν άλλον παρακει, τόν Μποχώρ.

—Το δικό σας εισιτήριο, παρακαλώ.

—Νά σε πώ, μουσιού, είπε ό Μποχώρ, έγκώ είμαι καλεσμένος στη γάμο τη Σαρλόττας από το Χαίμ. Έκείνος με κάλεσε, μά τη Φεό, εκείνος τα πλερώση τη τικί μου εισιτήριο! Έτσι ντέν εινε;!

Τα δάσανα του Καραμπέτ ΤΟΣΚΑ

Σουρπουίτσα τράδھے καρντιά του να πααίνη τέατρο.

—Άμάν, Καραμπέτ, Τέατρο Όλμπια τα πάμε, μαλλιόντραμα τέλω να ντώ, τζάνεμ.

—Μαλλιόντραμα τές, μαλλιόντραμα τα ντής!

Μπιλέτο ήραμε, άπάνα άψηλα-άψηλα άνωβάσα με, κόσμος, ντουινιά πολύ εκεί κατισμένο εινε. Φυστίκια άράπικα, καθουρμή ισπόροι άγοράσαιμε, πασσάτέμπο, καιρός τερνάει.

—Το ήπράμα τα παίξουνε; άρώτησε.

—Τόσκα, Τόσκα τα παίξουνε, ένα άντροπος είπε.

Το ίσκηνη άνοιμένος γίνεται, ήκκλησά φαίνεται, ήπράμα άρκισε. Σουρπουίτσα πολύ λυπημένος καρντιά του γίνεται.

—Άμάν, Καραμπέτ, Τόσκα το κλαμένος τα ίνωμε.

—Φάε φυστίκι, φάε ισπόρια, φάε πάσα τέμπο, παρηγορημένος τα ίνεσαι.

—Άμα τενός τραούντια άρκισε, στο χάψη μέσα:

Πατάινω άπολπισμένος... Και τώρα τέλω πολύ τα ζήσω!

Μπάμ, μπούμ, πιστολιά πέφτει, Μάριος Ισκοτωμένος γίνεται, Τόσκα φωνές βάσει, Σουρπουίτσα ξερός πέφτει άπάνω σ' ένα χοντρός άνθρωπος!

Τέατρο άνω-κάτω γένηκε, Σουρπουίτσα λιγοθυμασμένο στο καφενέ κατέβάσανε, ντέκα ντραμέσ άθέρια ήπλέρωσα.

—Άλλο φορά Σουρπουίτσα, Τόσκα-μύσκα ντέν έκει. Μαλλιόντραμας λυπητέρος ίνε.

—Άλλέκτρα τα πααίνωμε Κοποπούλη τα δα πουμε, να κήνης κέφι, τζάνεμ.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

33ον

Τέσσερες απ' αυτούς πήδησαν επάνω και ώρμησαν πίσω από τον Γκαρνιέ ενώ ο άλλος έτρεχε ν' αναφέρει τα συμβάντα στον άρχηγό της Δημοσίας Ασφαλείας, που εκείνη τη στιγμή πλανιόταν μέσα στον κήπο αναζητώντας τον μυστηριώδες εξαφανισθέντα άρχισμμορίτη.

—Κύριε άρχηγέ, του είπε, ο Γκαρνιέ επέδησε μέσα στο αυτοκίνητό μας και έφυγε. Τέσσερες χωροφύλακες τον κατανέωκουν με το άλλο. Τι θα κάμουμε έμεις;

—Ο Γκουίσαρ έμεινε σαν κεραυνόπληκτος, αδυνατώντας να πιστέψη πως ο άρχισμμορίτης βρισκόταν στον δρόμο τότε που αυτός τον κατεδίωκε μέσα στον κήπο.

—Τόν είδατε έσεις τον Γκαρνιέ; ρώτησε τον χωροφύλακα.

—Όχι, βέβαια.

—Αλλά τότε, πως το λές αυτό;

—Ποιός άλλος θα μ'ς άρπαξε το αυτοκίνητο; Ποιός άλλος έκτός απ' αυτόν;

—Απ' αυτό, λοιπόν, υποθέσατε ότι ήταν ο Γκαρνιέ;

—Μάλιστα, κύριε άρχηγέ...

—Κι' άφίσητε άφροσύνητο το σπίτι για να τον κυνηγήσετε;

—Τί έπρεπε να κάμουμε;

—Ο Γκουίσαρ που δεν πίστευε ότι εκείνος που άρπαξε το αυτοκίνητο ήταν ο Γκαρνιέ, αλλά μάλλον κάποιος συμμορίτης του για να διευκολύνει την φυγή του άρχηγού του, φοβήθηκε μήπως ή άναχώρησης άκριβώς των χωροφύλακων, γινόταν άφορη δισφρηγής του ληστήρχου.

—Όπωςδήποτε όμως, άφου εκείνοι κατεδίωκαν ήδη τον άσπαγα του αυτοκινήτου, δεν υπήρχε λόγος να κάμει κι' αυτός το ίδιο, δεδομένου μάλιστα ότι έξακολούθουσε να πιστεύει ότι ο άρχισμμορίτης βρισκόταν ακόμη μέσα στο σπίτι ή στον κήπο του.

Και έξακολούθησε με περισσότερη ώρα προσοχή την λεπτομερή έρευνά του μέσα στον κήπο, που δυστυχώς όμως γι' αυτόν δεν απέφερε το άποτέλεσμα που θεωρούσε βέβαιο. Ο Γκαρνιέ δεν ήταν εκεί.

—Φαίνεται, διελογίσθη άπογοητευμένος ο άρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας, ότι πράγματι έφυγε με το αυτοκίνητο.

—Ας περιμένω λοιπόν την επιστροφή εκείνων, που έτρεξαν να τον καταδιώξουν με το άλλο και, ίσως, έκαμε, χωρίς να το πιστεύει, μπορεί να φέρουν και τον άρχισμμορίτη μαζί τους...

ΕΙΝΑΙ ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΙ

—Επέστρεψε στο άρχηγείο του κι' ενώ τηλεφωνικώς έ πληροφορείτο τα της διαφυγής του Μπονώ από το σπίτι του εξαγγελέως Ριχάρδου ντε Βιλ, περίμενε την επιστροφή των εις καταδίωξιν του Γκαρνιέ όργάνων του, που παρουσιάσθηκαν στο γραφείο του λίγο πριν από τα μεσάνυχτα.

—Λοιπόν; τους ρώτησε ο Γκουίσαρ, με ύφος άπότομο καθώς τους είδε συνε-

σταλμένους.

—Δεν κατωρθώσαμε να τον βρούμε, κύριε άρχηγέ.

—Τόν κατεδιώξατε;

—Μάλιστα!

—Ως πού;

—Έως την Μονμάρτη.

—Και γιατί διακόψατε την καταδίωξη μετά;

—Δεν την διακόψαμε έκουσίως, κύριε άρχηγέ.

—Αλλά;

—Χάσαμε τα ίχνη του.

—Μά πως είναι δυνατόν; ρώτησε καταθυσμένος τώρα ο άρχηγός της Ασφαλείας. Άφου τον κατεδιώκατε με αυτοκίνητο, κι' άφου δεν άπείχατε πολύ από αυτόν, πως κατωρθώσατε να χάσετε ένα δολόκληρο αυτοκίνητο;

—Δεν έχασαμε το αυτοκίνητο, κύριε άρχηγέ...

—Αλλά;

—Τόν Γκαρνιέ μόνο...

—Τό βρήκατε λοιπόν το αυτοκίνητο;

—Μάλιστα.

—Πού;

—Τό βρήκαμε έγκαταλειμμένο σ' ένα στενό δρομάκι της Μονμάρτης. Έρευνήσαμε παντού, καλέσαμε σ' ένίσχυσι μας και τους χωροφύλακες του πλησιέστερου άστυνομικού τμήματος, αλλά δεν κατωρθώσαμε να τον βρούμε...

Ο Γκουίσαρ έήτησε μερικές σχετικές πληροφορίες ακόμα από τους χωροφύλακες και μετά τους απέπεμψε.

Σε λίγο τον έπισκέφθη ο άστυνόμος του 8ου τμήματος, τον όποιον είχε διατάξει τηλεφωνικώς να παρουσιασθή και του άνέφερε, λεπτομερέστερα τώρα, και την δική του άποτυχία ως προς την σύλληψη του Μπονώ.

—Είπατε ασύλληπτοι! ψιθύρισε ο άρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας καθώς ριχνόταν βαρύν επάνω στην πολυθρόνα του, όταν άπέπεμψε τον άστυνόμο. Δεν θ' άπαλλαγούμε λοιπόν ποτέ από τους δαίμονες αυτούς;

—Εμεινε σκεπτικός άρκετή ώρα και μετά πήρε νευρικά την πένα του και, κάτω από την ταραχή που βρισκόταν, έγραψε διαστικά επάνω σ' ένα χαρτί τηλεγραφημάτων:

«Υπαρχηγόν Δημοσίας Ασφαλείας, Μαρινώ.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

Ζοιανβίλ.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

«Γκαρνιέ και Μπονώ εύρίσκονται ένταύθα. Στόπ. Πρώτον κατεδίωξα αυτοπροσώπως άνατυχώς Στόπ. Δεύτερος περικυλιώθης οικίαν ντε Βιλ, έξηφανόθη. Στόπ. Έπιτρέψατε άμύσας.

εμφανίσεως των ληστήρχων στην πρωτεύουσα, πράγμα που έκαμε την κοινή γνώμη ν' άρχισή πάλι ν' άνησυχή.

Ψιθυροί άποδοκιμασίας άκούονταν από παντού ενώ οι δημοσιογραφικές επιθέσεις κατά των όργάνων της Δημοσίας Ασφαλείας κατεργάζονταν το κύρος της άστυνομίας.

«Ο Γκαρνιέ! Ο Μπονώ!»

Ήταν τα όνόματα που διεστανέρωνταν στις συζητήσεις των Παρισινών.

«Ο Γκουίσαρ και ο Μαρινώ!»

Ήταν οι άνθρωποι έναντίον των οποίων έστρεφόταν ή μήνις όλων, γιατί άπεδείχθησαν άνικανοί να συλλάβουν διό ληστήρχους, παρ' όλα τα μέσα που διέθεταν, και γιατί έσθασαν μέχρι σημείου να βεβαιούν ότι οι ληστήρχοι βρίσκονταν προς τα έλβετικά σύνορα και ότι έπέκειτο ή σύλληψίς τους την στιγμή που αυτοί βρίσκονταν και δρούσαν στο Παρίσι...

—Η σύλληψις των ληστήρχων, είπα κάποια στιγμή ο Μαρινώ στον Γκουίσαρ, καθώς συζητούσαν τις γνώμες αυτές, είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου για μένα, κύριε άρχηγέ! Θα τους σκοτώσω ή θα σκοτωθώ...

Να φανταζόταν τάχα, ο φιλότιμος και τόσο δραστήριος υπαρχηγός της Ασφαλείας, ότι αυτό που έλεγε τη στιγμή αυτή, θα πραγματοποιόταν σε λιγώτερο από είκοσιτέσσερις ώρες;

ΡΕΜΩ, Ο ΣΩΤΗΡΑΣ

—Λοιπόν; Τι έκαμε, τί άνεκάλυψε έσύ, Μπονώ;

Ο Γκαρνιέ, άφου ως το βράδυ της έπομένης έμεινε κρυμμένος στη Μονμάρτη, σ' ένα δωμάτιο της άδελφής του Ρεμώ, στο όποιον τον ώδήγησε ο ίδιος ο πιστός υπηρέτης του Ζακ Ντενέ που τυχαίως συνήντησε στον δρόμο του όταν έγκατέλειψε το αυτοκίνητο της άστυνομίας, επέστρεψε στον όδον 'Ιμπρί και κατευθύνθη στο σπίτι της Κλοτίλδης, όπου άνήσυχος τον περίμενε ο έραστής της Μπονώ.

—Ωδηγήθη στο δωμάτιο του συναδέλφου του, και άφου με λίγα λόγια του έξηγήσε την περιπέτειά του με την άστυνομία, τον ρώτησε να μάθει, τί είχε κάμει εκείνος.

—Έκλεψα ένα γράμμα, άπήντησε εκείνος, που αν ο άνθρωπός σου είναι ο Ζακ Ντενέ, θα μ'ς δώση τα μέσα για να επιτύχωμε μια πολύ άγρια και σκληρή έκδίκησι. Αλλά, για πές μου πρώτα, τί άνεκάλυψε έσύ;

Ο Γκαρνιέ τούδριξε μια ματιά και μετά άπάντησε ξηρά:

—Τίποτε!

—Πώς τίποτε; ρώτησε έκπληκτος ο Μπονώ, και τί έκαμε τους ώρες μέσα στον κήπο, όπως μούπες;

Ο Γκαρνιέ, κυττάζοντας πάντα κατάματα τον σύντροφό του, του άφηγήθη όσα είχε άκούσει, από την κομήσσα Βιρτώφ, σχετικά με την φωτογραφία που, ενώ κατώρθωσε να την άρπάξει, την έχασε κάποια στιγμή που καταδιώκονταν.

—Κι' έτσι, κατέληξε ο Γκαρνιέ, δεν μπόρεσα να βεβαιωθώ, τουλάχιστον από την φωτογραφία, αν εκείνος που άναγνώ ή Λίξια, είναι ή όχι ο Ζακ Ντενέ. Μούπεσε κάπου ή φωτογραφία χωρίς να προλάβω να την ιδώ...

—Και όμως έχω είμαι βέβαιος, άπήντησε ο Μπονώ κάπως στενοχωρημένος, πως αυτός που άπασχολεί την σκέψι και την καρδιά της φίλης σου είναι ο Ντενέ και πως ή φωτογραφία που έχασες ήταν δική του...

—Όχι όμως κι' έχω. Μπονώ, άπήντησε σοβαρά ο Γκαρνιέ.

«Ο Μπονώ τον έκύταξε σαν ναθελε να μαντέψει τη σκέψι του.

—Έχεις λόγους, Γκαρνιέ, τον ρώτησε, να μην πιστεύεις στη δική μου διαβεβαίωσι;

—Όχι βέβαια, αλλά έχω μεγάλη πεποίθησι στα λόγια κάποιου παλιού μου φίλου, του Ρεμώ, που για δεύτερη φορά χθές βράδυ μούσωσε τη ζωή...

Και καθώς ο σύντροφός του τον έκύταξε μ' άνοιχτό το στόμα:

—Ναί, Μπονώ, πρόσθεσε ο Γκαρνιέ, ο Ρεμώ αυτός, που είναι υπηρέτης του Ζακ Ντενέ και χάριν του όποιου ρησινιδύνευσα τόσες φορές για να σώσω τον κύριό του, μ' έπεισε πως ο άραβωνιστικός της Ματθίλδης είναι πιστός στη μνηστή του και μου άπέκλεισε κατά τον κατηγορηματικότερο τρόπο την δυνατότητα ότι ο Ζακ Ντενέ μπορούσε ποτέ να ήταν έραστής της κομήσσης.

—Και πού τον είδες τον Ρεμώ αυτόν; ρώτησε άνήσυχος κάπως ο Μπονώ.

—Αυτός μ' έκρυψε χθές βράδυ σ' ένα δωμάτιο της άδελφής του και έξφυγα από τους άστυνομικούς. Μ' έπεισε δέ τόσο πολύ που και την φωτογραφία ακόμα αν έβλεπα, και ήταν του Ντενέ, πάλι δεν θα πίστευα πως είναι πραγματικά έραστής της κομήσσης...

—Χά, χά! γέλασε βεδισμένα ο Μπονώ. Είναι τάχα ο Ρεμώ που σ' έκαμε να μού λες όλα αυτά, ή μήπως ή θετική ήγκολία και τα άλλα της κομήσσης Βιρτώφ σ' έτύφλωσαν τόσο;

Ο Γκαρνιέ, άντι ν' άπαντήση στα έρωσινικά αυτά λόγια του συντρόφου του, του είπε ξαφνικά:

—Εσύ όμως, Μπονώ, γιατί έπιμένεις τόσο πολύ και με τόση βεβαιότητα, ότι ο Ζακ Ντενέ είναι ο άντεραστής μου;

—Σού είπα! Άκουσα την κομήσσα Βιρτώφ, να προφέρει τ' όνομά του.

—Και γι' αυτό και μόνο, ρώτησε ο Γκαρνιέ, τονίζοντας τα λόγια του, θέλεις να με κάμεις να τον έκδικηθώ άγρια;

—Μά... κομπάσε ο Μπονώ, νόμισα, Γκαρνιέ, πως δεν πρέπει να υπάρχει άνθρωπος που να τολμά να σου άρπάσει την άγάπη σου...

—Σ' εύχαριστώ, Μπονώ, έκαμε έρωσινικά ο Γκαρνιέ, κι' αλλάζοντας άμέσως θέμα:

—Δεν μού είπες ακόμα, πρόσθεσε, τί σκέπτεσαι να κάμεις το γράμμα αυτό που έκλεψες, και πού, έκτός του ψι εκθέτει τόσο πολύ την Ματθίλδη ντε Βιλ, όπως μού είπες, την άποξενώνει συγχρόνως και από τα είκοσι εκατομμύρια του πατέρα της;

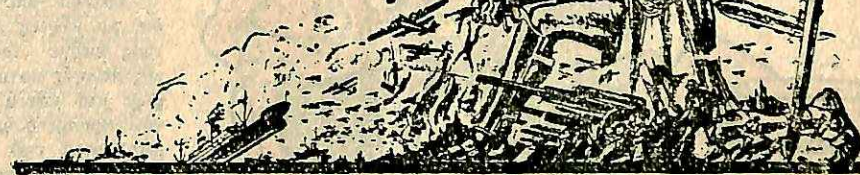
—Νά, αν δημοσιεύαμε το γράμμα αυτό, Γκαρνιέ, είπα κάπως ταραγμένος ο Μπονώ, ή Ματθίλδη και ο Ζακ Ντενέ... αλλά βέβαια, μαζί και οι δυο θα σκεφθούμε τί θα κάναμε...

—Μπορώ να το δώ, Μπονώ; ρώτησε ο Γκαρνιέ, κυττάζοντας κατάματα τον σύντροφό του.

—Αν την έρώτησι αυτή την έκαμε ο Γκαρνιέ εύθις ως συνήντησε τον σύντροφό του και του μίλησε για το γράμμα που έκλεψε, ο Μπονώ δεν θάχε καμιά αντίληψη να του το έδιδε άμέσως. Τώρα όμως, ύστερα από την συζήτησι που έκαναν γύρω από τον Ρεμώ και τον πιθανό έρωσμό της κομήσσης Βιρτώφ, ο Μπονώ δίστασε κάπως να ίκανοποιήσει την έπιθυμία του συντρόφου του. Έκαμε πως έψαχνε στις τσέπες του να το βρει, ενώ πραγματικά σκεπτόταν, και σαν να πήρε τέλος την άπόφασί του, κι' άφου ψάχοντας δέθηκε βεβαιώθηκε ότι είχε το πιστόλι του στην τσέπη του παντελονιού του, έβγαλε το γράμμα, το ξεδίπλωσε και τώδωσε στον σύντροφό του.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΆΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

ΟΣΑ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΤΑ «ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ»

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΕΙΕΣ

Ο πόλεμος επανέφερε σε εύρειαν κλίμακα την μόδα της πίπας! Στο μέτωπο, οι στρατιώτες καπνίζουν, σχεδόν όλοι, πίπα! Το περίεργο —γράφουν οι γαλλικές έφημερίδες— είναι ότι ή συνήθεια του καπνίσματος τόσο των πούρων, όσο και των τσιγάρων, εισήχθησαν στη Γαλλία την έπαυριον του πολέμου. Έτσι οι Γάλλοι άρχισαν να καπνίζουν πούρα μετά την έκστρατεία του Μ. Ναπολέοντος στην 'Ισπανία και τσιγάρα μετά τον Κριμαϊκό πόλεμο.

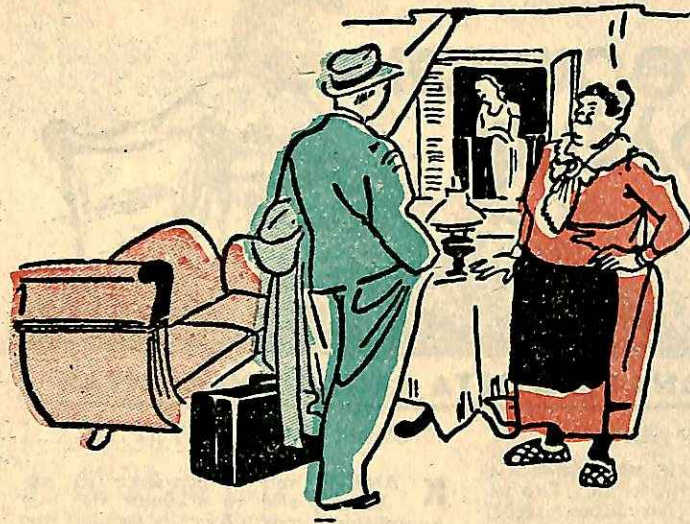
ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΕΣ

Η τέχνη του «καμουφλαρίσματος» παίξει σπουδαίον ρόλο στον σύγχρονο πόλεμο. Οι ειδικότεροι για το καμουφλάρισμα είναι οι ζωγράφοι. Έτσι, στη Γαλλία έχει ιδρυθή ειδικό γραφείον συγκεντρώσεως των ατήσεων ζωγράφων —μεταξύ των όποιων άρκετοί γνωστοί— που θέλουν να χρησιμοποιηθούν στον τομέα αυτόν. Θα προτιμώνται δέ οι σκηνογράφοι των θεάτρων και των κινηματογραφικών στούντιο, που είναι ειδικότεροι στην τέχνη του καμουφλάζ.

ΠΟΛΕΜΟΣ... «ΔΩΜΑΤΙΟΥ»

Ο Ι συνδρομητής του ραδιοφωνικού σταθμού της Άγγλίας θα έχουν προσεχώς τον πόλεμο... σπίτια τους! Γίνεται σκέψις να παίρνονται με δίσκου οι κρότοι των μαχών, οι δέ δίσκοι αυτοί να μεταφέρονται στο ραδιοφωνικό στούντιο. Έτσι οι συνδρομητές θα έχουν άμέσως έντυπώσεις

Ο ΕΡΩΣ στο παράθυρο

Χαριτωμένο διηγηματάκι του 'Ιταλού συγγραφέως ΟΥΓΚΟ ΚΙΑΡΕΛΛΙ

—Τριακόσια φράγκα τὸ μήνα; Σάν πολλά είναι, κυρά μου, γι' αὐτὸ τὸ δωμάτιο πὺν δὲν είναι καὶ τόσο καλὰ ἐπιπλωμένο, μ' ἓνα παράθυρο τόσο μικρὸ, πὺν βλέπει σ' ἓναν στενὸ δρομάκο, χωρὶς ἥλιο...

—Κυρίε μου, ἐμεῖς τόσο τὸ νοικιάζουμε. Γιά ἓναν φοιτητὴ σάν κι' ἐσὰς πὺν δὲν ἔχει πολλὰ πράγματα μαζί του, δὲν χρειάζεται πὺν μεγάλο. Ἐδῶ θὰ ἔχετε ὅλη τὴν ἀνάοί σας. Τὸ σπίτι είναι ἡσυχ, καθαρό... Κανείς δὲν θὰ σὰς ἐνοχλῇ ὅταν θὰ μελετᾶτε. Ὅσο γιά τὸ δρόμο, ἔκανε ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἀνοίγοντας τὸ παράθυρο μὲ πάταγο, ποιὸς σὰς εἶπε ὅτι δὲν ἔχει ἥλιο; Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε...

Ὁ ὑποψήφιος νοικάρης ἐπλησίασε στὸ παράθυρο καὶ τὸ πρῶτο πράγμα πὺν εἶδε ἦταν μιὰ ὁμορφὴ νέα πὺν στεκόταν σ' ἓνα παράθυρο τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ. Ὁ νέος ἐξέχασε τότε ἀμέσως τὸν ἥλιο, τὸ δωμάτιο καὶ τὸ νοικί, πὺν τοῦ εἶχε φανῇ ὑπερβολικὸ. Τὸ μόνον πὺν τὸν ἐνδιέφερε ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἦταν τὸ ἀντικρυνὸ κορίτσι, πὺν ἔχαμογέλασε μόλις τὸν εἶδε. Τότε αὐτὸς τὴν ἐχαιρέτησε μ' ἓνα νεῦμα κι' ἐκεῖνη δὲν ἐδυσκολεύτηκε καθόλου νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

—Ἐπειτα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ἦταν δυνατόν νὰ συζητήσῃ περισσότερο γιά τὸ νοικί ἢ γιά τίς ἐλλείψεις τοῦ δωματίου; Ἐθγαλε τὸ πορτοφόλι του, κι' ἔδωσε τὸ πρῶτο νοικί στὴ σπιτονοικοκυρὰ, λέγοντας: —Καλὰ, θὰ μείνω. Ὅριστε τὸ νοικί.

Ὅταν, ὅστερα ἀπὸ λίγες ὥρες, ἐγκατεστάθηκε στὴ νέα του κατοικία, ὁ Τζιτζὶ ἀναήτησε μὲ τὸ βλέμμα τὴν ἀντικρυνὴ νέα. Ἦταν ἐκεῖ, στὸ παράθυρο. Ἐνα χαμόγελο ἐκ

μέρους του κι' ἄλλο ἓνα στὰ δροσερὰ τῆς χεῖλης ἔκαμαν τὴν ἀρχὴ νέων συνεννοήσεων. Ἐπειτα μιὰ «καλὴ μέρα», στὴν ὁποία ἐκεῖνη ἀπήντησε μὲ ἓνα «καλημέρα σας».

Τὴ δεύτερη μέρα, οἱ δυὸ νέοι συναντήθηκαν στὸ δρόμο, κατὰ τὸ ἀπογευματινὸ. Τὸ θράδυ ἐπέστρεψαν μαζί, ἀγκαζέ. Τὴν τρίτη μέρα ἡ νέα τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴν συνοδεύσῃ στὸν κινηματογράφον καὶ τὴν τετάρτη τοῦ ἔδωσε τὸ πρῶτο φιλί.

Τὴν πέμπτην ἡμέρα ἤθελε μὲ καθυστέρησι στὸ ραντεβού καὶ πολλὴ ταραχὴ μὲν.

—Ἀκουσε, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε. Συνέβη κάτι τὸ πὺν σοδαρό! Ὁ πατέρας μου ἀνακάληψε τίς σχέσεις μας. Εἶναι ἔξω φρενῶν καὶ ἤθελε νὰ μὲ χτυπήσῃ. Ἐγὼ λοιπὸν τώσασα...

—Ὁ νέος τᾶχασε.

—Μὴν κάνης ἔτσι, τῆς εἶπε. Θάρθῃ νὰ μιλήσω στὸν πατέρα σου, κι' ἐλπίζω...

—Ὅχι, ἀγαπημένε μου! Πρὸς Θεοῦ!... Δὲν τὸν γνωρίζεις τὸν πατέρα μου; εἶναι τρομερός! Ἐνας ἄντρας ὡς ἐκεῖ πάνω! Μεθαίει σχεδὸν κάθε μέρα καὶ μὲ χτυπάει. Ἀχ, Θεέ μου, πὺν ντρέπομαι...

—Ὅστε, λοιπὸν, πρέπει νὰ χωρίσωμε;

—Ἀδύνατον! ἔκαμε ἡ νέα. Σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ, πὺν δὲν μπορῶ οὔτε νὰ τὸ σκεφθῶ τέτοιο πράγμα. Πρέπει μόνον νὰ τοῦ διαλύσωμε κάθε ὑπόψια.

—Πὺν θὰ τὸ καταφέρωμε; —Ν' ἀλλάξης ἀμέσως σπῖτι. Ἄν μ' ἀγαπᾶς καὶ θέλεις νὰ μὲ σώσης, πρέπει νὰ φύγης ἀμέσως ἀπ' ἐκεῖ πὺν μένει. Θὰ βλεπώμαστε κάθε μέρα καὶ θαύμασε εὐτυχισμένοι. Πρὸς Θεοῦ, ὅμως, μὴν ἔρθης ποτὲ νὰ μὲ ζητήσης!...

—Ἄν εἶναι μόνον αὐτὸ, αὐριο κιόλας ἀλλάζω σπῖτι.

Καὶ αὐτὸ ἔκαμε. Τὴν ἄλλη μέρα, μετέφερε ἄλλου τίς βαλίτσες του. Μετὰ, ἐπῆγε στὸ ραντεβού.

Ἐπερίμενε μιὰν ὥρα, ἀλλὰ ἐκεῖνη δὲν ἐφάνηκε. Τὴν ἄλλη μέρα τὰ ἴδια καὶ τὴν παράλλη ἐπίσης. Δὲν τὴν ξαναεἶδε.

Ἐστερα ἀπὸ μιὰν ἐβδομάδα, μὲ μύριες προφυλάξεις, ὁ νέος ἐπῆγε ὡς τὸν δρομάκο τῆς παλιᾶς κατοικίας του. Ἐρριξε μιὰ ματιὰ στὸ παράθυρο τοῦ πρὶν δωματίου του καὶ μιὰ ματιὰ στὸ δικό της, καὶ τὴν εἶδε πὺν χαμογελοῦσε στὸν νέο νοικάρη τοῦ ἐπιπλωμένου δωματίου.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐπῆγε πάλι. Ἐπερίμενε κάμποσιν ὥρα καὶ εἶδε τὸν νέο νοικάρη πὺν ἐπῆγε στρεφε στὸ σπῖτι. Ἀπὸ τὴν ὄψι του φαινόταν πολλὴ ταραχὴ μὲν.

—Μεσυγχωρήτε, τοῦ εἶπε ἀφροῦ τὸν ἐσταμάτησε. Αὐτὴ ἡ νέα ἐκεῖ, ἀντίκρυ, σὰς εἶπε ν' ἀλλάξετε σπῖτι;

—Καί... πὺν τὸ ξέρετε;

—Σὰς περιμένω τρεῖς ὥρες ἔδω, καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἔμαθα ἀπὸ τοὺς γείτονες πολλὰ πράγματα. Αὐτὴ ἡ νέα εἶναι ἀνηψιὰ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς καὶ ἡ ἱστορία τοῦ φοβεροῦ πατέρα συνεχίζεται ἓναν χρόνον τώρα. Ἐτσι, κάθε ἐβδομάδα περὶπου, ἡ σπιτονοικοκυρὰ εἰσπράττει ἓνα τρακοςάρι ἀπὸ κάθε νέο νοικάρη!

ΟΥΓΚΟ ΚΙΑΡΕΛΛΙ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

στις 4 ἡλικίες της

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελ. 7)
Κανείς ἐκδηλώσεις συμπαι-
ας ἀπὸ πρόσωπα πὺν τὸν ἐν-
διαφέρουν.

Ἡ γυναῖκα τῶν 35 ἐτῶν:
«Ἐνα κρυολόγημα ἔχει τὴν ἀξία του κατὰ τὸ ὅτι μπορεῖ μιὰ γυναῖκα ἐλεύθερα νὰ καλέσῃ στὸ κρεβάτι της τὸν γιατρόν. (Ὁ γιατρός τὴν ἐνδιαφέρει αὐτῇ!).»

Ἡ γυναῖκα τῶν 50 ἐτῶν:
«Ἐνα κρυολόγημα ἔχει τὴν ἀξία του κατὰ τὸ ὅτι... ἐπακο-
λουθεῖ μιὰ ντουζίνα νέες ρε-
τσέτες».

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΟΓΔΟΗ: Τὸ
ζήτημα τῆς γυναικείας ἐργα-
σίας: Ἡ νέα τῶν 17 ἐτῶν λέ-
ει: «Εἶναι ὡ ρ α ῖ ο νὰ ἐρ-
γάζεται μόνη της μιὰ γυναῖκα
καὶ νὰ ζῇ».

Ἡ γυναῖκα τῶν 25 ἐτῶν:
«Εἶναι ὡραῖο νὰ ἐργάζεται καὶ ἡ γυναῖκα καὶ ὁ σύζυγος».

Ἡ γυναῖκα τῶν 35 ἐτῶν:
«Εἶναι ὡραῖο νὰ ἐργάζεται μόνον ὁ σύζυγος».

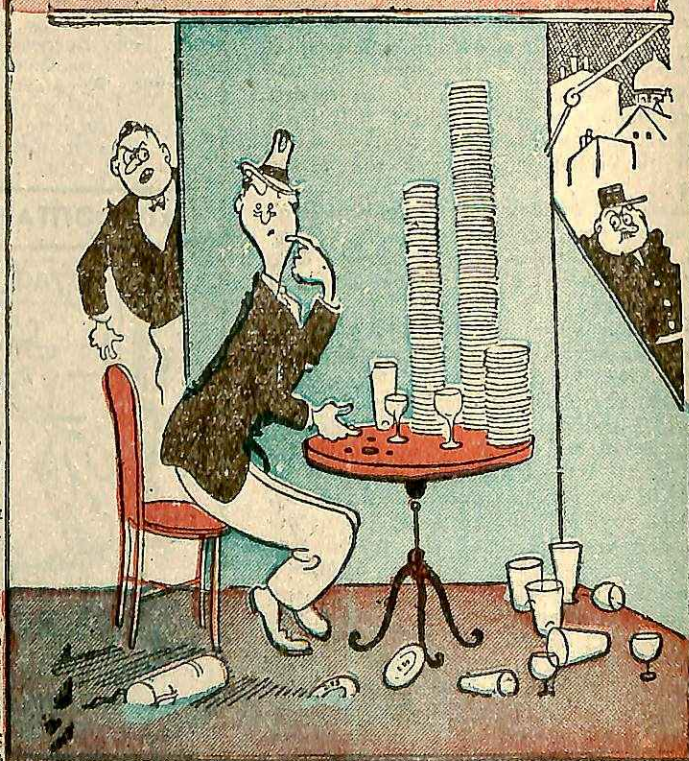
Ἡ γυναῖκα τῶν 50 ἐτῶν:
«Εἶναι ὡραῖο νὰ ἐργάζονται ὅλοι τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ θγά-
ζουν πολλὰ λεφτά...»

Ἐπάρχουν δεκάδες ἄλλες ἀ-
κόμη περιπτώσεων, πὺν ἂν τίς ἀπαριθμούσαμε δὲν θὰ τελειώ-
ναμε ποτέ.

Πὺν ἀλλάζουν, ἀλήθεια, οἱ ἀντιλήψεις γιά τὴν ζωὴ ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια!

Η ΩΦΕΛΙΜΟΤΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΟΥΖΕΡΙ

—Ὁ μόνος τρόπος νὰ γλυτώσω, εἶπε νὰ ἀκουστῶν αὐτὴ τὴ σι-
γὴν οἱ σειρήνες...

Τὸ θλιβερὸ μυστικὸ

Αὐτοτελὴς αἰσθηματικὴ νουβέλλα

τῆς Μαγκαλὶ

Ἡ σιωπηλὴ ἀντίζηλος

Α ΠΟΥΕ θὰ δειπνήσω μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ ἐργοστασίου Βόλφ. Δὲν θὰ γυρίσω πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

Ἡ Λίτσα σταμάτησε νὰ ζωγραφίσῃ καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι της.

Ἐκύτταξε μὲ γαλήνιο βλέμμα γιά λίγο τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνδρός της καὶ ἀπήντησε ἥρεμα.

—Καλὰ.

—Ὁρεβουάρ.

Ὁ ἄνδρας της ἔσκυψε, τῆς ἔδωσε ἓνα γρήγορο φιλί στὸ μέτωπο, πῆρε τὸ ἐπανωφόρι του πὺν τὸ ἔχει ἀκουμπήσει σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἐβγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Μόλις ἔμεινε μόνη στὸ ἐργαστήριό της, ἡ Λίτσα ξαναπῆρε τὸ κρεγιόν της. Ἦταν ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴ δουλειά της, καὶ εἰκόνας πὺν προωριζόνταν γιά βιβλίον παιδιῶν.

Ἡ νέα γυναῖκα ἄκουσε νὰ ἀπομακρύνεται τὸ δῆμα τοῦ Ἀλαίν στίς σκάλες.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς χρόνια ἀπὸ τὸ γάμο της, ἡ ἀγάπη της γι' αὐτὸν διετερεῖτο πάντοτε μεγάλη καὶ εὐλακρυνὴς ὅπως τὴν πρῶτη μέρα.

Μιὰ ἀχτίνα ἡλίου, πὺν εἶχε γλυστρήσει μέσα ἀπ' τὰ σύννεφα, ἔφθασε ξαφνικὰ ἐπάνω στὸ ἱχνογράφημα τῆς Λίτσας, καὶ ἔκαμε νὰ λαμπροκοπήσῃ τὸ νερὸ πὺν περιεῖχε ἓνα κρυστάλλινον δάξο μὲ τριαντάφυλλα.

Ἡ Λίτσα παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα της τὴν ἀχτίνα καὶ τότε ἐπρόσεξε κοντὰ στὴν πολυθρόνα, ὅπου ὁ Ἀλαίν εἶχε ἀκουμπήσει τὸ ἐπανωφόρι του, ἓνα χαρτάκι ἄσπρο.

Καμμιὰ φορὰ, οἱ πράξεις, οἱ πὺν ἀπλές καὶ ἀβλαβεῖς φαινομενικά, πὺν διαπράττουμε χωρὶς νὰ σκεφθοῦμε, εἶναι πὺν ἐπιβλαβεῖς ἀπὸ μιὰν ἐπικίνδυνον πρᾶξι. Ἡ Λίτσα, μαζεύοντας τὸ μπιλλιέτο πὺν ἔχασε ὁ ἄνδρας της, ἔδωσε ἓνα φοβερὸ χτύπημα στὴν εὐτυχία της. Πὺν φοβερό ἀπὸ τὸ χτύπημα πὺν θὰ τῆς ἔδινε, ἂ τὴν χτυποῦσε ἡ ἀξίνα ἐνὸς χωριοῦ.

Τὸ μπιλλιέτο ἔστυλίσθηκε μόνον τοῦ στὰ χέρια της. Ἀνεγνώρισε ἓναν πολὺ γνωστὸ της γραφικὸν χαρακτήρα. Ἦταν τὸ γράμμα τῆς φίλης της Κλαίρας, μιὰς νέας χωρισμένης, εἰκοσιπέντε χρόνων. Ἐδιάβασε μηχανικὰ τὰ πρῶτα λόγια. Ἀμέσως

τὸ πρόσωπό της ἔλλαξε ἔκφρασι καὶ μὲ πολλὴ περιέργεια ἐσυνέχισε τὴν ἀνάγνωσι.

Μόλις ἐτελείωσε τὸ διάβασμα, οἱ γραμμὲς χοροπηδοῦσαν, μπροστὰ στὰ βουρκαωμένα μάτια της.

Ἡ ἀλήθεια τῆς παρουσιαζόταν σκληρὴ χωρὶς μάσκα. Ὁ Ἀλαίν τὴν ἀπατοῦσε μὲ τὴν καλύτερὴν φίλη της. Ἡ Λίτσα αἰσθάνθηκε μιὰ ζάλη. Ὅστε ἐκεῖνο πὺν τὴν ἔκανε χαρούμενη κι' ἐδ-
τυχιώμενη, ἐκεῖνο γιά τὸ ὁποῖον ἐξοῦσε, δὲν ὑπῆρχε πιά.

Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε νὰ γκρεμίζεται ὅλο τὸ οἰκοδόμημα πὺν εἶχε δημιουργήσει μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια καὶ νὰ θάβῃ κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ ὅλη της τὴν εὐτυχία.

—Δὲν μ' ἀγαπᾶ πιά, μουρούρισε ἡ Λίτσα. Ἐκεῖνη τοῦ ζήτη νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ. Σχεδιάζουν νὰ φύγουν γιά τὴ Σκωτία. Ἡ ἡμερομηνία τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἔχει ὁρισθῇ στίς 20 Ἀπρι-
λίου, σὲ δυὸ βδομάδες...

Ἐπάλαινε τρομερὰ ἐναντία στὸ συναίσθημα πὺν εἶχε κυ-
ρεῖσαι, νὰ πέσῃ στὸ ντιβάνι, νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπό της μέσα
στὰ μαξιλάρια καὶ νὰ ξεσπάσῃ σὲ κλάματα σάν παιδί.

Ἀλλὰ ἓνα τέτοιο φέροισο δὲν ἦταν ἀντάξιο της. Τὰ δάκρυα
εἶναι τὸ ὅπλο τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν ἡττημένων. Ἡ Λίτσα δὲν
ἤθελε νὰ εἶναι ἀπ' αὐτοὺς.

Βγήκε στὸ μπαλκόνι καὶ κύτταξε μηχανικὰ τὰ δένδρα τοῦ κή-
που τοῦ Λουξεμβούργου.

—Τί νὰ κάμω; ψιθύρισε.

Ἐνα τέτοιο πράγμα ἦταν ἀσυγχώρητο.

Ὅστόσο, παρ' ὅλο τὸν πόνο πὺν αἰσθανόταν, καταλάβαινε
πὺν ἦταν μάταιο καὶ ἐξευτελιστικὸ νὰ δημιουργήσῃ σκηνὲς ἢ
σκάνδαλο. Ἄν ὁ ἄνδρας της ἀγαποῦσε τόσο τὴν Κλαίρα, ἦταν
ἀνώφελο νὰ ἐπιχειρήσῃ μὲ ἐπεισόδια καὶ σκηνὲς νὰ τὸν ξανα-
κερδίσῃ.

Εἰκοῖνο πὺν εἶχε νὰ κάμῃ, ἦταν νὰ φύγῃ. Ὅταν ὁ Ἀλαίν
θὰ ἐγύριζε τὸ θράδυ, θὰ ἐβροσκε τὸ σπῖτι ἀδειανό. Θὰ ἄφηνε
μόνο στὴν ὑπέρβεια ἓνα γράμμα, γιά νὰ τοῦ τὸ δώσῃ, ψυχρὸ
καὶ ἥρεμο. Ἐπειτα ἓνα γρήγορο διαζύγιο θὰ ἔδινε καὶ στοὺς
δυὸ τὴν ἐλευθερία.

Ἡ Λίτσα ἔφυγε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι καὶ προχώρησε πρὸς τὴ στε-
νὴ σκάλα πὺν ἐνώνει τὸ ἐργαστήριό της μὲ τὸ διαμέρισμα. Ἐ-
τρεξε στὸ δωμάτιό της, πῆρε μιὰ βαλίτσα, πὺν ἦταν σὲ ἓνα ντου-
λάπι τοῦ τοίχου, καὶ ἄρχισε νὰ τὴν γεμίξῃ γρήγορα, σάν μιὰ
κλέφτρα.

Μέσα σὲ ἓναν μεγάλο καθρέφτη, εἶδε τὸν ἑαυτὸ της καὶ μιὰ
ξαφνικὴ σκέψις, πὺν τῆς ἤρθε, τὴν ἔκαμε νὰ σταματήσῃ τὸ
ἔργον της.

Ἦταν, ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ κακοχτενισμένη γυναῖκα, μὲ τὰ ἀ-
γριεμένα μάτια, τὰ πικραμένα χεῖλη, ντυμένη μὲ ἓνα μαῦρο
φουστάνι πὺν ὁ ἄσπρος γιακάς του ἦταν τσαλακωμένος;

Στὴ στιγμὴ τῆς ἐπέρασε ὁ θυμὸς. Νὰ φύγῃ ἦταν μιὰ καθαρή
τρέλλα: μιὰ βλακεία. Ἦταν σάν νὰ σκοτίζουν τὴν εὐτυχία της
μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια. Θὰ ἐθυσίαζε τὸ πᾶν στὴν πληγωμένη
τῆς ὑπερηφάνεια, θὰ ἄφηνε τὴ θέσι της σὲ μιὰν ἀντίζηλο; Ὁ-
μολογοῦσε τὴν ἡττὰ της χωρὶς νὰ νὰ παλαίψῃ. Ἐβάζε μετὰ
αὐτῆς καὶ τοῦ ἀνδρός της καὶ τὸ ἀνεπανόρθωτο. Κατέστρεψε
τὴ ζωὴ της, τὸ μέλλον της σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπερισκεψίας, ἀπὸ
ματαιοδοξία.

Ἡ εἰκόνα πὺν ἔβλεπε στὸν καθρέφτη μιλοῦσε μὲ πολλὴ εὐ-
φράδεια.

Ὁ Ἀλαίν δὲν ἦταν ἀπολύτως ὑπεύθυνος γι' αὐτὸ πὺν συ-
νέβαινε σήμερα.

Ἀφῆσε τὸν ἑαυτὸ του νὰ παρασυρῇ ἀπὸ τὴν φιλαρέσκεια
μιὰς ἄλλης, γιατί αὐτὴ δὲν ἤξερε νὰ τὸν κρατήσῃ ἀφροῦ τὸν
κατέκτησε. Γιά νὰ διατηρήσῃ τὸν ἔρωτα, τὴ στροφὴ τοῦ Ἀ-
λαίν, δὲν ἦταν διόλου σωστὸ νὰ εἶναι ἔτσι ντυμένη καὶ χτενι-
σμένη...

Πολλὲς γυναῖκες ἀμελοῦν τὸν ἑαυτὸν τους μετὰ τὸν γάμο,
χωρὶς νὰ σκεφθοῦν πὺν ἡ πρώτη προσδοκία εἶναι ἀκριβὴς τὸ
νὰ παύσουν νὰ εἶναι ὅτι ἦσαν κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἄρρα-
βῶν.

Ἡ Λίτσα ἐκάθησε μπροστὰ στὸν καθρέφτη καὶ ἔφτιαξε τὰ
μαλλιά της κατὰ τρόπον πὺν νὰ τῆς πηγαίνουν καλύτερα. Ἀ-
μέσως ἐφάνηκε τὸ ψηλὸ καὶ στραγγυλὸ μέτωπό της καὶ τὰ με-
γάλα γκριζὰ μάτια της πῆσαν περισσότερον λάμπει.

Τώρα ἡ νέα γυναῖκα ἀνατολοῦσε τὸ παρελθόν, καὶ τὰ λάθη
τῆς τῆς ἐφαίνονταν περισσότερα.

Πόσες φορὲς δὲν εἶχε ἀφήσει τὸν Ἀλαίν μόνον μὲ τὴν ἐ-
φημερίδα του, γιά ν' ἀνεβῇ στὸ ἐργαστήριό της καὶ νὰ τε-
λειώσῃ καμμιὰ εἰκόνα;

Ἀπαραχολομένη ἀποκλειστικὰ μὲ τὸ ἐπάγγελμά της, εἶχε ἐρ-
γασθῇ σκληρὰ προτοῦ θριαμβεύσῃ. Ὁ Ἀλαίν, ἔξ ἄλλου, ἐν-
διαφερόταν γιά τὰ ἔργα τῆς γυναίκας του. Ἀνεγνώριζε τὸ
γούστο της, τὸ ταλέντο της, τὸ πνεῦμα της. Ἦταν εὐτυχισμένος
γιά τὴς ἐπιτυχίες της. Ἡ Λίτσα εἶχε σκεφθῇ πὺν αὐτὸ ἀκούσει.

Ὁ καιρὸς ὅμως ἐπέρασε. Μετὰ τῆς Λίτσας καὶ τοῦ Ἀλαίν,
μῆρες ἡ κουραστικὴ καὶ μονότονη συνήθεια. Καὶ ἡ νέα αὐτὴ
γυναῖκα δὲν ἔκαμε τίποτε γιά νὰ νικήσῃ τὴν σιωπηλὴν αὐτὴν
ἐχθρά. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργον της μὲ μιὰ τε-

λευταία αδεξιότητα: με την αναχώρησή της;
—Όχι, ώφειλε να παλαίψη. Νά προσπαθήσει να σώσει το άπελούμενο σπιτικό της, να κάμει ό,τι ήταν δυνατόν για να επανακτήσει τη χαμένη της ευτυχία.
Στηρίζοντας τα πηγούνι της στα χέρια της εκέφθηκε κάμ-
ποση ώρα.

Ποιό δρόμο έπρεπε ν' ακολουθήσει για να νικήσει;
—Αφού η αντίξηλός της ήταν φίλη της, ήξερε τα αδύνατά της σημεία.

Η όμορφη της Κλαίρ, αν και πιδ άκτινοβόλα από τη δική της, δεν αποτελούσε ωστόσο καμμιά συνθλιπτική ύπεροχή. Η Κλαίρ δεν είχε καλλιεργημένο πνεύμα, ούτε κανένα ταλέντο. Είχε όμως μιάν ισχυρή σύμμοχο, πού η Λίτσα έπρεπε να την ύπολογίσει. Η σύμμοχος αυτή ήταν: η έλξης της κομψότητας! Τώρα πού η Λίτσα απέφασσε ν' αγωνισθή, αίσθανόταν τόν έαυτό της ήρεμο και με πλήρη διάθεση πνεύματος.

—Όσοσο ο ρόλος πού ανέλαμβανε να παίξει είχε σκληρές και επίπονες ύποχρεώσεις.
—Όταν θά εγύριζε τó βράδυ ό 'Αλαίν, έπρεπε να τού χαμογελάσει, να συγκρατήσει τα δάκρυά της και τη λύπη της, να είναι εύθυμη και να λέη ψέματα.

—Η Λίτσα έδειπνισε μόνη. Μόλις τελείωσε τó φαγητό, η νέα γυναίκα έφόρεσε ένα κομψό ντεζαμπγιγιέ και πήρε ένα βιβλίο. Δεν μπόρεσε ωστόσο να συγκεντρωθή στο διάβασμα. Τα μάτια της κυττούσαν μηχανικά τα γράμματα τού βιβλίου, χωρίς τó μυαλό της να καταλαβαίνει τί διάβαζε.

Η σκέψις της πετούσε πολύ μακριά. Με τα μάτια της φαντασίας έβλεπε την Κλαίρ και κοντά της καθισμένο τόν 'Αλαίν Μονβάλ.

Σιγά-σιγά, οι έξωτερικοί θόρυβοι έπαψαν και μιá βαρειά σιωπή εδάρανε τούς ώμους της εγκαταλειμμένης.

—Η μικρή επιτραπέζια λάμπα έμενε μόνη αυτή άναμμένη, σαν ένας φάρος, στη μέση ενός ζοφερού ώκεανού.

—Η Λίτσα αίσθανόταν τόν έαυτό της τόσο άπομονωμένο από τόν ύπόλοιπο κόσμο, ώστε της φαινόταν πώς άγρια κύματα την είχαν άπομακρύνει από τη γη.

—Απότομα άνατρίχισε.

—Φοβισμένα εκύταξε τó εκκρεμές.

—Δυό ή ώρα, μουρμούρισε με σβυσμένη φωνή.

—Αναψε ένα αναρρέτο.

—Έξαφνα, η Λίτσα αίσθανθηκε δυνατώτερους τούς χτύπους της καρδιάς της. Τό άσπασο έσταμάτησε μπροστά στο κεφαλόκαλο. Ήταν ό 'Αλαίν; Κάποιο κλειδί εγύρισε σιγά στην κλειδαρότρυπα και ένα βήμα, πού προσπαθούσε να μñ κάνει θόρυβο, έπλησίασε.

—Πώς; δεν έκοιμήθηκες ακόμη;

—Ορθιος μπροστά στην πόρτα τού δωματίου ό 'Αλαίν δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την άπορία του.

—Δεν ένύσταξα, και έτσι σ' έπερίμενα, άπήντησε η Λίτσα και άκούμπισε τó βιβλίο στα γόνατά της. Πέρασε καλά; συνέχισε σέ τόνο εύθυμο.

—Μέσα στο βλέμμα τού 'Αλαίν διέκρινε κάποιον θαυμασμό.

—Τί όμορφη πού είσαι απόψε!, είπε.

—Απόψε μόνον; Πόση λεπτότης! —Όσοσο έχεις δίκιο.

—Ο 'Αλαίν δεν μπόρεσε μέσα στη σκιά να διακρίνη την ώχρο-τητα της γυναίκας του όταν έσκυψε να την φιλήσει. Έμυρξε όλόκληρος τη μυρωδιά της Κλαίρ.

Τό στρατηγικό σχέδιο

—ΗΝ άλλη μέρα τó πρωί, ένθ ό 'Αλαίν έτελείωνε τó πρωινό του πρόγευμα, η Λίτσα με άπόλυτη ήρεμία τόν ρώτησε:

—Θά φας έδώ απόψε;

—Νομίζω ναι. Σήμερα τó άπόγευμα πρέπει να πάω να επιθεωρήσω έναν δρόμο στο Βεζινέ. Τό ξέρεις πώς ένας άρχιτέκτων δεν μπορεί πάντα άχη την ήσυχία του. Όλα έξαρτώνται από τόν έργολάβο. Θά σου πώ όριστικά κατά τις πέντε με ένα τηλεφώνημα.

—Σύμφωνοι.

—Η φωνή της Λίτσας έτρεμε έλαφρά. —Ο 'Αλαίν έσφίκωσε τó κεφάλι:

—Μά τί έχεις; είπε με κάποιαν ύποψία. Είσαι πολύ ώρη σήμερα τó πρωί!

—Η Λίτσα έχομογέλασε:

—Είμαι πολύ καλά. Μñ ανησυχής.

—Ω, αυτές οι κοινές φράσεις, αυτό τó ψεύτικο χαμόγελο, άφού στην άκρη τών χειλιών της συγκρατούσε άλλα λόγια.

—Λόγια θερμά: «'Αλαίν, σέ παρακαλώ, μείνε. Σ' αγαπώ, μñ μ' άφήσεις, είσαι ή ζωή μου, ή άγάπη μου, ό λόγος της ύπαρ-ξός μου...»

—Ο 'Αλαίν, όπως την παραμονή και τις προηγούμενες μέρες, άπομακρύνθηκε άφού έφίλησε διαστικά στο μέτωπο τη γυναίκα του.

—Θά δειπνούσε με την Κλαίρ. —Όσο γι' αυτό η Λίτσα ήταν δέ-

βαιη.

—Όστόσο, οι προσπάθειές της δεν ήσαν έντελώς μάταιες. —Η φράσις τού άνδρός της: «Τί όμορφη πού είσαι απόψε!» άντη-χούσε άκόμη σ' αυτή της.

—Έπρεπε, λοιπόν, να εξακολουθήσει αυτό τόν επίπονο άγώνα, την πάλη πού ανέλαβε από την προηγούμενη μέρα.

—Θυμήθηκε τα άτελείωτα σχέδιά της. Δεν έπρεπε να έγκαταλείψει τη δουλειά της και να αφήσει να παρυσυρθεί από τόν πόνο της.

—Ανέθηκε στο έργαστήριό της. —'Εκεί, σ' αυτό πού ώνόμαζε «περιστρεφάνα» της, ήξερε πώς η δουλειά της, αν δεν της έφερνε τη λησμονιά, τούλάχιστον θά της έμετρίαζε τη λύπη.

—Τό άπόγευμα, όπως τó έπερίμενε, άκούστηκε τó κουδούνι-σμα τού τηλεφώνου.

—Άκουσε την μακρινή φωνή τού 'Αλαίν, να της έξηγη κατά τρόπον άρκετά μπερδεμένο, πώς τού ήταν αδύνατον νάρθει για τó δείπνο.

—Η νέα γυναίκα προσποιήθηκε τέλεια πώς δεν τó έσκέφθηκε ένωρίτερα. Θά ακολουθούσε τόν κλασσικό τρόπο. Νά ξυστήση τó αίσθημα της ιδιοκτησίας, πού κοιμάται στην καρδιά κάθε παντρεμένου άνδρός, να τού δημιουργήσει μιάν άόριστη ζήλεια, θγανώντας με έναν άλλον.

—Προτού παρακολουθήσει τά μαθήματα της σχολής τών Καλών Τεχνών, όπου είχε γνωρίσει τόν 'Αλαίν, η Λίτσα είχε παρακολουθήσει επίσης τά «κώδε» ένός άτελιέ με τόν Κλώντ Ραφεύ, έναν πολύτιμο συνάδελφο.

—Ο Ραφεύ άνήκε στην κατηγορία τών ανθρώπων εκείνων, πού δεν συναντά κανείς συχνά σήμερα. Μπορούσε να τόν καλέσει κανείς όποιαδήποτε στιγμή και να τρέξει άμέσως. —Η καρδιά του ήταν άνοιχτή για όλους.

—Μετά τó γάμο της, η Λίτσα τόν είχε χάσει σχεδόν. Οι έρω-τευμένοι χωρίς να τó θέλουν άπομονώνονται από τόν άλλον κόσμο. —Όστόσο, ήξερε πώς θά την δεχόταν στο άτελιέ του φι-λικά και χωρίς να έκπλαγη. Θά καταλάβαινε άμέσως, θά έ-μάνευνε τί επιθυμούσε...

—Μόλις η Λίτσα έπαιρνε μιάν άπόφασι, την έτελούσε άμέσως. —Ένα τέταρτο άργότερα, χτυπούσε την πόρτα τού άτελιέ τού Κλώντ.

—'Εσεις! Τί εύχάριστη έκπληξις!, έκαμε ένας ψηλός ξαν-θός νέος, ήλικίας περίπου τριανταπέντε χρόνων.

—Και έπρόσθεσε άμέσως:

—'Ελα γρήγορα, μικρή μου Λίτσα. —'Εργαζόμουναι και τó άτε-λιέ μου βρίσκεται στην συνηθισμένη του άκαταστασία. Χαίρω, ώστόσο, πολύ πού σέ ξαναβλέπω!

—'Ενα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο της έπισκεπτριάς. —'Ακαταστασία». —Ήταν μιá λέξις πού έδινε πολύ άμυδρήν ιδέα της καταστάσεως τού δωματίου.

—Ρούχα, ριγμένα στην τύχη, ήσαν σχεδόν παντού σκορπισμένα, παπούτσια πεταμένα έδώ κι εκεί... Καμμιά καρέκλα δεν ύπήρ-χε, πού να μñ ήταν φορτωμένη από χίλια-δυό μικροπράγματα. Με άδέξιας κινήσεις, ό Κλώντ προσπάθησε να έλευθερώσει μιá πολυθρόνα.

—Βλέπω πώς δεν άλλαξες καθόλου, είπε η Λίτσα.

—Δεν μπορώ να πώ τó ίδιο και για σένα, είπε με ώμη ελλι-κρίνεια ό ζωγράφος. —'Ήσουν άρρωστη;

—Όχι.

—'Η όψις σου, ωστόσο, δεν είναι και τόσο καλή. Σοψ συμ-βαίνει μήπως τίποτε; —'Η δουλειά; Πολύ όμορφες οι εικόνες σου με τόν τίτλο «Τά άτυχήματα της Σοφίας».

—Α! Τις είδες;

—Ναι, έχουν δροσιά, έναν τόνο νεότητας, κάτι τó άγνό και τó τρυφερό συγχερόνως. Αυτό δεν τó συνήθιζες άλλοτε.

—Με κολακεύεις. Αυτό δεν τó συνήθιζες άλλοτε.

—Τήν εποχή εκείνη δεν άξιζες και τóσους έπαινους.

—Για πές μου, λοιπόν, μικρή μου Λίτσα, γιατί δεν άπαντάς στην έρώτησή μου; —Αφού η δουλειά σου πηγαίνει καλά, συμ-βαίνει τίποτε άλλο;

—Τίποτε τó σοβαρό. Φόβοι ίσως άβάσιμοι. —Έχω την έντύ-πωση πώς ό 'Αλαίν δεν είναι πιά για μένα εκείνο πού ήταν άλλοτε.

—Τόν αγαπās λιγώτερο;

—Όχι... —'Εκείνος...

—Α! είπε ό Κλώντ χαμηλώνοντας τó κεφάλι.

—Θά ήθελα να βγώ έξω απόψε, συνέχισε η Λίτσα. Ζητώ μιá συντροφιά. —Θέλεις να πάμε μαζί στο θέατρο ή στη συναυλία;

—Μήπως δεν είσαι έλεύθερος;

—Είμαι πάντοτε έλεύθερος για σένα. —'Αλλωστε τó ξέρεις.

—Ζω όλoμόναχος.

—Λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι, σέ άπάγω, είπε κλείνοντας τη συζήτησι ή νέα γυναίκα.

Τό πουλί στην ξόδερρα

—Λί'Ο μετά τά μεσάνυχτα, ένα ταξι σταματούσε στην πλα-τεία τών Μεδίκων. —Η Λίτσα κατέβηκε.

—Όρεβουάρ, Κλώντ, είπε. —Θά σου τηλεφωνήσω αυτή την έβδομάδα, για να σέ καλέσω να φάμε μαζί ένα μεσημέρι ή ένα βράδυ. Πρέπει να ξέρω πότε θά είναι έλεύθερος ό 'Αλαίν. —Εύχαριστώ για την ώραία βραδιά.

—Η Λίτσα μπήκε σιγά στο σπίτι όπως είχε μñ ή 'Αλαίν την προηγούμενη.

—Εγύριζε άρά γε πρώτη ή είχε προηγηθή ό άνδρας της; —Επιθυμούσε πολύ να τόν είχε ύποχρεώσει να περιμένη όπως τόν έπερίμενε εκείνη.

—Μόλις δρέθηκε στο διαμέρισμά τους, η νέα γυναίκα κατάλαβε πώς ή έλπίδα της είχε έπαληθεύσει. Φαινόταν φώς από τις γα-ραμμένες της πόρτας της κρεββατοκάμαρας.

—Σιγά, χωρίς θόρυβο, την άνοιξε.

—Ο 'Αλαίν είχε πλαγιάσει και ήταν άπορροφημένος στο διά-βασμα της έφημερίδας του.

—Καλησπέρα, άγάπη μου. Βρήκες τη σημείωσι πού σου ά-φηκα στο γραφείο σου; έρώτησε.

—Ναι. —Ο Ραφεύ σέ πήγε στην συναυλία. —Έκαμες πολύ καλά.

—Είχες τόσον καιρό να διασκεδάσης...

—Αλήθεια, είπε η Λίτσα βγάζοντας την κάπα της από έρμينا.

—Ήταν πολύ όμορφη με τó μαύρο παγέτ έφόρεμά της. —Ο-πως και την προηγούμενη, ό 'Αλαίν έξέφρασε πάλι τόν θαυμα-σμό του.

—Έμεινες εύχαριστημένος από την έργασία τού δρόμου τού Βεσινέ;

—Ναι, ναι, είπε ό νέος θέλοντας ν' αλλάξει κουβέντα και κά-πως διαστικά προσέθεσε: —Πάντοτε ίδιος ό Ραφεύ; —Έχει άρ-κετές δουλειές;

—Φαντάζομαι ναι, γιατί ήταν πολύ εύθυμος. Πρέπει τώρα να τόν καλέσω σέ τραπέζι καμμιά άπ' αυτές τις μέρες. Πότε θά είσαι έλεύθερος; Την Κυριακή τó βράδυ;

—Ο 'Αλαίν εκέφθηκε. Τό να ξέφυγε κι' αυτή τη φορά τó ένόμιζε αδύνατον, κι' έπειτα ή γυναίκα του τού φαινόταν ξα-φνικά πώς άξιζε περισσότερη προσοχή από όσην της έδινε.

—Ναι, την Κυριακή, άπήντησε.

—Τό φόρεμα πού φορούσε η Λίτσα της έπήγαυε έξαιρετικά. Είχε έναν δικό της τρόπο να τοποθετή ένα λουλούδι ή ένα κό-σμημα, ώστε να προσοδίδη στην κομψότητά της κάτι τó άσυ-νήριστο.

—Κυττούσε τη γυναίκα του με καινούργια μάτια και τώρα, ά-θελά του, έκανε τη σύγκρισι.

—Απότομα άνεκάλυψε πόσο ή Κλαίρ ήταν κατώτερη από τη Λίτσα. —Η πρώτη άμφιβολία τόν έκυριεύσε. Ποιά θά ήταν ή κοινή ζωή με την Κλαίρ;

—Ο ένθουσιασμός της άρχιξε. ή μέθη τού ταξιδιού στη Σκω-τία, ή ζάλη μιās καινούργιας σελήνης τού μέλους, όλ' αυτά θά διαρκούσαν λίγο. —Άραγε ό χαρακτήρ της Κλαίρ ήταν ίδιος με της Λίτσας;

—Θά μπορούσε να προσεαμοσθή στόν δικό του, τόν τόσο ίδιό-τροπο καμμιά φορά;

—Τό παρελθόν μιλούσε. —Η Κλαίρ είχε χωρίςε ξη μήνες μετά τó γάμο της. —Ο Σέρζ Φονταίν, ό πρώτος άνδρας της, ή-ταν άρά γε άπόλύτως ύπευθυνος γι' αυτό;

—Κάποια βασανιστική δυσθυμία έκυριευν τόν 'Αλαίν. Νά θυ-σισθή τη Λίτσα; Τού φαινόταν άτοπο. —'Αλλά και ή Κλαίρ έξα-σκουσε έπάνω του μιá τρομερήν έπιρροή. —'Αλλωστε, εκείνη, βεβαία για την γοητεία της, δεν δεχόταν να μοιράζεται την ά-γάπη του με μιάν άλλη γυναίκα. —'Απαιτούσε τó ταξίδι του στή Σκωτία να πραγματοποιηθή όποιαδήποτε. —Έπρεπε, λοιπόν, να διαλέξει. —Λίγους μήνες πριν ό 'Αλαίν είχε πιστέψει πως είχε κάμει την έκλογή του. —Η Κλαίρ, χωρίς μεγάλη προσπά-θεια, τόν είχε τραβήξει από τη Λίτσα και τώρα άπορούσε πού άναθεωρούσε τó πάλιν...

—'Αλλό, ναι, είμ' εγώ, ή Λίτσα. Καλημέρα, Κλώντ, τί κά-νεις; Σέ ξύπνησα; Στις ένδεκα! Είσαι τεμπέλης... —Εγώ; Μά φυσικά, σκεώθηκα στις έντά τó πρωί και δεν νυστάζω... Μί-λησα με τόν 'Αλαίν για την πρόσκλησι πού σου έλεγα. —Θέλεις νάρθης την Κυριακή τó βράδυ; —Όχι, μñ άρνείσαι. Στό τη-αί-ώς έκδοθλεύσαι... Δεν άστετεύομαι... Δεν θάσαι μόνος. Θά εί-ναι και κάποια φίλη μου. —Η Κλαίρ Ντελμπρέξ, μιá χωρισμέ-νη. —'Ισως να την ξέρεις. —Όχι; Είναι γοητευτική, θά ής, πό-λύ γοητευτική... Κλώντ, είσαι ένας άνθρωπος, στην έχευθείσα τού όποιου μπορώ να ύπολογίζω... —Θάβηλα κατά τó διάστημα τού δείπνου να φέρης τη συζήτησι κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να μου δοθούν οι δυνατότητες να θριαμβεύσω... —Θέλω να έκημε-νίσω την Κλαίρ. Πρόκειται περί της εύτυχίας μου... Με κατα-λαβαίνεις; —'Ανέλαβα έναν δύσκολο άγώνα, από τόν όποιον πρέ-πει να βγώ νικήτρια... Μου χρειάζεται ένας σύμμοχος... Φο-

δάσαι μήπως δεν έχεις τις Ικανότητες; Είσαι πολύ μετρού-φρων. —Εγώ είμαι βεβαία για σένα... Ναι, την Κυριακή... —'Εάν υπερέβਾਲο την σοβαρότητα της καταστάσεως; —'Όχι... —'Αντί-θετα. Την άντιμετωπίζω με πολλή φιλοσοφία... —'Αν λυπήθη-κα; Λίγο, στην άρχή. Τώρα τελείωσε. —Λοιπόν, την Κυριακή, Κλώντ!

—Η Λίτσα ξανακρέμασε τó άκουστικό. —'Επειτα έτηλεφώνησε στην Κλαίρ. —Εκείνη έδέχθηκε προθυμότατα την πρόσκλησι.

Στό πεδίο της μάχης

—ΙΝΑΙ πολύ εύγενικό έκ μέρους σου, Κλώντ, πού ήρθες έ-νωρίτερα, έλεγε ή Λίτσα, την Κυριακή τó βράδυ, δίνοντας τó χέρι της στόν παλιό της φίλο Ραφεύ. Κάθισε, όσπου να βάλω αυτά τά λουλούδια στο δάξο. —Ο 'Αλαίν θάρθη από σιγ-μη σέ στιγμή.

—Τό τηλεφώνημά σου με έβύθισε σέ μιάν άδυσσο από σκέ-ψεις. —'Ηρθα νωρίτερα για να σ' εύρω μόνη. —'Αν κατάλαβα καλά, ή κυρία πού θάρθη σέ λίγο είναι κάποιος κίνδυνος για σένα, μιá άπειλή, ή; ρώτησε ό Κλώντ.

—Ναι, είπε ή Λίτσα χαμηλόφωνα.

—Πώς! —Ο Μονβάλ έχει την τύχη νάχη μιá γυναίκα σαν και σένα και δεν φροντίζει να την κάνει εύτυχισημένη!

—Σούτ!... —Είπε ή Λίτσα.

—Εμπαινε ή ύπηρέτρια.

—Μπορεί νάρθη ή κυρία στην κουζίνα; έρώτησε.

—Με συγχωρείς για ένα λεπτό, Κλώντ...

—Όταν ξαναγύρισε, ό Κλώντ δεν ήταν πιά μόνος.

—Ο 'Αλαίν συζητούσε μαζί του ζωγράφ, για την υλιγγιώδη ά-νοδο τών μετοχών τών ανθρώπων.

—Σχεδόν άμέσως, έφθασε και ή Κλαίρ, σαγηνευτική, λάμπον-τας από όμορφη, ντυμένη με ένα μαύρο φόρεμα από βελούδο, πού έταίριαζε θαυμάσια με την ξανθή καλλονή της.

—Ο Κλώντ εγύρισε την κουβέντα σέ ένα θέμα λιγώτερο οί-κονομολογικό.

—Τώρα συζητούσαν για θέματα, για σπόρ και κινηματογράφο.

—Η Λίτσα άρχισε να άποθαρρύνεται. —Πώς να άγωνισθή έναν-τίον της Κλαίρ, πού ή καλλονή της ήταν τόσο άνώτερη; Τί μπορούσε να κάμει τó πνεύμα της έναντίον τού σέξ-άπηλ της Κλαίρ;

—Ο 'Αλαίν ήταν χαμένος για πάντα.

—Τό τραπέζι είναι έτοιμο, άνήγγειλε ή ύπηρέτρια.

—'Ας καθήσωμε γρήγορα, πεθάνω της πείνας!, έφώναξε ό 'Αλαίν.

—Η εύθυμία του ωστόσο φαινόταν πιδ τεχνητή από της Λί-τσας. Προφανώς, κάποια σκέψις τόν άπασχολούσε.

—Στό τραπέζι ξαναόρχισε ή συζήτησις ένδιαφέρουσα και ζωηρή. —Ο Κλώντ μιλούσε για ζωγραφική, ταξίδια, φιλοσοφία, φι-λογολία.

—Η Λίτσα άπαντούσε σέ όλα και έλαμπε με τó σπινθηροδόλο πνεύμα της.

—Η Κλαίρ δεν έδινε σχεδόν προσοχή στη συζήτησι, γιατί δεν ήταν σέ θέσι να άπαντήσει. Τα θέματα ήσαν άγνωστα γι' αυτήν.

—Μόλις έτελείωσε τó φαγητό, έπέρασαν στο σαλόνι.

—Ο 'Αλαίν έπρότεινε να παίξουν μπριτζ, και έπί μιάν σχεδόν ώρα έπεκράτησε μιá άπόλυτη σιωπή.

—'Εχετε διαβολεμένη τύχη απόψε, Κλαίρ, είπε ό 'Αλαίν ό-ταν έτελείωσε τó παιχνίδι.

—Προσοχή, κυρία. Γνωρίζετε την παροιμία... «'Οποιος παρ-δίξει στα χαρτιά...», έπρόσθεσε ό Κλώντ.

—Η Κλαίρ έχομογέλασε διφορούμενα.

—Ζηλεύετε όλοι απόψε τόν θρίαμβό μου, είπε. —'Αποσύρο-μαι, λοιπόν, κι' εγώ έπαξίως με τις δάφνες μου... Κύριε Ρα-φεύ, ώρεβουάρ.

—Ο ζωγράφος έσκυψε και της έφίλησε τó χέρι.

—Λίτσα, μñ ένοχλείσαι. —Ξέρω τó δρόμο. —'Εχεις να τακτο-ποιήσης όλ' αυτά έδώ.

—Οι δυό γυναίκες φιλήθηκαν.

—Ο 'Αλαίν προσηγήθη της Κλαίρ κι' έβγινε από τó δωμάτιο, τού όποιου ή πόρτα έμεινε άνοιχτή.

—Ο Κλώντ τακτοποιούσε τά χαρτιά, όταν ένα «ή!» της Λί-τσας τόν έκαμε να σηκώσει τó κεφάλι.

—Τρομερά ώρη, ή νέα γυναίκα φαινόταν πώς έπάλευε έναν-τίον κάποιας άδιαθεσίας.

—Τί έχεις;

—Έδειχνε, σαν να μñ τόν έβλεπε ούτε να τόν άκουε. Τα μά-τια της διάπλστα και τρομαγμένα, είχαν μαρρωθή στόν κα-θρέφτη, πού βρισκόταν στίς πλάτες τού Κλώντ.

—Σαν αυτόματο έπροχώρησε προς τó παράθυρο.

—Όταν ό Κλώντ την είδε να τρικλίζει, ώρησε προς αυτήν, δεν έπρόλαβε όμως να την συγκρατήσει και ή Λίτσα κυλίστηκε στό πάτωμα. —Ένθ έπεφτε, ό κρόταφος της έχτύπησε στή γω-νιά ένός επίπλου. Την έσπρωξε λιτόθυμη στην άγκαλιά του.

—Τη στιγμή εκείνη ξαναφάνηκε ό 'Αλαίν.

—Τί κάνεις, Ραφεύ; ρώτησε κατάπληκτος.

—'Η Λίτσα λιποθύμησε. Τὴν μεταφέρω στὸ ντιβάνι.
—Εὐχαριστῶ, δὲν ἔχω ἀνάγκη τῆς βοήθειάς σου, εἶναι ε-
λαφρὰ σὰν ποῦπουλο. Βάλε ἓνα μαξιλάρι κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι
της... Μὰ εἶναι πληγωμένη! Τὴ συνέδῃ;
—Στεκόταν ἐκεῖ, ἀπέναντί μου. Σαφινά, τὴν εἶδα νὰ κι-
τρινίξῃ, νὰ τρικιλίξῃ καὶ νὰ πηγαίῃ πρὸς τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ
τὸ ἀνοίξῃ προφανῶς. Ἐπειτα ἔπεσε, καὶ τὸ μέτωπό της ἔχτυ-
πησε στὸ ἐπιπλο.

—Λίτσα μου, μικρή μου, τί ἔχεις;
—'Ο Ἀλαῖν κατατρόμαξε. Τὰ κατάλαβε ὅλα.
—Ἦξερε καλὰ τί εἶδε ἡ Λίτσα ἀπ' τὸν καθρέφτη. Καθὼς ἡ πόρ-
τα ἦταν ἀνοιχτή, μέσα στὸν καθρέφτη φαινόταν ἓνα μέρος τῆς
εἰσόδου καὶ ἓνα ζευγάρι ἀγκαλιασμένο. Εἶδε τὸ παρατεταμένο
φιλὶ πού τοῦ ἔδωσε ἡ Κλαίρ.

Τὸ κατακίτρινο αὐτὸ προσώπακι, τὸ λεπτὸ αὐτὸ αὐλάκι ἀπὸ
αἷμα πού κυλούσε στὸ μάγουλο, τὸν ἐτρέλλαν. Τὸν κατέλαβε
κανικός. Ἀρξισε νὰ φροβαίει πὼς ἐσκότωσε τὴ γυναῖκα του.
Ἀπότομα, ἐνοιώθη πόσο τοῦ ἦταν ἀπαραίτητη...

—Κλώντ, πρέπει καὶ νὰ κάμωμε. Ἡ ὑπερτέτρια κοιμήθηκε.
Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, στὴν κουζίνα νὰ βρῇς τὸ ζῆδι!
Ἡ Λίτσα, πού ἦταν μισοαναίσθητη, ἄκουσε αὐτὴ τὴ φράση.
Ἐμεινε ὅμως μὲ τὰ μάτια κλειστά, γιὰ νὰ μὴ μὴ πορῇ νὰ συγκε-
ρήσῃ τὰ δάκρυά της. Ὅταν θὰ ξανανοίγε, ἔπρεπε νὰ μιλή-
σῃ, νὰ χαμογελάσῃ, νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Αὐτὰ ὅλα, ὡστόσο,
ἦσαν ὑπεράνω τῶν δυνάμεών της.

—Τὴν Πέμπτη, σὲ τρεῖς μέρες, εἶναι εἰκοσι τοῦ μηνός, ἔλεγε
ἀπὸ μέσα της. Μετὰ τὸ φιλὶ πού δώσανε, δὲν μοῦ μένει καμ-
μιὰ ἑλπίς. Σὲ τρεῖς μέρες ὁ Ἀλαῖν θὰ μ' ἐγκαταλείψῃ... Σὲ
τρεῖς μέρες θὰ μείνω μόνη...

Κάποιο χέρι πῆρε τὸ δικό της, κάποια φωνὴ εἶπε σιγὰ:
—Λιζούλα μου, μικρή μου, κῦτταξέ με, μίλησέ μου!
Ἡ νέα γυναῖκα κατάλαβε πὼς δὲν μπορούσε νὰ σωπάσῃ πιὰ.
Ἐπρεπε νὰ μιλήσῃ, νὰ πῇ ψέματα, νὰ κρατήσῃ μέχρι τέλους
τὸ τραγικὸ μυστικὸ της.

Τὸ θάρρος της, ὡστόσο, τὴν ἐγκατέλειψε: εἶχε νικηθῇ. Τὰ
δύο της Κλαίρ ἦσαν ἀπὸ καλύτερο ἀτσάλι ἀπ' τὸ δικό της.
—Λίτσα!

Ἡ νίκη

Υ ΠΗΡΧΕ τόση ἀγωνία σ' αὐτὴ τὴ φωνή, ὥστε ἡ νέα γυ-
ναῖκα ἀνοίξε ἐπὶ τέλους τὰ μάτια της.
—Πονεῖς, μικρή μου; ρώτησε ὁ Ἀλαῖν.

—Ὀχι. Δὲν εἶναι τίποτε. Συγχωρήστε με καὶ οἱ δύο. Δὲν
ἔχω τί ἐπαθῶ. Κάποια ἀδιαθεσία, εἶπε μὲ ἀδύνατη φωνή.
—'Α, ἀδιαθεσία! ἐπανελάβε μὲ κάποιαν ἀνακούφιση ὁ
Ἀλαῖν.

Δὲν ἀμφέβαλλε γι' αὐτὴ τὴ δήλωσι. Ἐὰν ἡ Λίτσα εἶχε μάθει,
δὲν θὰ μπορούσε νὰ διατηρήσῃ τόση ἡρεμία, θὰ τῆς ἐξέφευγε
κάποιο παράπονο.

Τὸ δρᾶμα εἶχε ἀποσοβηθῇ, ἡ Λίτσα ἀγνοοῦσε πάντοτε...
Ὁ Κλώντ ἔφυγε καὶ ἔμειναν μόνοι, ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ
ἑλλου.

Ἡ Λίτσα σιωποῦσε, ἀπομυημένη στὰ μαξιλάρια.
Εἶχε τὴ γλυκεῖα καὶ θλιμμένη χάρι ἐνὸς πληγωμένου πουλιού.
Τέλος ἀπεφάσισε νὰ μιλήσῃ θαρραλέα.
—Ἀλαῖν, θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι...

Τὸ σκληρὸ αὐτὸ παιχνίδι ἀρκετὰ εἶχε κρατήσει. Σὲ τί ὠφε-
λοῦσε νὰ περιμένῃ τρεῖς μέρες ἀκόμη; Ἐπρεπε νὰ τοῦ ἀπο-
δώσῃ ἀμέσως τὴν ἐλευθερίαν του...

—Κι' ἐγὼ, Λίτσα, θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι, καί, ἂν τὸ ἐπιτρέ-
ψῃς, θὰ μιλήσω πρῶτος.

—Σὲ ἀκούω...

—Ἀλλοίμονο! Ἐμάντευε ἐκεῖνο πού ἐπρόκειτο νὰ ἀκούσῃ.
—Ἐγὼ ὀρεξί νὰ κάμω ἓνα ταξίδι, Λίτσα. Εἶναι περισσότερο
ἀπὸ χρόνος πού δὲν ἔφυγα ἀπ' τὸ Παρίσι. Μὲ σκανδαλίζει ἡ
Σκωτία, σ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ τόπος;

—Ἀνίκαν θὰ προφέρῃ λέξι, ἐκοῦνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι.
—Μποροῦσε νὰ φύγωμε πολὺ γρήγορα, σὲ τρεῖς μέρες, τὴν
Πέμπτη. Θέλεις;

—Νὰ φύγωμε μαζί; ρώτησε κατασπινκινισμένη.
—Ἀσφαλῶς. Ἐχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι. Ἡ ἀποψινὴ σου
ἀδισθεσία τὸ ἀποδεικνύει. Μιὰ ἀλλαγὴ ἀέρος θὰ σοῦ ἔκανε καλὸ.

—Πολὺ καλὸ, εἶπε ἐκείνη.

Μιὰ ἀτελείωτη χαρὰ τὴν ἐκυρίευσε. Μαζί της, λοιπόν, θὰ ἐ-
πύγαινε στὴ Σκωτία! Μαζί της θάφαινε!

Εἶχε θριαμβεύσει! Ἐνίκησε τὴν ἀντίληψή της. Τότε, ἐκεῖνο
πού δὲν ἔμελλε νὰ κάμῃ ὁ πόνος, τὸ ἐπέτυχε ἡ χαρὰ.

Ἡ Λίτσα ἐξέσπασε, σὰν ἓνα παιδί, σὲ δυνατό κλάμα. Ἐκλαίγε
ὅμως ἀπὸ εὐτυχία...

Τὸ δλιθερό μυστικὸ
Τὸ χέρι τοῦ Ἀλαῖν εἶχε ἀγκαλιάσει τοὺς ὅμους τῆς Λίτσας,
πού κυττοῦσε τὰ ἴσχυα νερὰ τοῦ κόλπου τοῦ Φόρθ.

Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος, ἦσαν στὸ Ἐδιμβούργο.
—Λοιπόν, ἀγάπη μου, εἶσαι εὐχαριστήμενη; τὴν ἐρώτησε
τοῦραφῶρα.

—Πολύ. Ἡ πόλις αὐτὴ ἀξίζει νὰ τὴν ἐπονομάσουν «Νέας
Ἀθήνας», ἀπῆντησε ἡ Λίτσα.

Εἶχε ἐντελῶς ἀλλάξει. Ἡ εὐτυχία της τῆς ἔδινε μιὰν ὄψιν
σχεδὸν παιδική καὶ ὁ Ἀλαῖν ἐθαύμαζε τὴν ἀκτινοβολοῦσα
ὁμορφιά.

—Ξέρεις πὼς ὁ ξενοδόχος μᾶς πῆρε γιὰ νεονύμφους; τῆς
εἶπε. Ἀ, ἀλήθεια, ἔχασα. Τὴν ὥρα πού γάμηκα, μοῦδωσε ἓνα
γράμμα γιὰ σένα. Πᾶρε το!

Ἡ Λίτσα ἀνοίξε τὸν φάκελλο κι' ἐδιάβασε γρήγορα μερικὲς
γραμμὲς πού ἦσαν γραμμένες μὲ ἀλλαγμένον χαρακτήρα. Ὡς
τόσο διακρινόταν τὸ γράμμα τῆς Κλαίρ.

—Εἶναι ἓνα ἀνώνυμο γράμμα, εἶπε.
Ὁ Ἀλαῖν ἀνεπῆδησε. Θὰ μάθαινε, λοιπόν, τὴν ἀλήθεια ἡ
Λίτσα;

—Διάβασε.
Ἦξε τὸ γράμμα.

Ἀδυσόλητη, ἡ Κλαίρ ἔγραφε πὼς μπορούσε νὰ τῆς δώσῃ
ἀποδείξεις.

—Τί σκέπτεσαι γι' αὐτὸ; ρώτησε δειλὰ ὁ Ἀλαῖν.
Ἡ Λίτσα πῆρε τὸ γράμμα, τὸ διέκρινε κι' ἔπειτα τὸ ἔσχισε.
Τὸ πέταξε. Τὰ χαρτάκια, σὰν ἓνα σμήνος ἀπὸ πεταλούδιτσες,
ἔκαμαν μερικὸς κύκλους στὸν ἀέρα καὶ ἔπειτα ἔπεσαν στὸ νερὸ.

Ὁ Ἀλαῖν ἐδίσταζε γιὰ νὰ πῇ κάποιο ψέμα. Καὶ ἐπανελάβε
μὲ ἀγωνία:

—Τί λὲς γι' αὐτὸ τὸ γράμμα;
—Τίποτε, ἀφοῦ δὲν με πληροφορεῖ γιὰ τίποτε καινούργιο.

—Τί θέλεις νὰ πῇς;
—Πὼς τὸ ἤξερα.

Ὁ Ἀλαῖν ἐσκυψε τὸ κεφάλι.
—Καὶ μ' ἐσυγχώρησε; ρώτησε. Μ' ἄφησε καλύτερα νὰ
πιστεῖω πὼς δὲν ἤξερες τίποτε... Πὼς τὸ μάντεψε; Πότε;

Τὸ θράδυ τοῦ δείχνου, δὲν εἶναι ἐπὶ τοῦ
—Πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸ θράδυ ἐκεῖνο, ἀλλὰ καλύτερα ἂς μὴ μι-
λοῦμε πιὰ γι' αὐτὸ. Θέλω νὰ ξεχάσω τίς κακὲς αὐτὲς ἡμέρες.

Τότε γιὰ πρῶτὴ φορὰ, ὁ Ἀλαῖν, ἐνοιώσε τὸ μαρτύριο πού
εἶχε ἐπιβάλλει στὴ γυναῖκα του. Ἐμάντευε ὅλα ὅσα τοῦ ἐκυρίε-
υε. Ὅλο τὸν πόνο, ὅλο τὸ θάρρος πού περιείχαν οἱ δύο αὐτὲς λέ-
ξεις: «Τὸ ἤξερα»!

—Λίτσα, μουρμούρισε πάλι σιγὰ, ἐσὺ μόνο ἤξερες νὰ παλέ-
ψῃς, γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃς τὴν εὐτυχία μας. Σ' εὐχαριστῶ.

—Δὲν ἔκαμα τίποτε παραπάνω ἀπὸ τὸ καθήκον μου ὡς συ-
ζύγου, ἀπῆντησε χαμογελώντας.

Τ Ε Λ Ο Σ
Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ

ΟΙ ἄδελφοι τοῦ Γερο-Παρατατικού ΑΚΟΥΣΙΟΝ ΔΙΑΒΗΜΑ

Συναντησάμενος προχθὲς τὴν κόρη τῆς πλυστρός μου
—ὦ, πόσον γὰρ τρανεύουσιν τὰ θήλεα ταχέως!—,
περίμενον κατάπληκτος κι' ἐθόλωσε τὸ φῶς μου

ἐκ τοῦ σωμάτου της τοῦ ἀβροῦ κι' ὀλίγον τι παχέος.
Τὴν κῦτταζον, τὴν κῦτταζον καὶ συνεταραζόμεν,
ἐντόνως ἀλλοθιζόμενον καὶ ἀνεγλειφιζόμενον.

—Πῶς ἔγινες, θρὲ τέκνον μου; τῆς εἶπον ἐν ἐκπλήξει.
Σὲ εἶδον κι' ἐδοκίμασον πολὺ μεγάλη σφίξι...

Ἐσὺ, θρὲ ἀφιλότιμον, ἐπέρασες πᾶν ὄριον
μ' αὐτὸ σου τ' ἀνεκλάλητον τὸ κάλλος τὸ πανώριον
κι' ἐνδόξως ἐκατάντησε μπουκία καὶ σπυρίον.

Ἀχ, κι' ἐνεσιν θὰ ἔκαμνον γιὰ σένα ὑπόδορον
καὶ θάβηλα νὰ σ' ἤραζον εὐθέως μὲ τὸ ζόριον.
Πλὴν σοῦ προτεῖνω φιλικῶς καὶ γιὰ ν' ἀλλάξω εἶμα

πὼς ἂν μὲ ἤρωτεύσῃς, εὐθὺς καὶ παραχρῆμα
αὐτὸν θὰ σοὶ προσέφερα τὸν σπίνιον δακτύλιον
καὶ πάντα θάσου μετ' ἐμοῦ, νὰ μοῦ τοιμάξῃς τίλιον.

ὦ, σκέφθῃτι, ὁ βίος μας θὰ ρέῃ μελιχρὸς!
Ἐμπρός σου, ὦ! θὰ ἴσταιμι εἰς στάσιον πάντα σοῦζας
καὶ τώρα, πού καθίσταται ψυχρὸς ὁ καιρὸς,

συχνάκις θ' ἀνταλλάσσωμεν τὰ θράδνα... θεντούζας.
Πλὴν σοῦ προτεῖνω φιλικῶς καὶ γιὰ ν' ἀλλάξω εἶμα
πὼς ἂν μὲ ἤρωτεύσῃς, εὐθὺς καὶ παραχρῆμα

αὐτὸν θὰ σοὶ προσέφερα τὸν σπίνιον δακτύλιον
καὶ πάντα θάσου μετ' ἐμοῦ, νὰ μοῦ τοιμάξῃς τίλιον.

ὦ, σκέφθῃτι, ὁ βίος μας θὰ ρέῃ μελιχρὸς!
Ἐμπρός σου, ὦ! θὰ ἴσταιμι εἰς στάσιον πάντα σοῦζας
καὶ τώρα, πού καθίσταται ψυχρὸς ὁ καιρὸς,

συχνάκις θ' ἀνταλλάσσωμεν τὰ θράδνα... θεντούζας.
Πλὴν σοῦ προτεῖνω φιλικῶς καὶ γιὰ ν' ἀλλάξω εἶμα
πὼς ἂν μὲ ἤρωτεύσῃς, εὐθὺς καὶ παραχρῆμα

αὐτὸν θὰ σοὶ προσέφερα τὸν σπίνιον δακτύλιον
καὶ πάντα θάσου μετ' ἐμοῦ, νὰ μοῦ τοιμάξῃς τίλιον.

ὦ, σκέφθῃτι, ὁ βίος μας θὰ ρέῃ μελιχρὸς!
Ἐμπρός σου, ὦ! θὰ ἴσταιμι εἰς στάσιον πάντα σοῦζας
καὶ τώρα, πού καθίσταται ψυχρὸς ὁ καιρὸς,

συχνάκις θ' ἀνταλλάσσωμεν τὰ θράδνα... θεντούζας.
Πλὴν σοῦ προτεῖνω φιλικῶς καὶ γιὰ ν' ἀλλάξω εἶμα
πὼς ἂν μὲ ἤρωτεύσῃς, εὐθὺς καὶ παραχρῆμα

Ἐνα θράδυ στὸ χορὸ Μιὰ κοινωνικὴ φαρ- σούλα ὑπὸ Α. ΜΕΤΖ

Στὸ μέγαρο Παλκονιέρι, εἶχαν χορὸ ἐ-
κείνο τὸ θράδυ. Ὅταν ἐμπῆκα στὸ σαλόνι
—ἓνα ἀπὸ τὰ ἀπέραντα ἐκεῖνα σαλόνια
πού φαίνονται σήμερον μονάχα στὰ ἀμε-
ρικανικὰ φιλμ— ὁ πρῶτος πού εἶδα μπρο-
στά μου ἦταν ὁ Κάρολος, πού μοῦ ἔκανε
νοήματα νὰ πάω κοντὰ του.

Ὁ Κάρολος ἦταν ἓνας παιδικὸς μου φί-
λος, πού ἔμεινε πολλὰ χρόνια στὴν ἐπαρ-
χία καὶ μόνο τώρα τελευταῖα ἦρθε στὴν
πρωτεύουσα. Ἦταν ἄρκετὰ συμπαθητικὸς
νέος, ἀλλὰ λιγάκι ἀπότομος καὶ θαρρὺς
στὶς κινήσεις. Ἐδινε τὴν ἐντύπωσιν ἐ-
νὸς πελώριου τετράποδου ἀπ' ἐκεῖνα πού
δὲν μποροῦν νὰ μετακινήθουν χωρὶς νὰ
κάνουνε ζημιές. Πράγματι, μὲ πλησίασε
μὲ τὴν εὐκινησία ἐνὸς νεαροῦ ἐλέφαν-
τος, πατώντας τὶς οὐρὲς τῶν λαμπρῶν
γυναικείων φορεμάτων.

—Ἐναῦτεροχοροῦνται!... μοῦ εἶπε μο-
νοκόμματα, μὲ τὴ γλώσσα πεταγμένη ἐ-

ξω καὶ το προσώπο πού κόκκινε ἀπὸ τὸ
αἷμα ἐνὸς γάτου.

—Πῶς; Τί εἶπες; ἔκαμα ἐγὼ σαστι-
σμένος.

—Ἐνα ὑπέροχο κορίτσι!, ἐπανελάβε
κάνοντας ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ
νὰ μιλήσῃ πὺ ἀργὰ ὥστε νὰ γίνῃ κατα-
ληπτός. Τὴν γνωρίζεις;

—Ποιὰ; ἐρώτησα.

—Νὰ τὴν, αὐτὴ ἐκεῖ κάτω, ἀπῆντησε
δείχνοντας μὲ τὴ μύτη του μιὰ γωνία
τοῦ σαλονίου.

Ἐκύτταξα πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἶδα τὸ ὑπέ-
ροχο κορίτσι καὶ ἐχαιρολόγησα.

—Εἶναι ἡ νεαρὰ κόμισσα Λουκία Μο-
ρέλλι, εἶπα. Τὸ πὺ αἰσθηματικὸ καὶ ἀ-
νόητο πλάσμα ἀπ' ὅσα ἐγνωρίσα ἔως
τώρα.

Ὁ Κάρολος μ' ἐκύτταξε βλοσυρὰ καὶ
εἶπε μὲ ὕψος κάπως ἀπειλητικὸ:

—Νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ ἐκφράζε-
σαι καλύτερα γι' αὐτήν.

Τὸ πρόσωπό του ἔπρεπε μιὰν ἐκφρασί-
ἀπεριόγραπτη κι' ἐπρόσθεσε:

—Τὴν ἀγαπᾷ καὶ βρισκομαι σὲ δύσκολη
θέσι.

—Γιατί;

—Δὲν θὰ μὴ πορῶ ποτὲ νὰ τῆς πῶ οὐ-
τε μιὰ λέξι. Εἶναι —πὼς νὰ σοῦ πῶ;—
ἓνας ἄγγελος, μιὰ θεῖα ὄπτασις, κι' ἐγὼ
δὲν εἶμαι παρὰ ἓνας ἀνθρώπος μπροστά

της, ἓνα ταπεινὸ σκυλί, ἓνα ἐρπετό...
Ἀν τὸν ἄφηνα νὰ συνεχίσῃ, θὰ μοῦ
ἀράδιαζε ὅλο τὸν ζωολογικὸ κῆπο. Γι'
αὐτὸ τὸν διέκοψα, λέγοντας:

—Μὰ εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ τὴν κατα-
κτήσῃς. Ἀρκεῖ νὰ γνωρίσῃς ὠρισμένες
ἀδυναμίες της.

—Δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀδυναμίες! ἐμοῦ-
γρισε αὐτός.

—Σοῦ εἶπα ὅτι εἶναι ἀνόητη καὶ ρω-
μαντικὴ. Σὲ μιὰ τέτοια γυναῖκα, λοιπόν,
ἀρκεῖ νὰ μιλήσῃς γιὰ τ' ἄστρα, καὶ τὸ
φεγγάρι, ἀρκεῖ νὰ βγάλῃς δυὸ - τρεῖς
στεναγμούς γιὰ νὰ τῆς δώσῃς νὰ κατα-
λάβῃ ὅτι τὴν ἀγαπᾷς σιωπηλὰ καὶ ὅτι
πνίγεις αὐτὸ τὸ αἰσθηματὶ στὰ κατάβηλα
τῆς ψυχῆς σου.

—Ὅστε νομίζεις ὅτι...;

—Εἶμαι βέβαιος!

—Εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου. Σοῦ εἶμαι
εὐγνώμων γιὰ τὴ συμβουλή.

Ἀπομακρύνθηκε θιαστικά πρὸς τὸ κο-
ρίτσι τῶν ὀνείρων του κι' ἐγὼ ἐπῆγα στὸ
καπνιστήριον. Δὲν εἶχα καὶ τόσο κέφι γιὰ
χορὸ. Καὶ μετὰ ἔνα τέταρτο τῆς ὥρας,
νὰ σοῦ πᾶν ὁ Κάρολος κοντὰ μου.

—Λοιπόν, τί γίνεται; τὸν ἐρώτησα.

Συνεννοήθηκες;

—Ἀρκετὰ καλὰ. Τὸν ἐπόμενο χορὸ θὰ
τὸν χορεύωμε μαζί. Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ
τῆς πῶ; Πὼς θ' ἀρξίσω; Πὼς θὰ πιά-
σωμε κουδέντα;

Τοῦ ἔδωσα ὅλες τὶς ἀπαραίτητες ὁδη-
γίες κι' ἔμεινε ἐνθουσιασμένος. Μ' εὐ-
χαρίστησε κι' ἔφυγε σὰν ἀνεμωστρόβιλος,
ἀναποδογυρίζοντας μονάχα τρεῖς καθί-
σματα.

Μετὰ μισὴν ὥρα, παρουσιάσθηκε πάλι
μπροστά μου.

—Πᾶμε περίφημα!, εἶπε. Ἀκολούθησα
ὅλες τὶς συμβουλές σου. Φαίνεται ὅτι
γνωρίζεις καλὰ τὸν χαρακτήρα τῶν γυ-
ναικῶν. Τὰ κατάφερα μιὰ χαρὰ καὶ δὲν
ἔξω πὼς νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὶς συμ-
βουλές πού μοῦδωσες. Θὰ σ' εὐγνωμονῶ
σὲ ὅλη μου τὴ ζωή.

—Κι' ἐγὼ, τοῦ εἶπα χαμογελώντας.

—Πῶς; Γιατί; Δὲν καταλαβαίνω...

—Θὰ καταλάβῃς ἀμέσως. Αὐτὴ ἡ νέα
ἦταν ἀρραβωνιασμένη μαζί μου καὶ δὲν
ἤξερα πὼς ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτήν. Γι-
ναίκες μὲ τέτοιον χαρακτήρα, ἐμένα δὲν
μοῦ κάνουν. Γεῖά σου.

Α. ΜΕΤΖ

Εἰς Πείσμα τῆς Λογικῆς

Ποῦ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια; Ποῦ βρίσκεται
τὸ ψέμα; Ἰδοὺ μερικὰ παραδείγματα ἐνέ-
χων συλλογισμῶν καὶ μάλιστα πανούργων...
Εἶνε ἐξήκοντα παιχνίδια, πού μποροῦν νὰ φαί-
νονται ὡς ἐνοχλητικά. Ὅταν ὅμως μὴ κα-
νεῖς στὴν «τεχνική» τῶν συλλογισμῶν τους,
γρήγορα καταλαβαίνει ὅτι ἡ εὐθεκροσύνη θρῆ-
σθεύει μπρὸς στὶς «παγίδες» αὐτῆς.

Ο ΨΕΥΤΗΣ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἄ ιὰ τὴν Κρήτη, ἐλέγτο κάποτε, ὅτι οἱ
κατοικοὶ της εἶχαν ἓνα ἐλάττωμα: δὲν
ἔλεγαν ποτὲ τὴν ἀλήθεια.

Ποῖς ὅμως τὸ ἐβεβαίωσε αὐτό;
Ὁ Σαμοσθένης, πού κι' αὐτὸς ἐπίσης
ἦταν Κρητικὸς. Ἀρα, ἐὰν εἶχε δίκην, καὶ
ἐὰν, κατὰ συνέπειαν, ὅλοι οἱ Κρητῆς ἦσαν
ψεῦτες κι' ὁ Σαμοσθένης δὲν ἔλεγε τὴν ἀ-
λήθεια καὶ συνεπῶς οἱ Κρητῆς δὲν εἶνε ψεῦ-
τες. Τότε, ἔπρεπε νὰ πιστέψωμε τὸν Σαμο-
σθένη καὶ συνεπῶς νὰ παραδεχθῶμε ὅτι οἱ
Κρητῆς εἶνε ψεῦτες. Τότε ὅμως πάλι δὲν θὰ
πρέπει νὰ γίνῃ πιστευτὸς καὶ ὁ Σαμοσθέ-
νης καὶ οἱ Κρητῆς δὲν πρέπει νὰ πιστευθῇ
ὅτι εἶνε ψεῦτες. Ἀλλὰ τότε... κτλ...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΘΗΤΗΣ

Φιλήτας, καθηγητῆς τοῦ δικαίου καὶ
τῆς λογικῆς, εἶχε ἓναν φτωχὸ καὶ τεμ-
πέλη μαθητὴ, τὸν Λεάνδρου. Ἐχεν συμφω-
νῆσει ὅτι ὁ μαθητῆς δὲν θὰ πληρώνε τὸν
δάσκαλό του παρὰ μόνο δταν ἐκέρδιζε τὴν
πρῶτὴ του δίκη.

Καθὼς δὲ, λόγω τῆς τεμπελιάς τοῦ Λε-
άνδρου, ἡ ἐκπαίδευσίς του αὐτὴ διαρκοῦσε
ἐπὶ πολὺν καιρὸ, ὁ δάσκαλος δὲν πληρω-
νόταν ποτέ. Καταθυμωμένος λοιπὸν ὁ Φι-
λήτας ἐνήγαγε τὸν Λεάνδρου, ἀπαιτώντας
τὴν ἀμοιβή του καὶ λέγοντας:

—Ὅποιαδήποτε κι' ἂν εἶνε ἡ ἀπόφα-
σις τοῦ δικαστηρίου, ἐγὼ θὰ εἶμαι κερδι-
σμένος. Διότι, πράγματι, ἐάν κερδίσω, ὁ
μαθητῆς μου θὰ καταδικασθῇ νὰ μὲ πλη-
ρώσῃ. Ἐάν κερδίσῃ ἐκεῖνος τὴν δίκη, ῖ-

ΑΛΛΑΓΗ ΣΥΖΥΓΩΝ!

Μιά άπιστευτη ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Οι αμερικανικές εφημερίδες αναφέρουν το εξής καταπληκτικό περιστατικό, ποί είχε την αρχή του εδώ και δέκα χρόνια, αλλά μονάχα σήμερα πρόκειται να βρεχ τον επίλογο στα δικαστήρια.

Πρό δεκαετίας, λοιπόν, στο δημοτικό ψυχιατρείο του Λόζ "Αντέλες" έμπηγε προς θεραπείαν μια νεαρά χωρική, που έπασχε από θρησκοληψία. Μεταξύ των άλλων δεν ήθελε να ζήσει με τον άνδρα της, αλλά ούτε και να τον βλέπει καν.

Την ίδια μέρα και σχεδόν την ίδια ώρα έφεραν στο ψυχιατρείο μιαν άλλη νέα, νεόπαντρη, την δακτυλογράφο "Ελσα Ουάστον", που πήρε έναν μεγάλο φόβο και τρελλάθηκε. Οι δυο γυναίκες είχαν καταπληκτική ομοιότητα μεταξύ τους, και ο υπάλληλος που τις παρέλαβε έμπεδοσε πως κατά λάθος τα όνόματα και απέδωσε στη μια την ταυτότητα της άλλης.

Μετά μιαν εβδομάδα, η χωρική αρρώστησε βαρύνει και πέθανε. Για τον θάνατό της ειδοποιήθηκε ο άνδρας της δακτυλογράφου, στον οποίον, επειδή η τρέφimus πέθανε από μολυσματική αρρώστεια, δεν επέτρεψαν ούτε να ιδη το πτώμα. Και η γυναίκα αυτή έτάφη με ξένο όνομα.

Εν τω μεταξύ η "Ελσα Ουάστον" έπληγαινε διαρκώς καλύτερα... Ο χωρικός έπληγε πολλές φορές να την επισκεφθή, νομίζοντας βέβαια πως βάραινε τη γυναίκα του, αλλά αυτή μόλις τον έβλεπε δεν ήθελε να τον πλησιάσει, λέγοντας ότι δεν γνωρίζει αυτό τον άνθρωπο. Με τους τρελλούς δεν πρέπει κανείς να έπιμένει. "Ετσι, ο άγαθος χωρικός έσταμάτησε τις άνωφελεις επισκέψεις του.

Επέρασαν χρόνια και η "Ελσα Ουάστον" ανέκτησε ξανά τα λογικά της. Απορώντας που δεν έλάβαινε είδησεις από τον άνδρα της, τον έζητησε και επανάληψιν, εκφράζοντας την έπιθυμία να επιστρέψει στο σπίτι της. Οι γιατροί δεν έφεραν αντίρρηση. Μιά Κυριακή πρωί, ήρθε καταχαρούμενος ο χωρικός για να την πάρει. Μόλις τον είδε, η δακτυλογράφος "Ελσα" θέλησε πάλι να διαμαρτυρηθή, αλλά αυτός δεν της έδωσε καιρό: της έλεισε πονηρά το μάτι και της έψιθύρισε:

—Μην είσαι κουτή! "Αν εξακολουθήσεις να διαμαρτυρείσαι, θα νομίσουν ότι δεν έγινες ακόμη καλά και δεν θα σ' αφήσουν να βγεις απ' εδώ μέσα.

Η "Ελσα" δεν έτόλμασε να έπιμένει και τον άκολούθησε. Όταν όμως βρέθη καν στο δρόμο, νομίζοντας εκείνη πως ο συνοδός της είναι κανένας φίλος του ανδρός της, τον παρεκάλει να την οδηγήσει άμέσως στο σπίτι. Αυτό ήθελε φυσικά και ο χωρικός, βέβαιος πως πρόκειται περί της γυναίκας του. Κι έσπευσε να άπάντησε:

—Πόσα πράγματα θα ίδης άλλαγμένα στο σπίτι, άγαπητή μου! Οι δουλειές έπιγαν καλά σ' αυτό το δικαστήριο: έχωμε τέσσερις αγέλαδες κι ένα κοπάδι γουρουνόπουλα!

Η τώος δακτυλογράφος έγούρλωσε τα

μάτια: αγέλαδες και γουρουνόπουλα;! Έπρεπε, λοιπόν, να βγη από το τρελλοκομείο για να μπλέξει με τρελλούς: —Μά, κύριε, διαμαρτυρήθηκε, έχω δεν σάς γνωρίζω... —Πάλι τα ίδια έχουμε, λοιπόν: Φαίνεται ότι δεν έγινες τελείως καλά, αλλά στο σπίτι θα συνηθίσεις. Ξέρεις μάλιστα ότι έγινες πιο χαριτωμένη; Φαίνεται σαν κυρία!

Θέλοντας και μή, η "Ελσα Ουάστον" άναγκάστηκε να άκολουθήσει τον χωρικό έως το κτήμα του, που ήταν στα περίχωρα της πόλεως. Είχε διαδυάσει εν τω μεταξύ και στο σπίτι δεν είχαν άναψει τα φώτα. "Ετσι, η δακτυλογράφος έπιωφελήθηκε μιās στιγμής που έμεινε μόνη, κατώρθωσε να απομακρυνθή χωρίς να την καταλάβει κανείς κι έφθασε στην πόλη, όπου έπαισε έναν άστυφύλακα να την οδηγήσει στο φρενοκομείο.

Εκεί η "Ελσα Ουάστον" άφηνήθηκε την περιπέτειά της. Στην αρχή την άκουσαν με ειρωνική συγκάταξι, αλλά, μετά, ένας νοσοκόμος άνέφερε το ουκίον στον διευθυντή. "Επειδή η "ατρελή" έπιμενε ότι λέγεται "Ελσα Ουάστον", έγιναν έρευνες στα βιβλία, από τις οποίες προέκυψε ότι η Ουάστον είχε πεθάνει πρό δεκαετίας.

Η ύπόθεσις έμπλεξε ακόμα πιο πολύ όταν παρουσιάστηκε ο χωρικός και έδήλωσε ότι δεν ήταν διατεθειμένος να φύγει απ' εκεί χωρίς να πάρει την γυναίκα του. Η "Ελσα Ουάστον" με κανέναν τρόπο

δεν ένοουσε να τον άκολουθήσει. Με καταπληκτική διαίγεια πνεύματος, άνέφερε λεπτομερείς πληροφορίες για το άτομό της, για το έπάγγελμα του άνδρός της, του οποίου έδωσε και την διεύθυνση, σ' ένα προάστιο του Λόζ "Αντέλες. Στη διεύθυνση όμως εκείνη κανείς δεν έγνώριζε τον κύριο Ουάστον. Οι έρευνες, ώστόσο δεν έσταμάτησαν, ώς που στο τέλος, άνεκάλυψαν το λάθος που είχε κάνει ο υπάλληλος εκείνος του ψυχιατρείου κατό την είσοδο των δύο άσθενών. Τέλος βρέθηκε και ο πραγματικός σύζυγος της δακτυλογράφου, ο οποίος εύτυχώς, δεν είχε ξαναπαντρευθή, άν και τον ειδοποίησαν έπισημώς πως η γυναίκα του πέθανε από καιρό.

Η συνάντησις των δύο συζύγων ήταν συγκινητική. Η εύτυχία τους όμως διαταράχθηκε τελευταίως από την στάση του χωρικού, ο οποίος έπιμένει να θεωρη τον έαυτό του θύμα άπάτης. Κατέφυγε λοιπόν στα δικαστήρια, τα οποία πρόκειται να άποφανθούν άν ο άλλος του πήρε την γυναίκα ή όχι.

Γ. ΛΕΟΝΤΗΣ

ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΑ

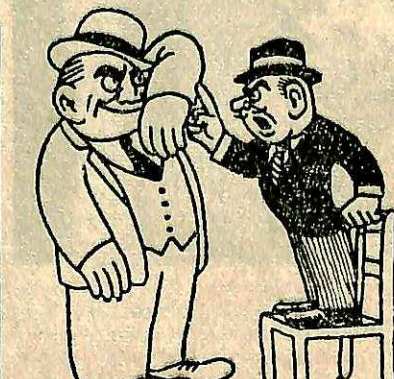
—Θεέ μου, τί ζω που είσαι! Έλεγε μια κυρία στη μικρή της κόρη έμπρός σε μια πνευματώδη φίλη της.

—Μην άποκαλήτε ποτέ έτσι τα παιδιά, παρετήρησε η φίλη. "Ετσι έφώναζαν άκατάπανστα στην πεθερά μου όταν ήταν μικρή και αυτό... της έμεινε.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ

ΥΠΕΡ

ΚΑΤΑ

Το θάρρος δεν είναι μόνον μια άρετή. Είναι η προστασία και όλων των άλλων.

ΛΟΚ

Το αληθινό θάρρος είναι μια από τις ιδιότητες που προϋποθέτουν άνωτερότητα ψυχής.

ΒΩΒΕΝΑΡΓΚΙΕ

Το θάρρος δεν προποικείται, είναι μια ιδιότητα που διώχνει την ύποκρισία.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Το θάρρος είναι η δοκιμασία της νοημοσύνης. Φόβος και άπισθοχώρησις από των φατασμάτων. Το θάρρος προκύπτει από έναν ακριβή όπολογισμό των πιθανοτήτων.

ΡΕΝΕ ΚΟΥΙΝΤΟΝ

Για να είσθε κάτι, για να είσθε κύριος του έαυτού σας, πρέπει να ενεργήτε όπως μιλάτε. Πρέπει πάντοτε να άποφασίζετε τίνας το μέρος θα πάρετε, να το παίρνετε άπερηφάνως και να το άκολουθήτε πάντοτε.

Ζ. Ζ. ΡΟΥΣΣΩ

Το θάρρος δεν είναι άρετή, αλλά μ' ιδιότητα κινή των κακούργων και των μεγάλων ανθρώπων.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

Το θάρρος δεν είναι παρά η εύχαρής της του κινδύνου.

Π. ΒΕΜΠΕΡ

Το θάρρος είναι συχνάκις μια άχι καθαρή άντηληψις του κινδύνου που άντιμετωπίζουμε, ή η άλοοσχερής άγνοια του κινδύνου αυτού.

ΕΛΒΕΤΙΟΣ

Πόσοι άνθρωποι που περνούω ως θάρραλοί δεν είναι άνόητοι!

Ο. ΠΙΡΜΕΣ

Οι μεγαλύτεροι ήλται του θάρρους είναι οι έπιθετικοί δειλοί.

ΖΑΝ ΡΟΣΤΑΝ

Άκουσα τις σφαίρες να σφυρίζουν γύρω μου. Κατάλαβα αυτό που μ' έκαμε να έκπληττωμαι πάντοτε: γιατί ο ήλται και ο Άριστοτέλης έτοποθέτησαν το θάρρος στην τελευταία σειρά των άρετών. Δεν προκαλείται από καλά συναισθήματα: Άλην όργη, άλην ματαιότης μεγάλο πείσμα και μια κοινή άθλητική εχάριστης.

ΣΑΙΝ-ΕΣΥΜΠΕΡΥ

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙΣΕΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 72

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Το κατώτερον μέρος σώματος τινος (στρατιωτ.): τόπος συγκεντρώσεως ή έξορμήσεως — Υπήρξε άλλοτε ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 2) Γερμανός ήθοποιός εις την οποίαν έδόθη το έπίθετον: «Άη-δών της Βιέννης», ένεχ η σύζυγος και τακτική συμπαικτρια του Ζαν Κλεπουρά.
- 3) Όρος της Θεσσαλίας εν Μαννησία ο κοινώς: Κίσσαρος.— Θέσις ύψηλη ή εάθρον έφ ου άναβαίνον ο ρήτωρ όμιλει προς τα πλάθη.
- 4) Μικρόν έξορμα γής, λοφίσκος εις χλωιάται.
- 5) Έξόγκωμα της ράχεως. — Χρονικός έπιρρημα.
- 6) Υποδεικνύω τον τρόπον έκτέλεσεως έργου τινός.
- 7) Χορηγοποιοούμενον μετά του άρδρου «το» σημαίνει όλίκον, συνολικόν — Η έκδικασις δικαστικής άποθέσεως, δικαία τιμωρία.
- 8) Κτητική άπάντημα (τό θηλυκόν).
- 9) Πρόθεσις — Χερσόνησος όρος και μοναχική πολιτεία εις τον Β. μυχόν της Έρυθρας Θαλάσσης.
- 10) Περιήμιος Άμερικανός ήθοποιός, τον οποίον έθαυμάσαμε στο «Μάρκο-Πόλο» και θά ίδουμε προσεχώς στο φιλμ «Η κυρία και ο κάου μπού» και «Μπά Ζέστ».
- 11) Μετάλλιον εργάσιον διά του οποίου πληττοντες έπιφερομεν πεισιν, ώθησιν ή θρασύην σκληρόν άντικειμένον. — Άπομύκρυνσις άφαιρέσις και μεταφορικώς: κατάργησις, κατάλυσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Έλληνις ήθοποιός πρωταγωνίστριας ενός κινηματογραφικού έργου της παρελθούσης χειμερινής περιόδου — Μακράν του να είναι μικρός.
- 2) Γάλλος ήθοποιός, ο οποίος πρωταγωνιστούσε με την Ζαννέτ Μακκίντσαντ στο περίφημο έργο «Ευθύμη χήρα». Το έργον αυτό προσέβληθη πρό έτών εις τας Άθήνας.
- 3) Νήσος του Αιγαίου εκ των Κυκλάδων — Το μη άπαλόν, δύσκαμπτον και μεταφορικώς: άποτομον, έθανυσον σκληρόν.
- 4) Άρχαία όνομασία της 'Ιταλίας: το όνομα αυτό της το ίδουον ίδιως οι ποιηταί.
- 5) Γενική όνομασία των ήθοποιών του κινηματογράφου — Καρποί άπαροφύρου δένδρου οι οποίοι έξηφανίσθησαν πρό καιρού από την άγοράν.
- 6) Άπαλλαγή από τινος δεινός άπελευθέρωσις, διάσωσις.
- 7) Το μέρος ένθεν άναβλύζει ύδωρ και μεταφορικώς ατρία, άρχη πράγματός τινος — Τροφή σαρκοφάγων ζώων.
- 8) Επί τόπου θαμνώδης, άκανθώδης.
- 9) Πάσα εξέχουσα άξία προσωπου τινός, ικανότης περί την έκτέλεσιν του προσήκοντος εις έκαστον έργου.
- 10) Γάλλις ήθοποιός πρωταγωνίστρια των έργων: «13ος ένορκος», «Θυέλλα» και «Λιμάνι των άποκλήρων» (το έπώνυμόν της).
- 11) Νόσος χαρακτηριζόμενη υπό παροξυσμών δυσπνοίας — Έκτασις γής εν ή καλλιεργούνται άρισμένα έτήσια φυτά ίδιως δημητριακά.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 69

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΛΩΡΙΣ — ΡΥΤΗΡ. 3) ΓΕΛΑΤΟΠΟΙΟΣ. 5) ΣΑΣΑ — ΠΗΡΑ. 6) ΝΕΥΡΑ. 7) ΦΥΓΗ — ΡΩΜΗ. 8) ΘΕΑΜΑ. 9) ΑΡΤΙ — ΛΕΙΑ. 10) ΚΟΡΑΙ. 11) ΑΣΜΑ — ΑΙΩΝ. 13) ΤΥΧΟΔΙΟΚΤΗΣ. 15) ΣΚΙΑΣ — ΑΡΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΛΟΓΟΣ — ΑΚΤΙΣ. 2) ΑΝΥΔΡΟΣ. 3) ΡΟΛΟΣ — ΜΕΧΡΟΙ. 4) ΑΛΗΘΙΝΑ. 5) ΕΙΤΥ — ΟΔΟΣ. 6) ΠΥΡΑΓΡΑ. 7) ΡΟΠΗ — ΔΩΡΑ. 8) ΠΑΡΑΛΙΑ. 9) ΤΡΙΒΗ — ΙΣΤΟΣ. 10) ΡΑΜΦΙΩ. 11) ΡΩΣΙΑ — ΝΗΣΟΣ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 70

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΣΦΟΦΣ — ΑΤΜΟΣ. 3) ΤΣΑΜΠΕΡΛΑΙΝ. 5) ΣΤΗΘ. 6) ΟΚΙ — ΟΙΑ. 7) ΘΕΑΤΡΟΝ. 8) ΗΡΑ — ΤΡΙ. 9) ΚΤΕΝΙΖΩ. 10) ΙΑΗ — ΣΙΑ. 11) ΛΑΣΣΟ. 13) ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ. 15) ΠΙΣΣΑ — ΙΣΧΥΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΔΟΝΗΣΙΣ. 2) ΟΣΣΑ — ΠΕΡΙ. 3) ΙΘΑΚΗ. 4) ΟΡΜΟΣ — ΛΥΤΗΣ. 5) ΤΡΑΠΕΖΑ. 6) ΠΕΔΗ — ΣΩΜΑ. 7) ΘΗΡΑΙΟΣ. 8) ΤΟΛΜΗ — ΟΦΡΥΣ. 9) ΟΝΤΩΣ. 10) ΟΦΙΣ — ΠΟΥΛ. 11) ΧΑΛΙΣΑΕ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 71

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΠΑΣΧΑ, 2) ΧΑΡΑ — ΦΥΛΗ, 3) ΡΕΥΜΑ, 4) ΑΜΗΝ — ΝΩΤΑ, 5) ΗΘΙ — ΚΗ. 6) ΟΝΟΣ — ΣΙΝΑ, 8) ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ, 10) ΣΙΑΜ — ΤΑΩΣ, 11) ΕΛΑΙΑ, 12) ΩΜΟΣ — ΙΣΙΣ, 13) ΑΡΔΗΝ, 14) ΠΟΔΙ — ΙΡΙΣ, 15) ΑΒΑΝΑ. ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΟΓΚΟΣ, 2) ΚΑΡΜΕΝ — ΙΑΜΒΟΣ, 3) ΟΥΣΙΑ, 4) ΠΑΡΗΣΣ — ΜΕΣΑΙΑ, 5) ΔΟΝ, 6) ΣΤΥΛΙΣ — ΚΑΡΔΙΑ. 7) ΗΡΑ, 8) ΑΦΑΝΗΣ — ΤΑΙΝΙΑ, 9) ΙΣΤΙΑ, 10) ΠΛΑΤΩΝ — ΩΡΙΑΙΑ, 11) ΑΓΡΟΣ.

- ΟΡΘΟΝ. "Η ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (ΑΡΙΘΜΟΣ 4)

- 1) ΟΡΘΟΝ. 2) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (εις τα

Ν. άκρον της Ν. Αμερικής, μεταξύ της Παταγονίας και της Γης του Πυρός).

3) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (ή Κοπεγχάγη).

4) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (δ Βερναρδίν ντε Σαιν — Πιέρ).

5) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (άποτελει μέν Πορτογαλικήν άποικίαν άλλ' εφίσταται εις την Άφρικήν).

6) ΟΡΘΟΝ. 7) ΟΡΘΟΝ.

8) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (έφρονεύθη υπό του Κασσάνδρου).

9) ΟΡΘΟΝ (2.500.000 κατοίκους).

10) ΟΡΘΟΝ. 11) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (Ιρλανδός).

12) ΟΡΘΟΝ. 13) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (Μέγας ποταμός της Ασίας).

14) ΟΡΘΟΝ. 15) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (είνε ή σημαντικώτερα των Σουνδαίων νήσων).

Αποτελέσματα διαγωνισμών

δον βραβεύον: ΣΟΥΛΑ ΚΑΛΙΑΝΤΖΗ, ή οποία μās άπέστειλε το άκόλουθον ποίημα:

Με φίλη δ Μπαρμπα-Μαθιός την ώρα που έπέρασε το άβιζε δίωρις γιατί άκόμα δεν έγέρασε!...

Την σκάλα του άνέβηκε όλος χαρά και νάζι ένθ δέ την καρδούλα του μία νέα του την σφάζει!...

Την πόρτα του σάν άνοιξε έστάθηκε λιγάκι γιατί άμέσως έφθασε ή σύζυγος τρεχάτη

Και μ' ύφος λιαν μοχθήρδ και μάτια σάν την σπία άμέσως άνεκάλυψε στον ώμο του μία τρίχα!...

Και δείχνοντάς την με θυμό και τρομεράς κινήσεις ζητά απ' τον Μπαρμπα-Μαθιό άμέσως έξηγησεί!...

Γιά πές μου κύρα σύζυγε έσύ εις τον Θεό σου πως βρέθηκε ή τρίχα αυτή επάνω στο παλτό σου;

Τά έχασε δ κύρ Μαθιός σε μια στιγμή μεγάλη μα άμέσως το κατέβηκε ιδέα στο κεφάλι!...

"Α! άκου γυναίκούλα μου μά έκα πιο κοντά μου δεν είνε απ' άλλη κεφαλή άλλα απ' τη δικιά μου!... Σ ο ο λ α Κ α λ λ ι α ν τ ζ η

9ον βραβεύον: ΤΥΡΤΑΙΟΣ (Βόλος), ο οποίος μās άπέστειλε το άκόλουθον ποίημα:

Χαρούμενος και γελαστός έπιγαινε ο κύρ-Μαθιός στο σπίτι του να ήσυχαση και τους κόπους να ξεχάση.

"Ανέβαινε σιγά — σιγά την Κυρά του μην ξυπνήση γιατί ήταν πιά άργά κι έπρεπε νάχε γυρίσει.

"Η κυρία Ζηνούδα που δεν είχε κοιμηθή κατ' προαίρεσιν είχε ότι είχε άπατηθή!

Τρέχει τότε και άνοίγει μ' ένα θάμνα θλοσυρό τον κυτάζει ως τα νύχια, βλέπει κατ' τρομερό

Τον άρπάζει απ' το γιακά τι είν' αυτό θρε μασκαρά

Μία τρίχα γυναίκαεία τρυφερή και μαλακή δεν όπήρχε άμφιδολία ότι είχε άπατηθή!...

—Θά σοψ δείξω έχω του λείει ξεκουτιάρι μου Μαθιέ να μου κάνης άπιστιες με τις φίλες σου, σαχλέ

—"Ελα πιά στα λογικά σου Ζηνούδα μου, καλή, μην θυμώνεις, μην άνάθεις, έχεις άδικο πολύ.

10ον βραβεύον: ΑΛΕΞ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ (Ν. Πετρίτσι), ο οποίος μās άπέστειλε το άκόλουθον ποίημα:

Στο σπίτι του σάν γυρίζε τον έ. (πιανει τρομάρα που την γυναίκα δάβλεπε με πέ. (ριστή λαχτάρα θόρακε από το νά. (γυρίση! Τά σκαλοπάτια ανέβαινε χωρίς (κάν να γογγύση.

Συννεφιασμένος ούρανός, συννε. (φισμένη ώρα για τον Μαθιό έξέσπασε άπρόο. (πτα ή μπόρα. "Η μέγαιρα έφάνηκε έλεπούσα (θλοσυρά, άνοίγουσα τά μάτια της τά μάλ. (λον ποτηρά.

"Ηταν του έγκλήματος μεγάλο (το πειστήριό μια τρίχα εις το πέτο του εν' ά. (σφαλώς μυστήριο. Για τον Μαθιό που θύμιζε το τριό. (το καρρό. Μ' ένα κεφάλι δόλολαμπρο, γουλι. (γυαλιστερό.

Πώς έβρέθηκεν ή τρίχα: "Αρχι. (σαν αί άνακρίσεις. Πώς έπουτο: Πώς έκείνη; Πές μου (θα το μαρτυρήσης! "Ερωτούσε ή σκεβία του ταλαί. (πρωρού Μαθιό. Πές μου λέω! Πριν σε κάνω, φου. (καρά μου, τ' άλατιού.

Μπρός στην άπειλήν έτούτη, ποδ (μεγάλη του έφάνη έβαλε τά δονατά του για να δη. (τι θέ να κάνη. Διχώς σκέρτος, δίχως νάζι, εάξει (ιδέα στο μυαλό του, πως ή τρίχα βρέθη κείθε, απ' το (χέλιο καυκαλό του.

Αλέξ. "Αλέξ ό πο ο λ ο σ

ΟΝΟΜΑΤΑ ΛΥΤΩΝ ΤΗΣ 3ΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΘΙΟΥ

"Ε π α ρ χ ι ο ν

47) Θεόδωρος "Γρανόγλου, (Θεσσαλονίκη) 48) Τυρταίος (Βόλος), 49) Εόάνγ Ματσάγγος (Βόλος), 50) "Αλέξ "Αλεξόπουλος (Ν. Πετρίτσι), 51) Δημήτρ. Ναλπάντης (Ν. Πύργος—Εύβοια), 52) Θεός Σκανθάκης (Α. ας), 53) Ε. Μ. Κασσούλης (μακάρι), 54) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 55) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 56) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 57) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 58) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 59) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 60) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 61) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 62) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 63) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 64) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 65) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 66) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 67) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 68) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 69) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 70) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 71) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 72) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 73) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 74) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 75) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 76) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 77) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 78) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 79) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 80) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 81) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 82) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 83) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 84) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 85) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 86) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 87) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 88) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 89) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 90) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 91) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 92) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 93) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 94) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 95) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 96) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 97) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 98) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 99) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 100) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 101) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 102) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 103) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 104) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 105) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 106) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 107) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 108) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 109) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 110) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 111) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 112) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 113) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 114) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 115) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 116) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 117) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 118) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 119) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 120) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 121) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 122) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 123) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 124) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 125) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 126) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 127) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 128) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 129) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 130) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 131) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 132) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 133) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 134) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 135) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 136) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 137) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 138) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 139) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 140) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 141) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 142) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 143) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 144) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 145) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 146) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 147) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 148) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 149) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 150) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 151) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 152) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 153) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 154) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 155) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 156) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 157) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 158) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 159) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 160) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 161) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 162) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 163) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 164) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 165) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 166) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 167) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 168) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 169) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 170) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 171) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 172) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 173) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 174) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 175) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 176) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 177) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 178) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 179) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 180) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 181) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 182) "Ανακ (Μακάριον Κρήτης), 1

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ

Κουδεντούλες

Πολύ θλίβεσαι και πολύ δυσάρεστη ή ιστορία σας, καλή μου φίλη. Αν αυτό που συνέβη δεν είχε συμβεί με φίλην σας θα σας έλεγα αδιαφορήστε, είναι από τις συνηθισμένες ανδρικές απιστίες χωρίς σημασία που δεν κρατούν. Οι άνδρες συναισθηματοί γρήγορα το σφάλμα τους και γυρίζουν στη γυναίκα τους μετανοημένοι και πιο έρωτευμένοι. Στην περίπτωση σας όμως το πράγμα διαφέρει κάπως. Δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι ο άνδρας σας θα μετανοήσει και θα ζαναγουρήσει σ' εσάς, υπάρχει όμως το ζήτημα της φίλης που δικαίως σας στενοχωρεί και σας ενοχλεί. Καταλαβαίνω την αγανάκτησή σας καταλαβαίνω την επιθυμία σας να της κλείσετε την πόρτα του σπιτιού σας και όμως δεν πρέπει να το κάμνετε, δεν είναι διπλωματικός να φερθήτε έτσι. Πρέπει να προσποιηθείτε ότι δεν ατελήθητε, τότε και να καταφέρετε να αραιώσετε τις συναντήσεις με την φίλην προσποιούμενη κάτι άλλο. Δεν πρέπει να της δώσετε την ικανοποίηση ότι σας ενοχλήσε και διπλάσια κάνοντας την άγρια σας προς τον σύζυγο και τον κάμνετε αυτός ο ίδιος να διακόψει τις παρόμοιες αυτές σχέσεις.

Χρειάζεται μεγάλη τέχνη για να ξανακερδίσετε την αγάπη του συζύγου σας και την εκτίμησή του.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Αυτό είναι το μεγάλο μυστικό: Πώς δεν πρέπει να είμαστε κομψές μοναχά στον δρόμο, αλλά και στο σπίτι. Είναι γνωστόν ότι οι ρόμπες δεν φοριούνται για να δεχθούμε πλοήρους δεδομένου ότι δεν είναι αισθητικές να φορούμε στο σπίτι ένα φόρεμα που φέρουμε στον δρόμο, πρέπει απαραιτήτως να έχουμε φόρεμα του σπιτιού που γίνεται αποκλειστικός γι' αυτό.

Το φόρεμα αυτό του σπιτιού μπορεί να γίνει με ύφασμα που θα αγοράσете ειδικώς γι' αυτό το σκοπό, μη χρησιμοποιήσουμε όμως ότι και ένα φόρεμα του δρόμου που δεν μπορεί να φορεθεί πιά, γιατί επάλυνσε ή επέραινε ή μόδα του, μεταπολιτευόμενα καταλληλώς γίνεται ένα φόρεμα σπιτιού και οι φίλες μας το θαυμάζουν μόλις το ίδούν.

Με φορεματάκι σπιτιού μπορούμε να φορέσουμε ένα υπολερο από θελοόδο ανοικτού χρώματος, γαρνιρισμένο στον γύρο με φάσα του ίδιου χρώματος.

Αν το φορεματάκι φθάνη μόνον για ένα φουφά τότε υποβαλόμεθα μόνον εις το έξοδο για την αγοράν μιας τουνίκ ή ενός ζιλέ. Όλο το πλν έσάρταται από το γούστο μας και μπορούμε να επιτύχουμε άριστο αποτέλεσμα με λίγο κόπο και πολλή σκέψη.

Το κεντήμα μας επίσης πρέπει να είναι επιμελημένο γιατί χαρακτηρίζεται ως πολύ ακατάστατη η κυρία που θα παρουσιάσθεi άκέντηστη με την πρόφασιν ότι δεν έπρόφασαν να κεντήσθ. Άλλωστε με τις σημερινές τελειοποιήσεις όσον άφορξ το νοικοκυριό

μπορεί μια κυρία να κάνει όλες τις δουλειές χωρίς να φοβάται. Τι θα λερώση το φόρεμά της, ότι δεν μπορεί να φορή ζώνην κλπ. Η ηλεκτρική σκούπα ή ηλεκτρική κουζίνα και οι τόσες άλλες ευκολίες της επιτρέπουν ν' ασχοληται με το νοικοκυριό της και συγχρόνως να είναι καλοδεχμένη.

Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ

Η νέα γραμμή καθαρώς ελπίειν δεν άλλαξε πολύ. Έχει κορσάζ έφορμιστό και τα γιακατάκια είτε τών ζακετιών είτε τών φορεμάτων έρχονται πολύ ψηλά στον λαιμό.

Τα μανίκια είναι μακριά και στενά. Οι φούστες είναι πλατειές με την βοήθειαν πινιών, σουρτών ή άν φόρμ. όλες δέ συμπληρώνονται με τσέπες.

Άλλο γαρνίσιμα είναι μικρά μοτίφ από σουτάς δύο χρωμάτων αντιθέτων.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ—ΠΛΕΚΤΑ

Τά επανωφόρια είναι ίσια και γίνονται με ύφασμα διαφορετικού χρώματος από το φόρεμα που συνοδεύουν. Το ύφασμα που χρησιμοποιείται γι' αυτά είναι μαλακό και χονδρό.

Τα μανίκια γίνονται κατά δύο τρόπους: ραγκλόν ή με αχηματισμένους τούς ώμους και τοποθετημένους ψηλά. Όλες οι ραφές γίνονται διπλές και οι τσέπες είναι κοφτές.

Ο καλλωπισμός

Η ΣΚΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Δεν υπάρχει ωραιότερο πράγμα από την σκιά που πέφτει στα ματιά και τους προσίδει μυστήριο, ρωμαντισμό, νοσταλγία και τόσα άλλα. Δεν είναι όμως όλες προικισμένες με πυκνά και μακριά ματωσινούρα ή αν ήταν προικισμένες τα κατέστρεφαν με την χρήση κακών κοσμητικών. Απαιτείται μεγάλη προσοχή ως προς αυτό το ζήτημα και δεν πρέπει να θάξωμε ότι ελέπομε να ρεκλαμάρουν χωρίς να εξετάζωμε ποια είναι τα συστατικά του. Μη χρησιμοποιήσουμε πώς το καλύτερο κοσμητικό είναι το πιο απλό, δηλαδή ένα κοτσάνι δάφνης το οποίο και με σ' ένα κερί και ύστερα το δουτάμε σε ρετινόλαδο. Με αυτό μαυρίζουμε τα ματωσινούρα και όχι μόνον επιτυγχάνουμε ώραια χρώμα αλλά δυναμώνουμε και τις τρίχες και τις βοηθούμε να μακρύνουν.

Το ξύρισμα των φρυδιών δεν είναι πλέον της μόδας και αυτό είναι πολύ ευχάριστο, γιατί μερικες γυναίκες υπερέβαλαν και μετέβαλαν το πρόσωπό τους σε γελοιογραφίαν. Τα ξυρισμένα φρύδια δεν εκολάκευαν όλες τις φυσιογνωμίες και ήταν πολύ άστειο να βλέπη κανείς μια φυσιογνωμία με άδρα γροακτριαιτικά και φρύδια στενά σαν μία λεπτή πινελιά. Όταν δεν συμβαδίζει με όλα η μόδα είναι προτιμότερο να καταργείται.

Κάτι που έπρεπε επίσης να καταργηθή είναι το βάψιμο των νυχιών, διότι τα θερμικά που χρησιμοποιούνται είναι άβυσσος. Αν δεν μπορεί κανείς ν' αγοράσει θερμικά καλής ποιότητας είναι προτιμότερο να μη χρησιμοποιεί, διότι και κακή φυγούρα κάνει και τα νύχια του καταστρέφει.

Η καλή συμπεριφορά

Τίποτε δεν δικαιολογεί να πιά-

νομε ένα κόκκαλο με τα χέρια μας και να το γλύφωμε έστω και αν είμαστε μόνοι εις το τραπέζι. Θα το καθαρίσωμε όσο καθαρίζεται με μαχαίρι και πηρούνι και ύστερα θα το αφήσωμε στο πιατό μας.

Αν προσφέρωμε μισό αγγάδι προσέχουμε να δώσουμε το μέρος που έχει το κοτσάνι. Θεωρείτε το καλύτερο. Αν όμως μας δώσουν να πάρωμε έμεις, τότε αφήνωμε αυτό με το κοτσάνι γι' αυτόν που μας προσφέρει.

Αν μας προσφέρουν φρουτιέρα με φρούτα παίρνουμε κατ' στην τύχη χωρίς να διαλέξωμε. Αν δεχθώμε ένα γεύμα κάνωμε μια επίσκεψη σε διαστήμα 6 — 8 ημερών, μπορούμε δέ να προσφέρωμε και λουλούδια ή μπόνια.

Όταν τρώτε κρέας ή άλλο φαγητό που κόβεται με μαχαίρι μη κόβετε στο πιατό σας μπουκιές, αλλά με μόνον μπουκιά κάθε φορά, αυτήν που θα φάτε. Μην αφήνετε ποτέ άπλωμένα τα μαχαίρηφρούνα σας όταν τελειώσετε το φαγητό σας, αλλά να τα άκουμάτε στο πιατό σας με τις μύτες προς το μέσον του τραπεζιού.

Όταν δίδετε γεύμα στο σπίτι σας και δεν ξέρετε να τοποθετήσετε τους καλεσμένους σας ζητήστε την συμβουλήν ενός φίλου που ξέρε το πρωτόκολλον για να μην υποπέσετε σε σφάλματα και προσβάλλετε κανένα από τους συνδαιτημόνας.

Το σπίτι

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΟΥΜΕ Τ' ΑΣΗΜΙΚΑ

Τα άσημικά που έχει κάθε οικογένεια θεωρούνται κειμήλια γι' αυτό πρέπει να τα προσέχωμε όταν τα έχωμε και να φροντίζωμε για την καλή τους διατήρησι.

Εκείνο που τα καταστρέφει κυ-

ρίως είναι ο άτμοσφαιρικός αέρας και μερικά φσηγτά που τα βέβαι- δώνουν. Γι' αυτό αν κάψωμε με ένα μαχαίρι φρούτο ή αν θουτή- ξωμε ένα πηρούνι σε ξείδι ή σε σκουπίσιμα άμέσως και έπειτα να προσέχωμε από πλύσιμό τους με ζεστή σαπουνόδα.

Όταν φυλάμε τ' άσημικά μας καλόν είναι να τα τοποθετούμε σε κουτιά ειδικά κατασκευασμένα από καθε τι.

Για το καθάρισμα των άσημικών δεν πρέπει να χρησιμοποιώμε ποτέ Βίμ ή Ρέξ αλλά μια ζεστή σαπουνόδα με σόδα. Όταν δέ είναι πολύ λεκιασμένα τότε γρη σιμπούμε την γνωστή άγγλική σκονη που είναι η μόνη κατάλληλη. Έπειτα τα σκουπίζωμε καλά μ' ένα ύφσμα άπ' αυτά που είναι προωρισμένα γι' αυτή τη δουλειά.

Για τη σαλάτα δεν πρέπει να χρησιμοποιώμε ποτέ μεταλλικά σκεύη ούτε κουταλοπήρουνα αλλά από κέκκαλο ή σουρά ή άσταν. Προσοχή όμως διότι δεν πρέπει να πλυθούν ύστερα με ζεστό νερό άλλως καταστρέφονται.

Αν όμως μας δώσουν να πάρωμε έμεις, τότε αφήνωμε αυτό με το κοτσάνι γι' αυτόν που μας προσφέρει.

Αν μας προσφέρουν φρουτιέρα με φρούτα παίρνουμε κατ' στην τύχη χωρίς να διαλέξωμε. Αν δεχθώμε ένα γεύμα κάνωμε μια επίσκεψη σε διαστήμα 6 — 8 ημερών, μπορούμε δέ να προσφέρωμε και λουλούδια ή μπόνια.

Όταν τρώτε κρέας ή άλλο φαγητό που κόβεται με μαχαίρι μη κόβετε στο πιατό σας μπουκιές, αλλά με μόνον μπουκιά κάθε φορά, αυτήν που θα φάτε. Μην αφήνετε ποτέ άπλωμένα τα μαχαίρηφρούνα σας όταν τελειώσετε το φαγητό σας, αλλά να τα άκουμάτε στο πιατό σας με τις μύτες προς το μέσον του τραπεζιού.

Όταν δίδετε γεύμα στο σπίτι σας και δεν ξέρετε να τοποθετήσετε τους καλεσμένους σας ζητήστε την συμβουλήν ενός φίλου που ξέρε το πρωτόκολλον για να μην υποπέσετε σε σφάλματα και προσβάλλετε κανένα από τους συνδαιτημόνας.

Αλληλογραφία

ΛΥΚΟΦΩΣ — Θα κόμω ό,τι μπορώ για να σας εθίσθω άγαπητή μου φίλη, αλλά πρέπει να έχετε υπ' όψιν ότι δεν εξαρτάται από μέε αυτό που μου ζητάτε. Έγώ θα τα υποβάλω, αλλά μάλιστα με θερμήν συστάσιν, διότι τα έβρισκα ωραιότατα και ελπίζω κάτι να γίνει.

ΞΑΝΘΗΝ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΝ — Σας άπότησα. Πώς δεν το έ- διαβάσατε; Μου είναι αδύνατον να θυμηθώ σε ποιο φύλλο με αν φυλομετρήσατε τα τελευταία τεύχη θα το έρθτε.

ΧΡΥΣΟΥΛΑΝ Μ. Ρ Ε Θ Ο — Τα έβράδυ θα παίρνετε ένα θαυμαστό με θαζελίνη στερλιζ ή άμυγδαλόδαδο και θα τρώτε καλά το πρόσωπό σας. Το πρωί άφου πλυθήτε πριν από την πούδρα και το μακιγιάρισμα θάλετε λίγη κρέμα ή Ροδαλίνη, η Τοκαλόν ή και άλλη λαονολιν τοσαλένιας ότι δήποτε φθάνει να μη πηγαίνει η πούδρα και το μακιγιάρισμα άπ' εύθειας στην επιδερμίδα και την ακάει. Όσο για τις ρυτίδες μπορείτε να τις έμποδίσετε να γίνουν έπονότερες με έλαφορ μασάζ αντίθετος προς αυτές. Δηλαδή αν οι ρυτίδες είναι κατέτες το μασάζ θα γίνει όριζοντίας και αντίστροφον.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ — Η εικόνα την όποιαν μου δίδετε κά- θε άλλο παρά άσχημη σας παρουσιάζει και νομίζω ότι αν φροντί- ζετε πάντοτε να περιποιείστε τον έαυτόν σας και να μη θνύνετε χωρίς να έλσθε καλοκεντημένη μακιγιαρισμένη και εύπρεπης μο- ρείτε να άφρέστε περισσότερη και από μίαν ώραίαν.

Γ Π Ρ — Αν ήλιον υπήλ- σας, θα έπρωτιμούσα ν' άφήσω τα μαλλιά μου στο φυσικό τους χρώμα διότι θα μεταφύσεται. Είναι πολύ κομραστικό και διατηρούν το άσψιμο και διόλου άπίθανον να σας άγριεύη την φυσιογνωμί- αν. Ένα καλό δντουλάρισμα, λούσιμο τακτικό και δουρτάρι- σμα είναι ό,τι χρειάζεται.

Ν Ο Ρ Μ Α Ν — Έλληνικό — Τα σπιθαυράκια αυτά που μου περι- γράφετε είναι της ηλικίας. Μπο- ρείτε να τα μετριάσετε κάπως αν παίρνετε κάθε πρωί λίγο μουρου νόλαδο και αν άποφεύγετε τα άλ- λυρά και τα παστά. Όσο για τις κηλίδες των νυχιών, τρώτε τα- κτικά τα νύχια σας με λεμόνι και για να μη σπάσουν σταιατήσετε το θερμικά και άλειφέτε τα κάθε έράδυ με λίγο λάδι.

Μ Ι Κ Ρ Ο Υ Λ Α Ν — Προτιμώ το άμυγδαλόδαδο. Αν όμως έχε- τε τάσιν εις το να άποκτήσετε χυνόδι αυτό θεότατο εύνοιη την τριχοφυίαν. Την έννοει όμως και η θαζελίνη και δεν μπορώ να σας συστήσω τίποτε άλλο. Τότε να μακιγιαρθετε άπλως με ένα θαμ- βοκάκι κοτυνημένο σε ζεστό νερό και κολώνια.

Μικρού λαν — Προτιμώ το άμυγδαλόδαδο. Αν όμως έχε- τε τάσιν εις το να άποκτήσετε χυνόδι αυτό θεότατο εύνοιη την τριχοφυίαν. Την έννοει όμως και η θαζελίνη και δεν μπορώ να σας συστήσω τίποτε άλλο. Τότε να μακιγιαρθετε άπλως με ένα θαμ- βοκάκι κοτυνημένο σε ζεστό νερό και κολώνια.

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

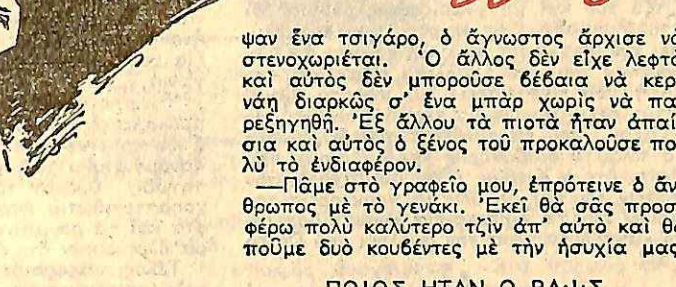
Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Η ΟΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ

ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ

ΥΠΟ Η. Β. ΣΤΑΚΠΟΥΛΑ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΓΕ- ΝΑΚΙ

Ο Πέτερ Ραίς που είχε φθάσει στο Σα- ράβατ το βράδυ της προηγούμενης, δεν έμπηκε στο μπάρ για να ζητήσει συντρο- φιά ή να συζητήσει για τις κοούρες. Δεν είχε πιά δεκάρα και είχε περάσει όλη τη νύχτα στο πάρκο, όπου και ξημερώθηκε. Η πόρτα άνοιξε και ένας άνθρωπος έ- μπηκε διαστικά. Το μπάρ άρχισε να γε- μίζει πελατεία. Έμποροι καπνών και κα- ουσούκ, άνθρωποι που είχαν έρθη εκείνη τη στιγμή από την Σουραμπάγια και την Μαλάγα και Όλλανδοί της πόλεως, υπάλλη- ληοί της δημαρχίας και των φόρων, έ- γεμίζαν την άτμόσφαιρα με το γαλάζιο σύννεφο του καπνίου τών και με το παν- δαιμόνιο τών συζητήσεων.

Ο Ραίς που είχε χάσει κυριολεκτικώς τα νερά του μέσα σ' αυτή την κίνησι, ή- ταν έτοιμος να φύγη, όταν κάποιος που έμπηκε εκείνη τη στιγμή τον έπλησίασε και τόν έχτύπησε φιλικά στον ώμο.

—Λοιπόν, Ντάβσον, τί γίνεται; έ- φώ- ναζε ο άγνωστος, που είχε ένα κέκκινο γενάκι. Πώς πάνε οι δουλειές; Θα φαρμα- κώσουμε κάτι;

—Ένα τζίν, άπάντησε ο Ραίς. Δυό χακρονάκια έτρεχαν ανάμεσα στα τραπέζια. Έπήραν την παραγγελία, έ- νω ο Ραίς με τόν άγνωστον έπήγαν να καθίσουν κάπου.

Αλλά ο άγνωστος άντι ν' άρχισή την συζήτηση, στεκόταν άμείλητος και παρα- γμένος. Γιατί έκατάλαβε ότι ο Ραίς τόν ό- ποιον στην άρχή έπήρε για τόν Ντάβσον, μπορεί να τούμοιαζε, αλλά δεν ήταν ο Ντάβσον. Ο φίλος του δεν μπορούσε να είναι τόσο κακοντυμένος και νάχη στη φά- τσα την έκφρασι της άπελπισίας.

Με συγχωρήτε, είπε ξαφνικά ο Ραίς, μαντεύοντας τη σκέψι του άλλου, αλλά δεν λέγομαι Ντάβσον. Βρίσκομαι άπ' ό- χθες έδώ πέρα και είμαι έντελώς κατε- στραμμένος. Δεν έχω ούτε για να κεράσω. Καλότερα να εξηγηθώμε παστρικά.

Ο άνθρωπος με το κόκκινο γενάκι έ- κύτταζε τόν άλλον σιωπηλά και τέλος έ- βαλε τα γέλια.

Μά είναι άπίστευτο! έφώναζε. Ποτέ δεν θα μπορούσα να φανταστώ ότι δυό άνθρωποι είναι δυνατόν να μοιάζουν τόσο πολύ χωρίς να είναι δίδυμοι. Μονάχα από τα ρούχα σας — με συγχωρήτε — έκατά- λαβα ότι δεν είστε ο Ντάβσον. Τό πρόσω- πο, ή φωνή, τα φερσίματα, όλα όμοια! Όστόσο είχαν έρθη και τα ποτά. Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

Όταν άδειασαν τα ποτήρια και άνα-

—Δέν έχω παρὰ μιὰ βαλιτζούλα καὶ τὴν ἄφησα σ' ἕνα κινεζικὸ πανδοχεῖο.
—Καλὰ, τὸν δέχομαι ὁ Ντάβσον. Αὐριο θὰ πάρῃς τὴν βαλιτζά καὶ θὰ τὴν φέρῃς ἐδῶ. Θὰ σοὺ δώσω ἐγὼ λεφτά. Εἶσαι εὐχαριστῆμενος νὰ μείνῃς στὸ Ἀταγκ;
—Βέβαια, ἂν δὴν βουλέαι, ἀπάντησε ὁ Ραῖς ρίχνοντας ἀκόμη μιὰ ματιά στὸ χρηματοκιβώτιο.
—Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ σένα. Ὅσο γι' ἀποφῶ, στὸ χωριὸ δὲν ὑπάρχουν πανδοχεῖα καὶ εἶναι πολὺ ἀργὰ νὰ ἐπιστρέψῃς περὶ στὸ Σαραβάτ. Γι' αὐτὸ θὰ σοὺ δώσω ἕνα πρόχειρο κρεβάτι πού ἔχουμε στὴν ἀποθήκη καὶ θὰ κοιμηθῇς ἐκεῖ.
—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, ἔκανε ὁ Ραῖς.
—Ἐδῶ μέσα δὲν μπορῶ νὰ σὲ κρατήσω γιατί εἶσαι ξένος.
Σηκώθηκε κι' ἐπὶ γὰρ νὰ κλείσῃ τὸ χρηματοκιβώτιο.
—Καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ προσέχουμε πολὺ. Ἐχεις ἐναῖσιθ' τέτοιο χρηματοκιβώτιο σὺν αὐτῷ; Ἐλα νὰ τὸ ἴδῃς ἀπὸ κοντά: εἶναι ἐφευρεσιὶ δική μου.
Ὁ Ραῖς ἐπλησίασε καὶ ἀκούμπησε τὸ χερί στὸν ἀσφαλμένον ὄγκον.
—Φαίνεται πολὺ γερὸ, εἶπε.
Αὐτὰ ἦσαν τὰ στερνὰ του λόγια, γιατί σωρίστικη μετὰ μιὰ σφαῖρα φυτευμένη στὸ κρανίον.
Ὁ Ντάβσον ἐπέταξε τὸ πιστόλι στὸ πάτωμα, ἔτρεξε στὴν πόρτα, τὴν ἐκλείσε καλὰ καὶ μετὰ ἦρθε καὶ γονάτισε κοντὰ στὸ πτώμα.
Ὁ Ραῖς σπαρταροῦσε ἀκόμα. Ἐπειτα ἔμεινε ἐντελῶς ἀκίνητος: ἦταν νεκρός.

ΤΟ ΠΛΑΣΤΟ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ

Ἐνα θανάσιμον μῖσος γιὰ κάθε τι πού ὑπῆρχε στὸ Ἀταγκ καὶ στὸ Σαραβάτ, μιὰ ἀγρία ἐπιθυμία ἐλευθερίας καὶ πλούτου, καὶ μερικὲς πλαστογραφημένες ἀποδείξεις καθὼς καὶ τὸ γεγονός ὅτι στὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν κλεισμένα ἀκατέργαστα ρουμπίνια ἀξίας ἐξῆ χιλιάδων λίρων καὶ ὀκτακόσιες λίρες μετρητὰ γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν ἐργατῶν, δὲ αὐτὰ ἔπεισαν τὸν Ντάβσον νὰ σκοτώσῃ τὸν Ραῖς.
Τὸ σχέδιον τοῦ ἐγκλήματος τὸ κατέστρεψε σὲ πέντε λεπτά. Καὶ τὸ ἐξέτελεσε σὲ διάστημα ἀκόμη μικρότερον. Μετὰ ἐπὶ πρὸ τὴν τσέπη του θύματος τοῦ τοῦ διαβατηρίου καὶ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ξενοδοχείου μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπαίρει τὴν βαλιτζά.
Σὲ μιὰ γωνίαν τοῦ δωματίου ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο κινεζικὸ παραβάν. Ἐστρεψε τὸ πτώμα μαζί μὲ τὴν ψάθα πού ἦταν στρωμένη χάμα καὶ τὸκρυψε πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν. Ἐπειτα ἀνοίξε πόρτες καὶ παραθύρα κι' ἐκάλυψε τὸν ὑπὲρ τὸν, τὸν Ἀχμέτ, ἕναν ἰθαγενῆ ὃς δεκαπέντε χρόνων πού ἔμενε στὸ σπῆτι.
—Ἀχμέτ, τὸν εἶπε, πῆγαινε νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν Ραῖμ Ντάς (τὸν ἐπιστάτη τῶν ὀρυχείων) νάρῃ τὸ πρῶν μὲ δύο ἀνθρώπους νὰ πάρῃ τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ νὰ τὸ μεταφέρῃ στὸ γραφεῖο του. Ἐγὼ θὰ φύγω γιὰ τὸ Ταϊταμπόγκ καὶ θὰ λείψω δύο τρεῖς μέρες.
Ὅταν ἐφυγε ὁ μικρὸς καὶ ἀφοῦ ἐβεβαίωθηκε ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἐκεῖ σιμά, ὁ Ντάβσον ἔσυρε τὸ πτώμα τοῦ Ραῖς ὡς τὸ δάσος καὶ τὸ πέταξε σ' ἕνα ξεροπηγάδι βάθους πενήντα μέτρων. Μετὰ ἔναρξενε στὸ σπῆτι κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.
Τὸ πρῶν ἐξύπνησε πολὺ ἐνωρίς, ἐπὶ τὰ ἀκατέργαστα ρουμπίνια ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιο καθὼς καὶ τὰ μετρητὰ. Ἐπρωγευματικῶς ἀκόμη ὅταν ἦρθε ὁ Ραῖμ Ντάς μὲ τοὺς ἀνθρώπους του γιὰ νὰ πάρουν τὸ χρηματοκιβώτιο. Ὁ Ντάβσον τὸν σφράγισε ἐπὶ παρουσίᾳ του καὶ ὅταν ἐκείνους ἐφυγαν, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιόν του κι' ἐγέμισε μιὰ βαλιτζά μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα γιὰ τὸ ταξίδι.
Ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ πάρῃ καὶ τὴν βαλιτζά τοῦ Ραῖς, ἀλλὰ μετὰ ἀλλάξε γνώμη. Ἐπὶ ἕνα αὐτοκίνητον κι' ἐπὶ γὰρ κατ' εὐθείαν στὸ ξενοδοχεῖο Μπῆτς τοῦ Σαραβάτ, ὅπου μένουν συνήθως Ἀγγλοὶ περιηγηταὶ καὶ οἰκογένειες Ὀλλανδῶν ὑπαλλήλων. Ἐκεῖ ἔμαθε ὅτι τὸ ἀτμόπλοιο «Πανδώρα» θὰ ἐρεῖται τὴν ἐπομένην γιὰ τὸ Σαλόγκ καὶ τὴν Σιγγαπούρη.
Τὸ Σαλόγκ ἦταν ἐκατὸν εἰκοσι μίλλια νοτιότερα καὶ ὁ Ντάβσον ἦταν ἐντελῶς ἀ-

γνωστος ἐκεῖ. Τηλεφωνικῶς παρήγγειλε στὸ πρακτορεῖο νὰ τοῦ κρατήσουν μιὰ καμπίνα πρώτης θέσεως γιὰ τὸ «Πανδώρα» καὶ ἔδωσε φυσικὰ τὸ ὄνομα Ραῖς.

Ἐκάπνισε ἕνα πούρο κι' ἐβγήκε νὰ κἀν ἕναν περίπατον. Αὐριο θὰ ταξίδευε. Κατὰ τὴν ἐπομένην τὴν ἐπομένην ὁ Ντάβσον ἐφθάσε στὴν προκυμαία ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν «κούλι» πού κρατοῦσε τὴν βαλιτζά του καὶ ἡ γυναικίοντα βέβαια ὅτι στὸ Μακασάρ ἕνα νεκρὸς εἶχαν ἐξαπολύσει τὴν ἀστυνομία πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ δολοφόνου του, τοῦ Οὐίλλιαμ Ρόμπινσον διηλαθὴ πού εἶχε πάρει τὸ πλαστὸ ὄνομα Ραῖς, ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶχε ἀνακαλύψει τὸν Κινέζον πού ἐπρωμῆθευσε τοῦ Ρόμπινσον τὸ πλαστὸ διαβατήριον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ραῖς, ὅτι ὁ Κινέζος εἶχαν ὁμολογήσει τὴν πράξιν του καὶ ὅτι ὅλα τὰ πρακτορεῖα ταξιδιῶν καὶ τὰ λιμεναρχεῖα εἶχαν εἰδοποιηθῇ καταλλήλως γιὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Πέτερ Ραῖς.

Οἱ ἐπιβάτες εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐπιβιβάζονται. Ὁ Ντάβσον ἐπὶ τὸ ἐισιτήριόν του καὶ τοὺς ἀκολουθῆσε.

Ἐνας ὑπάλληλος ἐπὶ τὸ διαβατήριόν του καὶ τὸ ἐξέτασε μὲ προσοχή. Ἐπειτα δύο ἄλλοι τὸν συνώδευσαν στὸ σαλόνι τοῦ πλοίου. Ὁ ἕνας κρατοῦσε τὸ πλαστὸ διαβατήριον καὶ ὁ ἄλλος τοῦ ἐδεῖξε ἕνα ἔνταλμα συλλήψεως κατὰ τὸν Πέτερ Ραῖς, κατηγορουμένου γιὰ τὸν φόνον τοῦ Τσόγκ Φου, ἀργυραμοιβοῦ τῆς Γκόκα στρήτ, εἰς τὸ Μακασάρ.

Ὁ Ντάβσον ἐκατάπιε δύο-τρὶς φορὲς τὸ σάλιο του κι' ἐπρωσπάθησε νὰ ὑγράνῃ τὰ χεῖλιά μὲ τὴ γλώσσαν. Ὁλοῦντος ἦταν ἀδύνατον νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη! Οὕτως ἡ ἄλλως ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ ἕνα ἐγκλήμα!

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἔκανε ἀπεγνωσμένους προσπαθῆσαι γιὰ νὰ βρῇ ἕνα μέσον μὲ τὸ ὁποῖον θὰ μπορούσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ δύσκολη ἐκείνη θέσι. Μὰ ἦταν ἀδύνατον!

Δὲν ἦταν δύσκολο ν' ἀποδείξῃ πὼς εἶναι ὁ Ντάβσον καὶ ὁ Ραῖς. Μποροῦσε λόγου χάριν ν' ἀπαντήσῃ σὲ ὅποιονδήποτε ἐρώτησιν σχετικὴ μὲ τὴν λειτουργία τοῦ ὄρουχου. Μποροῦσε τέλος πάντων ν' ἀποδείξῃ τὴν ταυτότητά του. Ἀλλὰ τὸ διαβατήριον;

Ὁ ἄλλος εἶπε ὅτι ὁ Ραῖς θέλησε νὰ τὸν ληστεύῃ, ὅτι αὐτὸς τὸν ἐσκότωσε εὐρισκόμενος ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν σύλληψιν ἐφυγε παίρνοντας τὸ διαβατήριον τοῦ Ραῖς, τὰ λεφτά καὶ τὰ ρουμπίνια γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συντηρηθῇ. Στὴν περίπτωσιν ὅμως αὐτὴ εἶχεν ἐξασφαλισμένα δέκα χρόνια φυλακῆς γιὰ τὴν κλοπὴ καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ βγάλλῃ τὸ πτώμα τοῦ Ραῖς ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ἀλλὰ τὸ κρανίον τοῦ Ραῖς θὰ μιλῶσε, θὰ εἶλεγε δηλαδὴ ὅτι χτυπήθηκε ἀπὸ τὰ νῶτα, ἀφοῦ οἱ τρύπες τῶν σφαιρῶν ἦταν στὸ πῶς μέρος τοῦ κρανίου.

Ὅλας αὐτὲς οἱ σκέψεις πέρασαν σὰν ἀστράπη ἀπ' τὸ νοῦ του καὶ ἀκόμη σκέφτηκε ὅτι τὰ ἐλλείμματα πού εἶχε στοὺς λογαριασμοὺς τῆς ἐταιρίας θὰ ἐξηγοῦσαν περίφημα γιατί ἀποφάσισε νὰ πάρῃ τὸ ὄνομα καὶ τὸ διαβατήριον τοῦ Ραῖς.
Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὰ βγάλλῃ πέρα χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πλαστοπροσώπειαν. Ἰσως ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ραῖς εἶχε μερικὰ ἐλλείμματα ἀπ' τὰ ὁποῖα θὰ μπορούσε αὐτὸς νὰ ἐπωφεληθῇ.

Καθὼς οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν εἶχαν κλείσει στὴν καμπίνα του, ὁ Ντάβσον ἐπωφεληθῆκε τῆς εὐκαιρίας νὰ πετάξῃ τὴν σακκούλα μὲ τὰ ρουμπίνια στὴ θάλασσα, ἀπὸ τὸ φινεστρίν. Ἐκράτησε μόνον τὰ λεφτά μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μπορούσε νὰ πληρώσῃ ἕνα κυλὸ δικηγόρου.

Ἡ ΣΑΚΚΟΥΛΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

Στὸ Μακασάρ ὁ Ντάβσον βρῆκε πράγματι τὸν καλύτερον δικηγόρον, πού ἀνέλαβε νὰ τὸν υπερασπίζῃ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ραῖς, ἔνοστοι, τοῦ ὁποῖου ἐπὶ τὴν προσωποικότητα. Ὁ δικηγόρος τοῦ βρῆκε δύο ἀρτύτερους πού ἦσαν πρόθυμοι νὰ ἀρκισθοῦν ὅτι τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος ἔπαιζαν μαζί χαρτιά σ' ἕνα καφενεῖο. Αὐτὰ θὰ ἔλεγαν στὸ δικαστήριον τὴν ἡμέρα τῆς δίκας.

Ἐν τῷ μεταξύ στὸ Σαραβάτ εἶχαν συμβῇ ἄλλα γεγονότα.

Ἐνα παιδάκι, κάποιος Πιρόλι, πού βρισκόταν στὴν προκυμαία τὴν ἡμέρα τῆς συλλήψεως, εἶδε ἕνα χερί νὰ θγαίνει ἀπὸ ἕνα φινεστρίν τοῦ «Πανδώρα» καὶ νὰ πετᾷ κάτι στὴ θάλασσα. Καλὸς κολυμβητὴς ὁ μικρὸς, ἐβούτηξε ἀμέσως στὴ θάλασσα κι' ἔφερε ἀπάνω τὴν σακκούλα μὲ τὰ ρουμπίνια. Τὰ πῆγε στὸ σπῆτι του, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν ἀκατέργαστα δὲν ἐκατάλαβε τὴν ἀξία τους καὶ πέταξε τὴ σακκούλα σὲ μιὰ γωνία.

Ἐπίσης ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Ντάβσον εἶχε προκαλέσει τὴν ἐνέργειαν ἀνακρίσεων. Ὁ Σούστερ εἶπε γιὰ τὸν ξένον πού ἦταν τὸ πανομοιότυπον τοῦ Ντάβσον, ἐρευνῶν τὸ πηγάδι, βρῆκαν τὸ πτώμα, εἶδαν ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ἀδειανόν, ὅτι τὰ λεφτά καὶ τὰ ρουμπίνια εἶχαν χαθῇ. Τὸ πτώμα ὅλοι εἶπαν ὅτι ἀνῆκε στὸν Ντάβσον.

Τέλος, παρουσιάστηκε ἡ μητέρα τοῦ Πιρόλι, μὲ τὴν σακκούλα τῶν ρουμπινίων, ζητώντας μὴν ἀμοιβή. Αὐτὸ ἦταν ὁ συνδυασμὸς κρὶκος μεταξὺ τοῦ Πέτερ Ραῖς καὶ τῆς δολοφονίας τοῦ δῆθεν Ντάβσον.

Στὸ δικαστήριον τοῦ Μακασάρ, ὁ Ντάβσον ἐσκότεισε τὸ μέτωπόν του, ἐκαμύγλισε στὸν δικηγόρον, ἐμάζεψε τὰ χαρτιά του καὶ σηκώθηκε. Ἦταν νικητὴς, εἶχε ἀποκτήσει τὴν ἐλευθερίαν του!

Τώρα πᾶς ἦταν ὁ Πέτερ Ραῖς, ἕνας ἀνθρώπος ἐλευθερός, μὲ κάμποσα λεφτά στὴν τσέπη, χωρὶς κανένα κίνδυνον ν' ἀνέβῃ στὴν κρεμάλα.

Ὁ ἀγώνας πού ἔκανε γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτὸ ἦταν πολὺ σκληρὸς. Ὁ δικαστὴς ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἐνοχλήν του, ἀλλὰ οἱ ἐνοχοὶ τὸν ἀπὸλλαν λόγῳ ἀμφιβολιών. Εἶναι ἀλήθεια πὼς πρόκειται νὰ δικαστῇ ἀκόμη γιὰ τὸ πλαστὸ διαβατήριον, ἀλλὰ ἕνα τέτοιο ἀδίκημα δὲν εἶχε παρὰ λίγους μῆνες φυλακῆς, τοὺς ὁποῖους ἄλλως δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐξαγοράσῃ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἦταν βέβαιος ὅτι θγαίνονταν ἀπὸ τὸ δικαστήριον, θὰ τὸν συνελάμβαναν γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διαβατηρίου.

Πράγματι τὸν συνέλαβαν.

ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ

Δυὸ μαυροντυμένοι κύριοι, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποῖους κρατοῦσε ἕνα κίτρινον χαρτί, τὸν ἐπλησίασαν κι' εὐγένεια καὶ ὁ τελευταῖος τὸν ἐρώτησε:

—Ὁ κύριος Οὐίλλιαμ Ρόμπινσον ἢ Πέτερ Ραῖς, παρακαλῶ;

—Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι.

—Ἀκούστε, τὸν εἶπε ὁ ἀστυνομικός.

Καὶ τοῦ ἐδιόρασε τὸ ἔνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ Οὐίλλιαμ Ρόμπινσον, γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ Τζαίμς Ντάβσον. Ἐπρὸς-θεσε καὶ μερικὲς λεπτομέρειες, καθὼς καὶ τὴν κατάθεσιν τοῦ Σούστερ γιὰ τὴν ὁμοιότητα μεταξὺ τοῦ Ραῖς καὶ τοῦ Ντάβσον.

Ὁ Ντάβσον ἐκατάλαβε ἀμέσως τὴν ἐπρόκειτο νὰ ἐπακολουθῇ. Θὰ τὸν μετέφεραν στὸ Σαραβάτ καὶ θὰ τὸν ἐδίκαζαν ἐν δολοφονίᾳ... τὸ ἑαυτοῦ του. Αὐτὸς πού εἶχαν ἀδωκῶν ὡς Ραῖς, ἔπρεπε τώρα ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι ὁ Ντάβσον.

Ἦταν ὅμως καὶ ὁ Κινέζος τὸν ὁποῖον ἐσκότωσαν ὁ Ραῖς καὶ ἡ περίφημη ἐκείνη ἀπολογία τοῦ κατὰ τῆς κατηγορίας τοῦ φόνου. Ἀν κατάρθωνε δηλαδὴ ν' ἀποδείξῃ πὼς εἶναι ὁ Ντάβσον, ὁ ἀπολογία του θὰ φαίνονταν ἀστήρικτη καὶ θὰ τὸν κατεδίκαζαν γιὰ τὸν φόνον τοῦ Ραῖς.

Σὰν ποντικὸς πού πιάστηκε τῇ φάκα, προσπάθησε νὰ βρῇ μιὰ διέξοδο. Στὸ μυαλὸ του περνοῦσαν διαδοχικὰ καὶ ἀδιάκοπα πότε ἡ μορφή τοῦ Κινέζου, τὸν ὁποῖον δὲν εἶδε ποτὲ οὔτε ἐβλάψε, πότε τοῦ Πέτερ Ραῖς, πότε ἐνδοαὐτοῦ πού τὸν ἔλεγαν Τζαίμς Ντάβσον, ὁ ὁποῖος κατὰ ἕνα πρῶτον μυστηριώδη καὶ ἀνεξηγήτην ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ὡς πού τέλος βρῆκε τὴν διέξοδο: ὅταν ἐφθάσε στὸ Σαραβάτ ἦταν πρὸς τὸν Πέτερ Ντάβσον.

Τώρα ἐργάζεται στὰ ὀρυχεῖα καὶ ἀν τὸν ῥωτήσῃ κανεὶς πὼς τὸν λένε θὰ ἀπαντήσῃ ὅτι εἶναι ὁ Τσόγκ Φου, ἀργυραμοιβὸς στὴν Γκόκα στρήτ τοῦ Μακασάρ καὶ ὅτι ἀδικῶς τὸν κατηγοροῦν γιὰ τὸν φόνον τοῦ Πέτερ Ντάβσον.

Η. ΝΤΕ ΒΕΡΕ ΣΤΑΚΠΟΥΛ

ἕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΞΕΝΟΙ ΘΥΛΟΙ ΤΟΥ ΜΟΥΣΑΦΑΣ

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟΝ

15ον

Δὲν ἦταν μόνον ὅτι ἔχασε τὴν ἀγαπημένην του ἀδελφή, καὶ τὸ ὅτι θεωροῦσε ὑπεύθυνον γι' αὐτὸ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ καὶ γιατί ἡ φίλη τῆς Φατμῆς πού χάθηκε μαζί της, προσωρίζονταν ἰὰ σύζυγός του καὶ μόνον στὸν πατέρα μας δὲν τὸ εἶχε εἰπῇ ἀκόμη γιατί ἦταν φτωχὴ καὶ ὅχι ἀπὸ τόσο μεγάλη κατὰγωγῃ.

Ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας αὐστηρὸς ἄνθρωπος. Μόλις συνήλθε ἀπὸ τὸν πρῶτον πόνο, κάλεσε τὸν Μουσταφά καὶ τοῦ εἶπε:

—Μὲ τὴν τρέλλα σου ἔχασα τὴν παρηγορίαν τῶν γηρατειῶν μου καὶ τὴν χαρὰ τῶν ματιῶν μου. Φύγε, σὲ δίδωμαι γιὰ πάντα ἀπὸ μπρός μου. Σὲ καταριέμαι σένα καὶ τοὺς ἀπογόνους σου καὶ μόνον ὅταν θὰ μοὺ φέρῃς πίσω τὴ Φατμὴ τότε μόνον θὰ ἐλευθερωθῇ τὸ κεφάλι σου ἀπὸ τὴν πατρικὴν κατάρα.

Αὐτὸ δὲν τὸ περιέμενε ὁ δυστυχισμένος ὁ ἀδελφός μου. Εκείνος εἶχε κι' ὅλας ἀποφασίσει νὰ τρέξῃ σὲ ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του καὶ τῆς φίλης της καὶ δὲν ἤθελε παρὰ νὰ ζητήσῃ τὴν εὐχὴ τοῦ πατέρα καὶ τώρα τὸν ἐστελνε κείνος στὸν κόσμο μὲ τὸ βάρος τῆς καταράς. Δὲν τοῦ ἐφθάνε ἡ πρώτη συμφορὰ, τώρα ὑπέφερε καὶ ἄλλη πού δὲν τοῦ ἔβριζε.

Πῆγε στὸν αἰχμάλωτον κουσάρο καὶ τὸν ῥώτησε ποῦ ἦταν τὸ δρομολόγιον τοῦ πλοίου του καὶ ἔμαθε ὅτι αὐτὸ ἔκταν ἐμπόριον σκλάβων καὶ συνήθως πῆγαιναν στὴ μεγάλη ἀγορὴ τῆς Βαλσόρας.

Ὅταν γύρισε πίσω στὸ σπῆτι γιὰ νὰ ἐτοιμασθῇ, φαίνεται πὼς ἡ ὀργὴ τοῦ πατέρα εἶχε λίγο πέσει, γιατί τοῦ ἔστειλε

ἕνα σακκούλι μὲ χρυσάφι γιὰ τὸ ταξίδι.

Ὁ Μουσταφάς ἀποχαιρέτησε μὲ δάκρυα τοὺς γονεῖς τῆς Ζοραΐδας, εἶπαι ἔλεγον τὴν κλεμμένη μνηστή του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ Βαλσόρα.

Ἀκολούθησε τὸ δρόμον τῆς ἐρημίας, γιατί ἀπὸ τὴ μικρὴ μας πόλιν δὲν ἐφευγε κανένα πλοῖον κατ' εὐθείαν γιὰ τὴ Βαλσόρα.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ προχωρήσῃ γὰρ κάθε μέρα, γιὰ νὰ μὴ φθάσῃ πολὺ ἀργότερα ἀπὸ τὰ κουρσάρικοι στὴ Βαλσόρα. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε ἕνα καλὸ ἄτι καὶ κανένα φορτίον, μπορούσε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι σὲ ἕξ ἡμέρας θὰ ἐφθάνε σ' αὐτὴ τὴν πόλιν.

Ἀλλὰ τὸ βράδυ τῆς τετάρτης μέρας, ἐνῷ τραβοῦσε ὁ ὄνος καθάλα τὸ δρόμον του, ξαφνικὰ ἐπέπεσαν ἐναντίον του τρεῖς ὀπλισμένοι ἄνδρες. Μιὰ καὶ εἶδε πὼς ἦσαν καλὰ ὥπλι σμένοι καὶ δυνατοὶ καὶ σκέφθηκε πὼς θὰ ἀπέβλεπαν περισσότερο στὸ χόρμα του καὶ τὸ ἄλογόν του παρὰ στὴ ζωὴ του, τοὺς φώναξε ὅτι παραδίδεται.

Ἐκείνους κατέβηκαν ἀπὸ τὰ ἄλογά τους καὶ τοῦδεσαν τὰ πόδια του μὲ σκοινιά κάτω ἀπὸ τὴν κοιλία τοῦ ἁλόγου του. Μετὰ πῆρε ἕνα τὸ χαλινὸ στὸ χερί του, ἔσανακαβάλλισαν καὶ ἔχοντάς τον στὴ μέση, κἄλ-πασαν χωρὶς νὰ εἰποῦν οὔτε μιὰ λέξη.

Ὁ Μουσταφάς ἔπεσε σὲ ἀπελπισία. Ἡ κατάρα τοῦ πατέρα του φαίνεται πὼς ἄρχισε νὰ πιάνῃ. Καὶ πὼς θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ τὴν ἀδελφὴν του καὶ τὴ Ζοραΐδα ὅταν θὰ τοῦ ἐπαίρναν ὅλα καὶ δὲν θὰ τοῦ ἔμενε παρὰ μόνον ἡ ζωὴ του γιὰ νὰ τὴ δώσῃ γιὰ τὴν λευτερίαν τους;

Οἱ ἄφωνοι συνοδοὶ του καὶ ὁ Μουσταφάς, θὰ ἔχουν προ-

χωρήσει καθάλα στὰ ἄλογά τους ὡς μιὰ ὥρα, ὅταν ἔστρεψαν πρὸς μιὰ μικρὴ πεδιάδα πού βρισκόταν ἐκεῖ ἀριστερὰ. Ἡ πεδιάδα αὐτὴ ἦταν περιτριγυρισμένη ἀπὸ ψηλὰ δένδρα. Ἐνα ἀπαλὸ θαυματοποιὸν γρασίδι καὶ ἕνα ρυάκι πού κυλοῦσε γρήγορα ἐκεῖ στὴ μέση, προσκαλοῦσαν γιὰ ἀνάταυσι.

Καὶ πραγματικὰ, δεκαπέντε ὡς εἰκοσι σιγνὲς φάνηκαν καὶ γύρω τους, δεμένα ὡραία ἄλογα καὶ καμήλες. Ἀπὸ μιὰ σιγνὴ ἐβγαίνουν εὐθύμιοι ἄνθρωποι μὲς κιθάρας πού συνώδευσαν δύο βαρεῖς ἀνδρικές φωνές.

Ὁ ἀδελφός μου, σκέφθηκε, πὼς, ἄνθρωποι πού ζοῦσαν σὲ ἕνα τόσο πρόσχαρο στρατόπεδο, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ σκέπτονται νὰ τοῦ κάμουν κακὸ καὶ ἀκολούθησε χωρὶς φόβον τοὺς ὁδηγούς του ὅταν τὸν ἔλυσαν καὶ τοῦ ἔκαμαν νόημα νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ ἄλογόν του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνωστὰς Γερμανικὰς Βαφὰς φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον πού σὰς δίδουν ὅ ἀναγράφῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴν μάρκα

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἴσθε βεβαίως ὅτι ἀγοράσατε γνησίαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶναι γνησὶαι Γερμανικαὶ καὶ ἐρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων. Ὅλοι αἱ ἄλλαι βαφαὶ, αἱ σημερον διαφημιζόμεναι ὡς δῆθεν παγκοσμίου φήμης καὶ μὲ ξενόφωνες μάρκας χωρὶς δυνάμειν ὅτι εἶναι Γερμανικαὶ, δὲν εἶναι ὅχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαὶ, ἀλλὰ οὐδὲ καὶ εὐρωπαϊκαί. Συνεπῶς προσέχετε, τὸ πακετίδιον πού σὰς δίδουν ὅ ἀναγράφῃ τὴν γνηστήν μάρκα «ARTI».

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάβον μπορεῖ νὰ σοὺ κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ἐνῷ ἕνα χεῖμα πούδρας μπορεῖ νὰ σοὺ κάμῃ νὰ φαίνεσθε νεὰ καὶ νὰ στολίσῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας μὲ ἀπεριγύρῳτον ὡραϊότητα, μιὰ ἄλλη μπορεῖ νὰ σοὺ κάμῃ νὰ μοιάζετε σὰν γοργά. Τὸ νὰ εἰσθε μεγαλύτερη δὲν θέλει νὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε μιὰ πούδρα διὰ μελαχροινῆς ἢ ρασέλ σκούρα ἐὰν πάλι εἰσθε ξανθιά τίποτε δὲν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσιν πούδρας ρασέλ ἀνοικτῆς. Ὁ ἀσφαλτεστος τρόπος νὰ ἐκλέξετε τὸ χεῖμα ὅπου σοὺ πηγαινέι καλύτερα εἶναι νὰ δοκιμάσετε εἰς τὸ πρόσωπόν σας ἕξ διαφόρους χρωματισμοὺς καὶ νὰ δῆτε ποῦ σὰς πηγαινέι καλύτερα. Δύνασθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιοῦσθε μιάν πούδραν ὅπου κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὰ νὰ μὴ βρεσκεσθε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πουδραρίζεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε πούδρα νὰ κρατᾷ, ἀρκεῖ νὰ προσέχετε σὲ κάθε κομμὴ ἕνα κουτάκι τοῦ καφὲ μὲς ντὰ

χεῖμα. Εἰς τὴν πούδραν Τοκαλὸν ἢ μὲς ντὲ κρέμ, εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀναμεμιγμένη ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν μὲ πούδρα ἐκτάκτως

ΜΟΝΤΙΑΛ

Καλλιτεχνική Ένωση
ΚΥΡΙΑΚΟΣ - ΚΟΚΚΙ-
ΝΗΣ - ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ
Η ΛΟΥΪΖΑ ΠΟΖΕΛΛΗ
Σε νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Νέα Αθηναϊκή ήθογραφία
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΕΥ-
ΑΓΓΕΛΙΔΗ

Μουσική ΡΙΤΣΙΑΡΔΗ
Σκηνοθέτης του έργου
Δ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μακέτες και σκηνογρα-
φία
ΜΑΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πρωταγωνιστούν :
ΜΑΡΙΚΑ ΚΡΕΒΒΑΤΑ
ΑΔΙΚΗ ΒΕΜΠΟ
ΓΕΩΡΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΓΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΜΙΜΗΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
Γ. ΝΕΖΟΣ
ΦΡ. ΜΑΝΕΛΛΗΣ
Ν. ΠΛΑΤΗΣ
Γ. ΚΑΜΒΥΣΗΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

Λαμβάνει μέρος δια πρώ-
την φοράν εις Αθηναϊκήν
ήθογραφίαν και εκτελεί
τραγούδια ειδικώς γραμ-
μένα δια τὸ ἰδιόρρυθμον
ταμπιεραμέντο της

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Είναι νέα Αθηναϊκή ή-
θογραφία της οποίας η ε-
πιτυχία είναι γεγονός

Εκάστην ΤΡΙΤΗΝ-ΠΕΜ-
ΠΤΗΝ και ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΛΑΓΚΑΙ
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ

Αριθ. τηλ. 23.727

Η εκλεκτή λογοτέχνης
που κρύβεται υπό το ψευ-
δώνυμο Ρέα Ρ. άπαντάς ο-
σες από τις άναγνωστρι-
ές μας της ζητούν συμβου-
λή για έναν ψυχικό τους
πόνο ή μίαν αισθηματική
τους περιπέτεια.

Κάθε ερώτησις, για να
τύχη άπαντήσεως, πρέπει
να συνοδεύεται από 5δρα-
χμο γραμματόσημο.

ΑΤΥΧΟΝ ΑΔΩΝΙΝ Φ. Π.

Η καλή συμπεριφορά και η ι-
διαίτερα περιποίηση είναι τα πρώ-
τα ένδεικτικά μέρη. Άργότε-
ρα μπορείς και προφορικά ή γρα-
πτώς να της εκφράσεις κοφάρ-
α αισθηματικά σου. Πιθανόν η σκέψις
σου έπειδή νομίζει ότι μια τέτοια
αγάπη θα άπετύγχανε, να είναι
δρθή. Γι' αυτό φρόντισε με κάθε
τρόπο να της άποκαταστής αυτό το
άστοχο ένδεχόμενον.

ΣΤΑΜΠΟΥΛΑ Σ. Κ.

Δεν έχω τὸ δικαίωμα να εὐνοή-
σω μιὰ γένοιον ἐτερόκλητη σχέσι.
Ἄν ὑποθέσεις να κατέπνιγες τὸ
αἰσθηματὶ σου, θάταν εὐχὴς ἔργον,
ἀναπητή μου φίλη Γαττί μ' ἔναν
ἀλλόφυλον, παιδί μου; Δὲν κατα-
λαβαίνεις ὅτι θὰ φέρεις ἀναστα-
τάσι μέσα στὸ πατρικὸ σου, στοὺς
κύκλους τῶν συγγενῶν καὶ τῶν
γνωστῶν σου κι' ἀκόμη ὅτι κι'
ἐσύ ἡ ἴδια θὰ περιπλακῇ σὲ μιὰ
ἀσέθη ὑπόθεσι; Ἐνόσω εἶνε ἀκό-
μη νωρίς, ἀπόφυγε ἂν ὑποβῇ τὸν
πειρασμό. Καὶ ξαναγράψε μου.
ΡΕΑ Ρ.

Στὸ ἐρχόμενο τεύχος τοῦ «Θη-
ταυροῦ» μιὰ σελίδα πλήρης με ἀ-
παντήσεις τῆς «Φίλης τῶν Πονε-
μένων».

Ἡ πηγὴ στὰ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ

εἶνε τὸ κατάστημα

ΑΚΡΟΠΟΛ

ΕΡΜΟΥ 18α

Διδάκτρα με χαμηλὰς
τιμὰς καὶ ὑπὸ τοὺς κα-
λυτέρους ὁρους.

ΠΛΗΡΕΣ
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ράψετε τὸ φόρεμά σας. ΠΡΙΝ ἀγοράσετε
καινούργιο καπέλλο, ἐπισκεφθετὲ τὴν ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥ-
ΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ καὶ ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑ-
ΖΑΚΟΥ (Ἀγίου Μάρκου 18, 1ος ὄροφος τηλ.25173)
Θὰ εὐρετὲ ἑτοιμα καπέλλα, φόρεματα, ταγιέρ, παλτὰ
κ.λ.π. με τίς καλύτερας γραμμές, τῆς πιὸ τελευταίας μόδας, ἀρίστης ποιότητος
καὶ με τίς λογικωτέρας τιμὰς. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ ράψετε καὶ δικό σας ὕφα-
σμα σύμφωνα με τὰ πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

Μητροπόλεως — Ύψατίας 11
ΑΘΗΝΑΙ

Κυρίες μου καὶ Δεσποινίδες
ἀπευθύνωμαι σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ σας
ποὺ συζητεῖτε νὰ λένε με κάποιο
ἐγώτισμό!

Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ καλ-
λυντικά καὶ Ἰνστιτούτα, ὅταν γε-
ράσουμε.
Χωρὶς νὰ θέλω νὰ σας θίξω,
οὔτε νὰ σας κουράσω σας συνι-
στῶ ὅπως συμβουλευθῆτε τὸν κα-
θρέπτην σας, αὐτὸς θὰ σας ἀπο-
καλύψῃ μερικὰς λεπτομέρειας.

Παρακολουθεῖτε τοὺς μορφα-
μοῦς τοῦ προσώπου σας καὶ τὴν
ἐκφράσιν τῶν ματιῶν σας. Τὰ
δέρμα σας καὶ τὰ μαλλιά σας
τὴν αἰσθητικὴν τοῦ προσώπου, πε-
ριστὸν τοῦ σώματός σας. Κρα-
τήσατε σημειώσιν τῶν παρατηρή-
σεών σας καὶ γράψατέ με ἐάν
δὲν δύνασθε νὰ μὰς ἐπισκεφθῆτε.
Ζητήσατε τὰ μυστικά τῆς ὥμορ-
φιάς μου μὴ ἀμελεῖτε.

Ἡ πραγματικὴ φίλη σας,
ΑΦΡΟΔΙΤΗ
(τῆς Μήλου)

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ ΡΕΑ

ΕΙΔΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ
—ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ 18

ΤΗΛΕΦ. 32.584

Διὰ τῆς πρωτοτύπου
καὶ τελειοτάτης γαλλι-
κῆς μεθόδου, ἡ Σχολὴ
καταρτίζει ἐντελὲστα
εἰς τελείαν μοδίσαν
καὶ τὴν πλέον ἀγαθὴ μα-
θήτριαν, ἐντὸς δύο μη-
νῶν.

Διδάκτρα με χαμηλὰς
τιμὰς καὶ ὑπὸ τοὺς κα-
λυτέρους ὁρους.

ΠΛΗΡΕΣ
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Διὰ τῆς πρωτοτύπου
καὶ τελειοτάτης γαλλι-
κῆς μεθόδου, ἡ Σχολὴ
καταρτίζει ἐντελὲστα
εἰς τελείαν μοδίσαν
καὶ τὴν πλέον ἀγαθὴ μα-
θήτριαν, ἐντὸς δύο μη-
νῶν.

Διδάκτρα με χαμηλὰς
τιμὰς καὶ ὑπὸ τοὺς κα-
λυτέρους ὁρους.

ΠΛΗΡΕΣ
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Διὰ τῆς πρωτοτύπου
καὶ τελειοτάτης γαλλι-
κῆς μεθόδου, ἡ Σχολὴ
καταρτίζει ἐντελὲστα
εἰς τελείαν μοδίσαν
καὶ τὴν πλέον ἀγαθὴ μα-
θήτριαν, ἐντὸς δύο μη-
νῶν.

Διδάκτρα με χαμηλὰς
τιμὰς καὶ ὑπὸ τοὺς κα-
λυτέρους ὁρους.

ΠΛΗΡΕΣ
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Διὰ τῆς πρωτοτύπου
καὶ τελειοτάτης γαλλι-
κῆς μεθόδου, ἡ Σχολὴ
καταρτίζει ἐντελὲστα
εἰς τελείαν μοδίσαν
καὶ τὴν πλέον ἀγαθὴ μα-
θήτριαν, ἐντὸς δύο μη-
νῶν.

Διδάκτρα με χαμηλὰς
τιμὰς καὶ ὑπὸ τοὺς κα-
λυτέρους ὁρους.

ΠΛΗΡΕΣ
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

IRIDA

ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ «Α» ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 ΤΗΛ. 27-551

ΑΠΟΚΤΗΣΑΤΕ τὴ σω-
στή αἰσθητικὴ γραμμὴ
τῆς αἰλουέττας, χωρὶς
τὴν ἐπικίνδυνον ἐξαντλη-
τικὴν δίαιτα. Θερραπέα
ἐπιστημονικὴ. Ἰνστιτ.
Καλλονῆς Με ΚΕΤΤΥ
Ἑρμοῦ 35 - Τηλ. 22-0-88

Βαφετε μὲναι
σας τὰ φορέμα-
τά σας μ' **ARTI**

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὅλα τὰ μάλλινα παλτῶν καὶ
φορεμάτων θὰ τὰ εὐρήνη με τιμὰς
ἐξαιρετικῶς χαμηλὰς ἀπὸ σημε-
ρον σὲ Κ) μὰ ΑΚΡΟΠΟΛ
Μερικὰ εἶδη με τίς τιμὰς τῶν:
Μάλλινα σκωτσέζικα καὶ χιονέ
40—50
Μάλλινα σαμαροσκούτα φορε-
μάτων 38—50
Μάλλινα σαμαροσκούτια παλ-
τῶν 50
Μάλλινα σκέτα μονόχρωμα 50—
60—70 κτλ.
Μάλλινα διπλόφωρδα διὰ τα-
γιέρ 70
Μάλλινα διπλόφωρδα φορεμά-
των 130
Μάλλινα παλτῶν τουαλέττας
83—120—160—185 κλπ
Μάλλινα παλτῶν σπορ 100—
120—150
Εὐρωπαϊκὰ μάλλινα εἰς πλου-
σιαν συλλογὴν φορεμάτων καὶ
παλτῶν με τιμὰς χαμηλὰς.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ
Κάλτσες μετωξὺ τῆς ἀπὸ Δ 50
Κάλτσες θαμβοκακέρες ἀπὸ 25
Κάλτσες μεταξωτῆς ΑΛΜΑ λε-
πτῆς 125 κλπ.

Τις κάλτσες σας με μικρὰ ἐ-
λαττώματα διορθωμένον δωρεάν.
Παρελήθησαν διάφορες γαρ-
νιτούρες φορεμάτων, δαντέλλες
θαμβοκακέρες, μάλλινες καὶ μετα-
ξωτῆς

Βελούδα θαμβοκακέρη καὶ μετα-
ξωτῆς ὡς καὶ ὅλα τὰ εἶδη στολι-
σμοῦ φορεμάτων.

ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ
Ὅλα τὰ μοντέρνα μεταξωτὰ
εἰς τοὺς τελευταίους χρωματι-
σμοὺς.

Μὴ λησμονῆτε ν' ἀγοράσετε τὰ
ἀδιάβροχά σας ἀπὸ τὴν πηγὴν
τῶν γυναικείων ἀδιάβροχων.

Ὅλα θὰ τὰ εὐρετε με τιμὰς
χαμηλὰς εἰς τὸ κατάστημα.

ΠΛΗΡΕΣ
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Διὰ τῆς πρωτοτύπου
καὶ τελειοτάτης γαλλι-
κῆς μεθόδου, ἡ Σχολὴ
καταρτίζει ἐντελὲστα
εἰς τελείαν μοδίσαν
καὶ τὴν πλέον ἀγαθὴ μα-
θήτριαν, ἐντὸς δύο μη-
νῶν.

Διδάκτρα με χαμηλὰς
τιμὰς καὶ ὑπὸ τοὺς κα-
λυτέρους ὁρους.

ΠΛΗΡΕΣ
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Διὰ τῆς πρωτοτύπου
καὶ τελειοτάτης γαλλι-
κῆς μεθόδου, ἡ Σχολὴ
καταρτίζει ἐντελὲστα
εἰς τελείαν μοδίσαν
καὶ τὴν πλέον ἀγαθὴ μα-
θήτριαν, ἐντὸς δύο μη-
νῶν.

Διδάκτρα με χαμηλὰς
τιμὰς καὶ ὑπὸ τοὺς κα-
λυτέρους ὁρους.

ΠΛΗΡΕΣ
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Διὰ τῆς πρωτοτύπου
καὶ τελειοτάτης γαλλι-
κῆς μεθόδου, ἡ Σχολὴ
καταρτίζει ἐντελὲστα
εἰς τελείαν μοδίσαν
καὶ τὴν πλέον ἀγαθὴ μα-
θήτριαν, ἐντὸς δύο μη-
νῶν.

Διδάκτρα με χαμηλὰς
τιμὰς καὶ ὑπὸ τοὺς κα-
λυτέρους ὁρους.

ΠΛΗΡΕΣ
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Διὰ τῆς πρωτοτύπου
καὶ τελειοτάτης γαλλι-
κῆς μεθόδου, ἡ Σχολὴ
καταρτίζει ἐντελὲστα
εἰς τελείαν μοδίσαν
καὶ τὴν πλέον ἀγαθὴ μα-
θήτριαν, ἐντὸς δύο μη-
νῶν.

Διδάκτρα με χαμηλὰς
τιμὰς καὶ ὑπὸ τοὺς κα-
λυτέρους ὁρους.

ΠΛΗΡΕΣ
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Διὰ τῆς πρωτοτύπου
καὶ τελειοτάτης γαλλι-
κῆς μεθόδου, ἡ Σχολὴ
καταρτίζει ἐντελὲστα
εἰς τελείαν μοδίσαν
καὶ τὴν πλέον ἀγαθὴ μα-
θήτριαν, ἐντὸς δύο μη-
νῶν.

Διδάκτρα με χαμηλὰς
τιμὰς καὶ ὑπὸ τοὺς κα-
λυτέρους ὁρους.

ΠΛΗΡΕΣ
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Διὰ τῆς πρωτοτύπου
καὶ τελειοτάτης γαλλι-
κῆς μεθόδου, ἡ Σχολὴ
καταρτίζει ἐντελὲστα
εἰς τελείαν μοδίσαν
καὶ τὴν πλέον ἀγαθὴ μα-
θήτριαν, ἐντὸς δύο μη-
νῶν.

Διδάκτρα με χαμηλὰς
τιμὰς καὶ ὑπὸ τοὺς κα-
λυτέρους ὁρους.

ΠΛΗΡΕΣ
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Τὸ ὠραιοκόπιον τοῦ θησαυροῦ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι διὰ πᾶσαν συμβου-
λὴν πρὸς τὸν Δ)ρα Κάμα, πρέπει ἀπα-
ραιτήτως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβὴ ἡμέ-
ραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των,
εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύων-
ται με γραμματόσημα ἀξίας 5 δραχμὰς διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιβράσεις κατὰ
τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς 17ης μέ-
χρι καὶ τῆς 23ης Νοεμβρίου ἔ-
χουν ὡς ἀκολουθεῖς:
Ἄρροι κατὰλλοι διὰ τὰς ἐ-
ποχές καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σα-
εἶνε ἡ 7.15—9.45 π.μ. τῆς Παρα-
σκευῆς (17), ἡ 11.30—12.15 μ.
μ. τῆς Δευτέρας (20) καὶ ἡ 4.30
—6.15 μ.μ. τῆς Πέμπτης (23).
Καλὸν εἶνε ἀντιθέτως νὰ ἀπο-
φύγετε τὴν ὥραν 12—1 μ.μ. τοῦ
Σαββάτου (18).

Μία πολὺ εὐνοϊκὴ ὥρα διὰ τοὺς
γεννηθέντας κατὰ μῆνα Νοέμβρι-
ον εἶνε ἡ 9.45—10.15 π.μ. τῆς
Πέμπτης (23).

Τὰ χρηματικὰ ζητήματα εὐνο-
οῦνται κατὰ τὴν ὥραν 7.45—8.
50 μ.μ. τῆς Τρίτης (21).

Διὰ τὴν ἀγορὰν λογιζόμεν προτι-
μῆσται τὰς ὥρας 3—4 μ.μ. τῆς
Τρίτης (21) καὶ 5.30—6.15 μ.μ.
τῆς Τετάρτης (22).

Τὰ τυχερά παιχνίδια εὐνοοῦν-
ται κατὰ τὴν ὥραν 9—10 μ.μ.
τῆς Τρίτης (21).

Κατὰλλοι ὥραι διὰ τὰς αἰ-
σθηματικὰς συναντήσεις εἶνε ἡ 9
—10 π.μ. τῆς Παρασκευῆς (17),
ἡ 11.45—1.40 μ.μ. τῆς Δευτέρας
(20) καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμ-
πτης (23) μέχρι καὶ τῆς 6 μ.μ.

Ἡ συνάφεις ἀρραβωνίων ἡ γά-
μων εὐνοεῖται κατὰ τὰς ὥρας 6
—7 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (17)
καὶ 10.30—12 μ.μ. τῆς Τετάρτης
(22).

Διὰ τὸ μέλλον σας ἐπιφωλεῖθη-
τε ἀπὸ τὰς ὥρας 7.45—10.10 π.
μ. τῆς Κυριακῆς (19) καὶ 4—6
μ.μ. τῆς Τρίτης (21).

Ἐπικίνδυνος ὥρα διὰ τὴν ὑγιει-
αν καὶ τὴν ζωὴν σας εἶνε ἡ 6—7
μ.μ. τοῦ Σαββάτου (18).

ΔΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δ) ΡΟΣ
ΚΑΜΑ

Γ.Ε.Γ. Κων)πολιν.— Ζωὴ πολὺ
ἀνίσχυρος. Θὰ δυσκολευθῆτε ἀρκε-
τὰ μέχρις ὅπου δημιουργησῆτε μι-
αν σταθερὰν καὶ μόνιμον θέσιν.
Θὰ εὐρετὲ ὅμως πολλὰς ὑποστη-
ρίξεις εἰς τὴν ζωὴν καὶ σὰς συνι-
στῶ νὰ προσέξετε διὰ νὰ ἐπιφω-
λεῖσθε ἀπ' αὐτάς. Ἀποφύγετε τὰς
περιπετειὰς διότι μπορεῖ νὰ σὰς
ἐκθέσουν εἰς κινδύνους. Δὲν πρέ-
πει με κανένα τρόπον νὰ παρα-
συρῆσθε ἀπὸ τῆς θέσεως. Οἰκονομικὴ
κατάστασις εὐχάριστη. Γάμος πολ-
λὸν ἀργότερα. Ἀμφίβολος ἡ ἀπό-
κτισις παιδιῶν.

ΦΡΙΕΝΤ—ΜΑΚ 2.— Σὰς ἀ-
πὴντος ἦδη. Δὲν κρατῶ ἐκκε-
ρὴ ἐπιστολὴν δικήν σας.

ΠΟΝΙΕΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ Γ.
Κ. Σέρρας.— Ζωὴ ταραχώδης.
Μικρὰ ἀναλαμπὰ χαρὰς ἀκολου-
θοῦμενα ἀπὸ μεγάλας λύπας. Οἰ-
κογενειακὰ ἀτυχήματα. Θὰ ἐρα-
δύνητε νὰ ἀποκτήσετε μίαν στα-
θερὰν καὶ ἡρεμὴν ζωὴν. Θὰ συνά-
ψετε ὅμως ἀντιθέτως καλὸν γά-
μον καὶ χρηματικῶς ἐπιφωλεῖται. Κα-
λὴ κοινωνικὴ θέσις.

ΔΡΟΣΟΥΛΑΝ 3.— Χαρακτὴρ
ρομαντικὸς καὶ διανοητικὸς. Παλ-
λαὶ καὶ πρόωροι αἰσθηματικαὶ πε-
ριπέτεια. Ὑγεία ἐπιφωλεῖται. Γά-
μος εἰς νεαρὴν ἡλικίαν. Ἀπαιτῶν
ἀποκτισις τέκνων. Καλὴ κοινωνικὴ
θέσις. Πιθανὴ ἀποκτισις χρημά-
των, ἀλλὰ εἰς ὥριμον ἡλικίαν.

ΔΕΛΦΙΝΙ ΤΟΥ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ.
Παρεδόκα τὸ διήγημά σας εἰς τὴν
συντάξιν τοῦ περιοδικοῦ, ἡ ὅποια
θὰ σας ἀπαντήσῃ σχετικῶς. Καλὴ
σταδιοδρομία. Πιθανὸν ὑπαλλή-
λὴ θέσις, εἴτε δημοσίᾳ εἴτε ἰδιω-
τικῇ. Πολλὰ αἰσθηματικὰ περι-
πέτεια, ὅχι ὅμως σοβαρά. Εἰσθε
κάπως ἐπιφωλεῖται καὶ πρέπει νὰ
ἐντείνετε τὰς προσπάθειάς σας. Αἱ
προδοί σας εἰς τὸν ἀλλοτρίωτον
θὰ εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητικαί. Γά-
μος ἐπιφωλεῖται. Οἰκονομικὰ ἀ-
τυχήματα.

ΔΡΟΣΟΥΛΑΝ 3.— Χαρακτὴρ
ρομαντικὸς καὶ διανοητικὸς. Παλ-
λαὶ καὶ πρόωροι αἰσθηματικαὶ πε-
ριπέτεια. Ὑγεία ἐπιφωλεῖται. Γά-
μος εἰς νεαρὴν ἡλικίαν. Ἀπαιτῶν
ἀποκτισις τέκνων. Καλὴ κοινωνικὴ
θέσις. Πιθανὴ ἀποκτισις χρημά-
των, ἀλλὰ εἰς ὥριμον ἡλικίαν.

ΔΕΛΦΙΝΙ ΤΟΥ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ.
Παρεδόκα τὸ διήγημά σας εἰς τὴν
συντάξιν τοῦ περιοδικοῦ, ἡ ὅποια
θὰ σας ἀπαντήσῃ σχετικῶς. Καλὴ
σταδιοδρομία. Πιθανὸν ὑπαλλή-
λὴ θέσις, εἴτε δημοσίᾳ εἴτε ἰδιω-
τικῇ. Πολλὰ αἰσθηματικὰ περι-
πέτεια, ὅχι ὅμως σοβαρά. Εἰσθε
κάπως ἐπιφωλεῖται καὶ πρέπει νὰ
ἐντείνετε τὰς προσπάθειάς σας. Αἱ
προδοί σας εἰς τὸν ἀλλοτρίωτον
θὰ εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητικαί. Γά-
μος ἐπιφωλεῖται. Οἰκονομικὰ ἀ-
τυχήματα.

ΔΡΟΣΟΥΛΑΝ 3.— Χαρακτὴρ
ρομαντικὸς καὶ διανοητικὸς. Παλ-
λαὶ καὶ πρόωροι αἰσθηματικαὶ πε-
ριπέτεια. Ὑγεία ἐπιφωλεῖται. Γά-
μος εἰς νεαρὴν ἡλικίαν. Ἀπαιτῶν
ἀποκτισις τέκνων. Καλὴ κοινωνικὴ
θέσις. Πιθανὴ ἀποκτισις χρημά-
των, ἀλλὰ εἰς ὥριμον ἡλικίαν.

ΔΕΛΦΙΝΙ ΤΟΥ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ.
Παρεδόκα τὸ διήγημά σας εἰς τὴν
συντάξιν τοῦ περιοδικοῦ, ἡ ὅποια
θὰ σας ἀπαντήσῃ σχετικῶς. Καλὴ
σταδιοδρομία. Πιθανὸν ὑπαλλή-
λὴ θέσις, εἴτε δημοσίᾳ εἴτε ἰδιω-
τικῇ. Πολλὰ αἰσθηματικὰ περι-
πέτεια, ὅχι ὅμως σοβαρά. Εἰσθε
κάπως ἐπιφωλεῖται καὶ πρέπει νὰ
ἐντείνετε τὰς προσπάθειάς σας. Αἱ
προδοί σας εἰς τὸν ἀλλοτρίωτον
θὰ εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητικαί. Γά-
μος ἐπιφωλεῖται. Οἰκονομικὰ ἀ-
τυχήματα.

ΔΡΟΣΟΥΛΑΝ 3.— Χαρακτὴρ
ρομαντικὸς καὶ διανοητικὸς. Παλ-
λαὶ καὶ πρόωροι αἰσθηματικαὶ πε-
ριπέτεια. Ὑγεία ἐπιφωλεῖται. Γά-
μος εἰς νεαρὴν ἡλικίαν. Ἀπαιτῶν
ἀποκτισις τέκνων. Καλὴ κοινωνικὴ
θέσις. Πιθανὴ ἀποκτισις χρημά-
των, ἀλλὰ εἰς ὥριμον ἡλικίαν.

ΔΕΛΦΙΝΙ ΤΟΥ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ.
Παρεδόκα τὸ διήγημά σας εἰς τὴν
συντάξιν τοῦ περιοδικοῦ, ἡ ὅποια
θὰ σας ἀπαντήσῃ σχετικῶς. Καλὴ
σταδιοδρομία. Πιθανὸν ὑπαλλή-
λὴ θέσις, εἴτε δημοσίᾳ εἴτε ἰδιω-
τικῇ. Πολλὰ αἰσθηματικὰ περι-
πέτεια, ὅχι ὅμως σοβαρά. Εἰσθε
κάπως ἐπιφωλεῖται καὶ πρέπει νὰ
ἐντείνετε τὰς προσπάθειάς σας. Αἱ
προδοί σας εἰς τὸν ἀλλοτρίωτον
θὰ εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητικαί. Γά-
μος ἐπιφωλεῖται. Οἰκονομικὰ ἀ-
τυχήματα.

Ογκυριός

